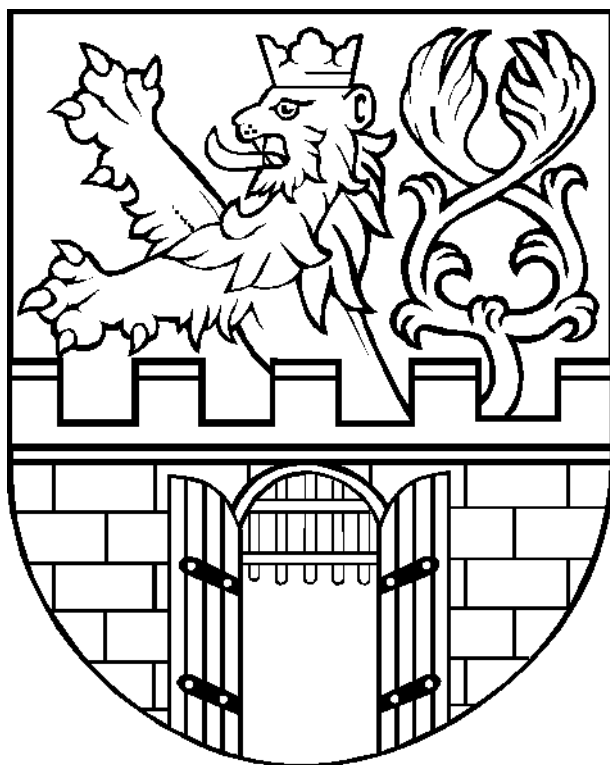

**KRONIKA MĚST
A**

LITOMĚŘIC

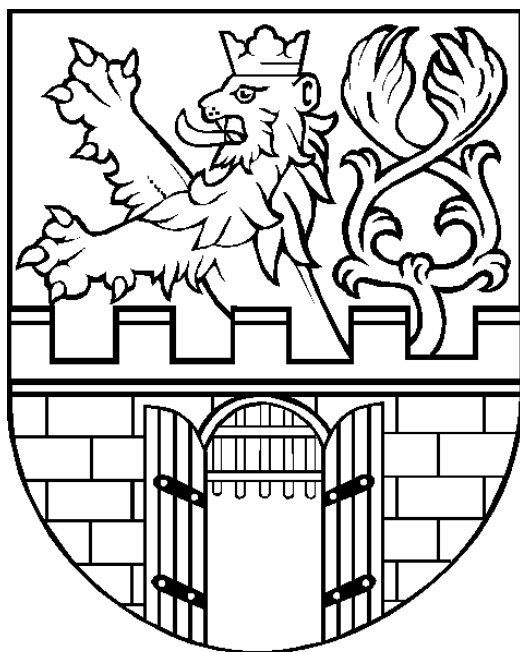

2002

K r o n i k a m ě s t a

L i t o m ě ř i c

2 0 0 2

Kronikář

Oldřich DOSKOČIL

Ludvík Kundera

p.f. 2002

ZATÍMCO čas
krájí dny a noci
třepe se na obloze
plno
nepopsaných řádek

Zatímco kormutlivé
fantomy odtáhly
čekáme na spanilé

Zatímco

(doplňte sami
prosím vás!)

(novoročenka L. Kundery kronikáři)

První dítě roku na Litoměřicku:

Čtvrt hodiny před sedmou ranní přišel 1. ledna roku 2002 na svět v litoměřické městské porodnici první občánek roku 2002 v okrese Litoměřice. Narodil se Markétě a Jaroslavu Kovaříkovým a do světa vykročil se jménem po tatínkovi. Malý Jarda vážil 3,75 kg a měřil 50 cm.

LE DEN

Ze světa:

Od 1. ledna 2002 začali Evropané platit eurem. Zanikla tak marka, šilink atd. Jednotnou měnu měla Evropa naposledy za dob římské říše. Eurem platí 305 miliónů lidí ve většině států Evropské unie. Na euro ale nepřistoupili např. Švédové, Angličané atd. Euro vstoupilo v Bruselu, sídle Evropské unie, na scénu o půlnoci za zvuků Smetanovy Vltavy a rachotu novoročních ohňostrojů. Ta Smetanova Vltava potěšila...

Z České republiky:

Prezident Václav Havel se v prosinci loňského roku těšil největší důvěře občanů ze všech ústavních činitelů. Podle šetření CVVM má podporu 53 procent lidí, což je o bod méně než v listopadu. Pozice vlády zůstala stejná, věří jí 41 procent. Podstatně hůře je na tom Sněmovna s 28 procenty (o bod méně než v listopadu), Senát s 24 body (-2) i krajská zastupitelstva. Ta uvedlo 27 procent (o 4 body méně než v listopadu), což odpovídá jejich pozici v průběhu loňska.

Z Litoměřicka:

Na hrad Házmburk přijela i Česká televize, aby ve zpravodajství 2. ledna zaznamenala silvestrovské oslavy na vrcholu kopce pod hradem. Rozloučit se se starým rokem a přivítat rok nový přišlo podle kastelánky Miriam Jiráskové kolem 500 lidí z nichž se někteří na kopci veselili až do ranních hodin. Vrcholem večera byl opět ohňostroj. Díky příznivým klimatickým podmínkám bylo z kopce vidět oslavy Silvestra na různých místech v akčním rádiu 50 km.

Od 21. do 28. ledna 2002 došlo na silnicích Litoměřicka k celkem k 20-ti dopravním nehodám, při kterých byly dvě osoby zraněny těžce, jeden člověk utrpěl lehčí poranění, u jednoho z řidičů byl zjištěn alkohol a celková hmotná škoda na majetku se pohybuje okolo 930 tisíc korun.

Ú N O R

Ze světa:

Dlouhotrvající napjaté vztahy České republiky s Rakouskem kvůli spuštění jaderné elektrárny Temelín se ještě více napjaly kvůli zrušení Benešových dekretů. Ale v této věci je rakouská vládní koalice (lidovci a extrémní Heiderova Strana svobodných) rozdělena. Vícekancléřka Susanne Riessová - Passerová (Svobodní) v pátek 1. února potvrdila, že jejich strana trvá na tom, aby dekrety byly zrušeny ještě před vstupem ČR do Evropské unie. Rakouští lidovci jsou v tomto směru umírněnější.

V Salt Lake City (USA) byly zahájeny zimní olympijské hry. Vlajkonošem české výpravy byl Aleš Valenta. Hned první den, v sobotu 9. února (našeho času) získala na svém prvním startu běžkyně Kateřina Neumannová (závod na 15 km volnou technikou na lyžích) bronzovou medaili. Ze zlata se radovala Italka Stefanie Belmondová, ze stříbra Ruska Larisa Lazutinová.

Úterní večer 19. února byl pro české barvy v Salt Lake City zvlášť významný. Při slavnostním dekorování vítězů dne vystoupil hned na úvod ceremoniálu před patnácti tisíci diváky na Medal Plaza na nejvyšší stupeň zlatý akrobatický skokan Aleš Valenta ze Šumperka, který vyfoukl Američanům k jejich velké nelibosti olympijské zlato. Stříbro získal Pack (USA), bronz Bělorus Grišin.

Oheň nad Salt Lake City zhasl v pondělí 25. února. Nejúspěšnější bylo Německo: 12 zlatých (Z), 16 stříbrných (S) 7 bronzových (B). 2. Norsko 11 Z, 7 S, 6 B, 3. USA 10 Z, 13 S, 11 B, 4. Rusko 6 Z, 6 S, 4 B, 5. Kanada 6 Z, 3 S, 8 B, 6. Francie 4 Z, 5 S, 2 B, 7. Itálie 4 Z, 4 S, 4 B, 8. Finsko 4 Z, 2 S, 1 B, 9. Nizozemsko 3 Z, 5 S, 0 B, 10. Švýcarsko 3 Z, 2 S, 6 B.

Česko obsadilo 19. místo: 1 zlatá, žádná stříbrná a 1 bronzová.

Poslední tři medailová místa: 23. Polsko 0 Z, 1 S, 1 B, 24. Bělorusko 0 Z, 0 S, 1 B, 25. Slovinsko 0 Z, 0 S, 1 B.

Hokejový turnaj vyhrála po 50. letech Kanada. Druhé místo patřilo USA a bronz získalo Rusko. Česko vypadlo ve čtvrtfinále v duelu s Ruskem. Prohrálo 1:0.

Z České republiky:

Čtyřkoalice (Unie svobody a demokratická unie, jež se na konci minulého roku sloučily v jednu stranu US-DEU, takže čtyřkoalice byla vlastně trojkoalicí, ale vystupovala dále jako čtyřkoalice, dále Občanská demokratická aliance a Křesťansko demokratická unie - Česká strana lidová), se rozpadla kvůli nezaplaceným dluhům ODA. V pátek 1. února tak ukončila svoji činnost. Krize trvala tři měsíce.

Koncertem v brněnském klubu *Šelepka* oslavil v pondělí 11. února svoji sedmdesátku legenda českého jazzu trumpetista a skladatel Jaromír Hnilička. Bratislavský rodák se proslavil jako dlouholetý trumpetista orchestru Gustava Broma, kde působí od roku 1956. Stylově mnohostranný hráč hraje i v menších formacích, je vynikajícím aranžérem a skladatelem - vedle populárních písniček (nejznámější je

dixieland o Gagarinovi) píše swingovsky i kompozice ve stylu třetího proudu. Úspěch doma i venku získala *Missa Jazz*.

Pád preferencí stran bývalé čtyřkoalice pokračuje. Průzkumy CVVM z konce ledna a zejména STEM z počátku února: Preference nynější Koalice KDU - ČSL (Křesťansko demokratická unie - Česká strana lidová) se podle STEM pohybují kolem 18 procent, což je o 4,5 bodu méně než v lednu. Preference ODA (Občanská demokratická aliance) vzrostly z 0,3 na 0,9, ale to lze přičíst statistické chybě. Podle STEM by volby vyhrála ČSSD s 23,8 procenta, těsně následuje ODS s 23 procenty. Stabilní pozici si udržuje KSČM s 13,4 procenta. Šetření STEM se konala už koncem ledna, když rozepře čtyřkoalice kulminovaly. Proto je k ní výzkum šetrnější. Naměřil jí 19 procent, čímž se zařadila na druhé místo za ČSSD. Třetí je ODS. Podle STEM nově vzniklá strana kolem bývalé studentské aktivistky Moniky Pajerové *Naděje* se zatím příliš neuchytila, hlas by jí dalo 0,4 procenta. Stejně tak pouze zlomek hlasů (0,2 procenta) by připadl uskupení *Cesta změny* Jiřího Lobkowitze. V tabulce jsou uvedeny aktuální zisky stran v procentech a v závorce pak změna oproti předchozímu měsíci:

	<u>STEM</u>	<u>CVVM</u>
ČSSD	23,8 (+2,3)	23 (-1)
ODS	23 (+2,7)	18,5 (+0,5)
Koalice	18 (-4,5)	19 (-0,5)
KSČM	13,4 (-2,2)	13,5 (+3,5)
KDU-ČSL	6,1 (-0,3)	8 (+1)
US+DEU	5,4 (+1,1)	4

Údaj u celkového zisku Koalice (bývalá čtyřkoalice) zahrnuje hlasy pro KDU - ČSL a US-DU plus odpovědi lidí, kteří "setrvačností" řekli, že by volili čtyřkoalici.

Z Litoměřicka:

Po téměř jedenácti měsících od krádeže se na své původní místo v Galerii moderního umění v Roudnici nad Labem vrátil obraz Jana Zrzavého *Maří Magdaléna*. Obraz ukradli 7. října loňského roku dva pachatelé, které už za jejich čin poslal soud na šest a půl roku a čtyři roky za mříže.

Titul podnikatel přísluší každému druhému dělníku z Ukrajiny nebo z Ruska, který coby levná pracovní síla hloubí výkopy na různých místech severních Čech. Tito kopáči získali povolení k pobytu v ČR za účelem podnikání. V severních Čechách je z těchto lidí 5699 vedeno jako podnikatelé a 6202 jako zaměstnanci. V okrese Litoměřice je takto evidováno 357 podnikatelů a 369 zaměstnanců.

B Ř E Z E N

Ze světa:

Americká vláda nařídila ministerstvu obrany, aby připravilo plány pro možné použití jaderných zbraní proti konkrétním sedmi zemím. Poprvé se tak dostal na veřejnost seznam států, které jsou potenciálním cílem amerického jaderného úderu. S odvoláním na tajnou zprávu Pentagonu to v sobotu 9. března napsal americký list *Los Angeles Times*. V pokynu pro Pentagon se sice neuvádí, zda jde o rozšíření terčů, ale pozorovatelé předpokládají, že po 11. září byl seznam cílů rozšířen, protože jinak by nemělo smysl vypracovávat nové plány. Jako potenciální cíl zpráva uvádí Čínu, Rusko, Irák, Irán, Severní Koreu, Libyi a Sýrii. Pentagon by měl být připraven použít jaderné zbraně také v arabsko-izraelském konfliktu, v případné válce mezi Čínou a Tchaj-wanem a v případě útoku Severní Koreje na Jižní, a také kdyby Irák zaútočil na Izrael nebo na některého ze svých sousedů. Rusko je na seznamu uvedeno podle textu dokumentu pouze s ohledem na jeho rozsáhlý jaderný arzenál, čítající šest tisíc hlavic - tedy nikoli proto, že by bylo nadále považováno za nepřítele.

Z České republiky:

Vzájemná averze Václava Klause a Václava Havla dostoupila krátce před volbami vrcholu. Dva ze čtyř nejvyšších ústavních činitelů si už dlouho nejdou raději na oči a nejsou vyhlídky, že by se to brzy změnilo, například obnovením neformálních schůzek. Předseda Sněmovny a ODS v nedělní partii televize Prima 10. března za viníka označil Havla. Podle Klause se hlava státu bojí diskuse a vyhledává jen příkyvovače.

Z Litoměřicka:

Na silnicích okresu Litoměřice došlo ve dnech 1.-7.3. celkem k 19 dopravním nehodám. Při nich byly tři osoby zraněny těžce, 3 lehce a u 3 řidičů byl zjištěn alkohol. Celková hmotná škoda na majetku byla vyčíslena na 509 tisíc Kč.

Počínaje úterým 11. března mohou cykloturisté, ale také obyvatelé okolních obcí, znovu využít služby převozníků obsluhujících přívoz mezi obcemi Malé a Velké Žernoseky. Říční přívoz, který byl po svém dlouholetém provozu v sedmdesátých letech zrušen, obnovili zástupci několika obcí hlavně kvůli realizaci cyklotrasy Most - Doksy. Přívoz, jež obstarávají tři převozníci na lodi *Ludmila*, přepraví denně několik desítek cykloturistů. Jeden z převozníků, Václav Plechatý, tvrdí, že obce uvažují o zakoupení ještě druhé lodě.

Obyvatelstvo podle náboženského vyznání v okrese Litoměřice podle sčítání k 1. březnu 2001:

Počet obyvatel 115 107, z toho bez vyznání 84070 (73 %), věřící celkem 20479 (17,8 %), Církev římskokatolická 15443, Českobratrská církev evangelická 1739, Církev československá husitská 1044, ostatní církve 2253, nemožné zjistit u 10558 obyvatel.

DUBEN

Ze světa:

Berlín pro podíl Ruska na rozhodování v NATO: Německo se zasadí, aby Rusko získalo podíl na rozhodování Severoatlantické aliance. Spolkový kancléř Gerhard Schröder (Sociální demokrat) to 10. dubna slíbil ruskému prezidentovi Vladimíru Putinovi při jednáních ve Výmaru.

Těsným vítězem parlamentních voleb v Maďarsku se stala Maďarská socialistická strana (MSZP) v čele s Peterem Medgyessym (59). Nezvítězila sice absolutně, ale spojila se s liberálním Svazem svobodných demokratů, který uzavřel se socialisty dohodu o povolební spolupráci. Ze scény tak odchází vládnoucí nacionalistická a pravicová strana Maďarská občanská strana (FIDESZ) premiéra Viktora Orbána (38).

Le Pen vyděsil celou Evropu! Francouzští socialisté vyzvali své voliče k podpoře Chiraka! Tak zněly titulky novin po prvním kole prezidentských voleb ve Francii, kde se poprvé v historii země dostal do druhého kola představitel fašistické nacionalistické pravice Le Pen. Současný premiér socialista Lionel Jospin a kandidát na prezidenta se do druhého kola nedostal. Prohlásil, že z politiky definitivně odejde.

Z České republiky:

Nad severními Čechami přelétávaly od 9. dubna letadla schazující vakcínu proti smrtelně nebezpečné vzteklině. Celkem shodily 150 tisíc návnad s očkovací látkou pro lišky. K tomu ještě 40 tisíc kusů roznesli po lesích myslivci. Piloti startovali z letiště v Roudnici nad Labem a kraj začaly pokrývat od východu - Liberecka, Jablonecka a Českolipska. Litoměřicko, Ústecko a Děčínsko bylo "bombardováno" ve středu 10. dubna. Na základě dohody s Němci letadla překročily v Krušných horách hranice do německého vnitrozemí v hloubce 10 km. Návnada byly koláčky o průměru 5 cm z kostní moučky a rybího tuku ukrývající plastovou ampulku s vakcínou.

Vláda schválila v pondělí 22. dubna jednomyslně nákup 24 stíhaček JAS-39 Gripen britsko-švédského konsorcia BAe Systems. V této souvislosti se vyhrotil spor mezi ministrem obrany Jaroslavem Tvrdíkem a ODS, která nákup odmítá.

V sobotu 20. dubna zemřel (pravděpodobně život si ukončil dobrovolně) šlechtic mezi českými herci Vlastimil Brodský. Stalo se tak v obci Slunečná na jeho chalupě.

V pátek 19. a v sobotu 20. dubna se konal III. sjezd odborové centrály - Českomoravské konfederace odborových svazů (ČMKOS). Charismatického předsedu a senátora (kandidoval jako nezávislý na kandidátce ČSSD) Richarda Falbra (61 let) vystřídal v čele odborů Milan Štech, který bude v čele odborů stát čtyři roky. Rozhodla o tom většina z téměř pětiset delegátů. Štech byl jediným kandidátem a zvolen byl 96 procenty hlasů.

Z Litoměřicka:

Osmdesátičlenné hejno koroptví si spokojeně žije u skládkového dvora v Třebouticích. Zvěř tam vysadilo město Litoměřice. Koroptve tu mají dost potravy a není tu mnoho jejich přirozených nepřátel - dravců. Proto se zde koroptve začaly i hojně množit. Koroptve mají naprostou volnost, ale přesto se zdržují u zmíněného dvora.

V Úštěku probíhají poslední práce na obnově synagogy, jež by měly být dokončeny na podzim. V souvislosti s demontáží pavlače byla na jednom trámu nalezena datace z roku 1879 s několika podpisy truhlářských mistrů. Pavlač byla opravována v truhlárně v Liběšicích a tak tamější truhlářští mistři přidali k těm starým podpisům i podpisy své. Po opravě bude ze synagogy muzeum představující dějiny Židů na úštěcku. Synagoga je v majetku Židovské náboženské obce v Praze, ale muzeum bude spravovat Památník Terežín.

Židovské památky na Litoměřicku: Dva hřbitovy v Roudnici nad Labem byly nedávno vyčištěny od náletové vegetace; V Budyni nad Ohří hřbitov poškodili nezletilí vandalové. Způsobili škodu za 80 tisíc Kč,-; Na úštěckém hřbitově se do značné míry podepsali předrevoluční funkcionáři města, kteří dovolili rozebrat cihlovou kapli a zeď, které chce obec obnovit; V Libochovicích se nachází historicky velmi cenný hřbitov, z něž je také potřeba odstranit náletovou vegetaci; Další hřbitovy se nacházejí v Třebívlicích, Radouni a Čížkovicích; Židovská obec v Praze se stará o 300 hřbitovů v republice z celkového počtu 350, které postupně přebírá.

K V Ě T E N

Ze světa:

Ve druhém nedělním kole 5. května prezidentských voleb ve Francii současný francouzský prezident Jacques Chirac (69 let) rozdrtil šéfa nacionalistické, krajně pravicové Národní fronty (FN) Jeana - Marie Le Pena (73 let) a setrvá v nejvyšší funkci země dalších pět let. Volební účast byla výrazně vyšší než v prvním kole (82 procent z 41 miliónů oprávněných voličů oproti 71,6 procenta před dvěma týdny. Chiracka volilo 82,4 procenta voličů, Le Pena jen 17,6 procenta.)

Bývalý americký prezident Jimmy Carter, který v neděli 12. května přiletěl na Kubu jako vůbec první americký představitel od dob Castrova režimu, informoval Kubánce o petici disidentů žádající uspořádání na Kubě referendum o demokracii a lidských právech. Přimlouval se také za povolení návštěvy mezinárodních pozorovatelů v kubánských věznicích. Svou dvacetiminutovou řeč pronesl Carter ve španělštině před studenty a osobnostmi, včetně Castra, ve velkém amfiteátru Havanské univerzity. Vše přímo přenášela kubánská televize a rozhlas, což před tím bylo umožněno jen papeži Janu Pavlu II. Carter zároveň vyzval USA o zrušení embarga vůči Kubě.

Sudetoněmecký landsmanšaft (SL) vyzýval o víkendu 18. a 20. května na 53.

sudetoněmeckých dnech v Norimberku Českou republiku, aby odstranila poválečné dekrety prezidenta Edvarda Beneše. Požadavek zmínili všichni řečníci včetně bavorského premiéra a kandidáta na kancléřský úřad za konzervativní CDU/CSU Edmunda Stoibera. Na shromáždění uvítalo tisíce vysídlenců z českých zemí olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera potleskem. Ten zde i sloužil mši. Bylo to poprvé, co se vysoký český katolický církevní hodnostář takového setkání účastnil. Čeští političtí představitelé (Zeman, Špidla) vyjádřili s účastí arcibiskupa v Norimberku zásadní nesouhlas. Dosavadním předsedou SL je Bernd Posselt.

Prezident USA: konfrontace s Ruskem skončila. Smlouvu o dosud nejradikálnější snížení stavu strategických jaderných zbraní o dvě třetiny během deseti let stvrdili v pátek 24. května v Kremlu prezidenti USA a Ruska George Bush a Vladimír Putin. Podepsali také *Deklaraci o nových strategických vztazích mezi oběma zeměmi*. "Podpis ukončil dlouhou kapitolu konfrontace a otevřel zcela nové vztahy mezi našimi zeměmi", prohlásil poté Bush k závazku obou zemí zredukovat podle smlouvy počet hlavic na 1700 až 2200, což je desetina stavu z nejvypjatějších let studené války. Podle Bushe podpis této smlouvy znamená, že "jsme přátelé a že jsme dnes odmítli pochyby a podezření, abychom tak vstoupili do nové éry mezi vaším velkým státem a naší zemí. Putin ocenil konstruktivní přístup americké strany ke sjednání dokumentu a dodal, že "předcházející rusko-americké summity byly věnovány buď překonávání rozporů, nebo jejich následků." Putin zároveň zdůraznil ruskou solidaritu s Američany v tragických dnech. "Vzájemná pomoc a opravdu pevné spojení budou - stejně jako v letech boje s nacismem - zárukou našeho společného vítězství", prohlásil.

Vědci se domnívají, že zahlédli zřejmě vůbec první světlo, které vesmír vyprodukoval. Přístrojem zvaným Cosmic Background Imager (CBI), umístěným v chilských Andách, pořídili snímek dokazující prudké rozpínání vesmíru krátce po tzv. velkém třesku před asi 14 miliardami let. Nejstarší světlo pochází z hlubin vesmíru, když byl jen 300 tisíc let starý. Jak v pátek 24. května uvedl Anthony Readhead, šéf týmu z Kalifornského technologického institutu, po velkém třesku totiž trvalo asi 300 tisíc let období tmy - vesmír obsahující jen zrní volných základních částic byl tak hustý, že světlo nepropouštěl. "Poprvé vidíme zárodky galaktických kup", dodal.

Z České republiky:

Ženy v české společnosti stále nemají takové postavení jako muži, přestože se posílily právní předpoklady k rovnosti pohlaví. Vyplývá to ze zprávy o plnění vládního programu při prosazování rovnosti mužů a žen, kterou vzala ve středu 15. května na vědomí vláda. Hlavní překážkou v prosazování rovnosti mužů a žen je podle zprávy postoj veřejnosti, která o tuto problematiku nemá dostatečný zájem. Ženy mají stále o čtvrtinu menší příjmy než muži, nejsou dostatečně zastoupeny ve funkcích, kde se o něčem rozhoduje. Přetrvávají četné případy násilí na ženách. Žádná žena se však dosud nedomáhala svých práv soudní cestou, uvádí se v materiálu. Situaci by mělo zlepšit především vzdělávání, osvěta a veřejná diskuse.

Z Litoměřicka:

Skupina historického šermu *Legion* z Českých Kopist byla v sobotu 4. května

organizátorem bitvy z třicetileté války v areálu kulturního centra M.E.C.C.A. Terezín. Celkem se sjelo 11 skupin z celých Čech, v pátek prošli celé město a rozdávali pozvánky, na vlastní bitvu v sobotu se však přišlo podívat jen asi 200 diváků. Ti událost, odehrávající se na městském tržišti roku 1648, sledovali z hradebních ochozů. Členka pořádající skupiny Legion Ivana Mašitová, zvaná *Dračice*, byla spokojená. Mezi dalšími skupinami byla i ústecká *Acheron*, jež se zúčastňuje soutěže o *Budyňskou korunu* (loni v kategorii gotika skončila třetí). Její člen Zdeněk Bílek Barbar řekl, že skupinu *Acheron* je možno pravidelně vidět na vystoupeních v Domě dětí a mládeže Ústí nad Labem, na hradě Hasištejně u Chomutova a pracují také pro ústecký balet, kde zajišťují šermířské scény.

Manželka prezidenta USA Laura Buschová, která v sobotu odpoledne 18. května přiletěla z Budapešti do Prahy na pětidenní návštěvu České republiky, se v neděli 19. května za účasti premiérů České republiky a Slovenska zúčastnila na Národním hřbitově v Terezíně tryzny za oběti nacismu. K symbolickému náhrobku položila věnec s bílou stuhou, na níž bylo napsáno *Od amerického lidu*. Buschová si prohlédla část terezínské Malé pevnosti včetně jedné z cel a od Vojtěcha Blodiga z Památníku Terezín se dozvěděla, že tam byli věznění i američtí občané. Celkem bylo do pevnosti, ghetta a koncentračního tábora u Litoměřic zavlčeno přes 200 tisíc lidí. Zemřel tam každý pátý, polovina následně v koncentračních táborech. Premiér Zeman v projevu zdůraznil, že český ani slovenský národ neposílaly viníky války do Terezína, Majdanku, Osvětimi a dalších vyhlazovacích táborů. Těmto lidem bylo podle něj naopak splněno jejich přání. *Přáli si jít domů, do Říše. A tak šli*. Právě tito lidé nyní podle jeho slov vznášejí nároky, jejichž splnění by znamenalo popření památky těch, kdo v Terezíně zahynuli nebo zde byli věznění. Premiér připomněl, že sudetoněmecký landsmanšaft přišel s majetkovými nároky již v 60. letech. Zeman proto nesouhlasí s účastí olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera na sudetoněmeckých dnech, které se právě konají v Norimberku. *Nepokládám to za akt smíření, ale za akt přitakání restitučním a dalším nárokům, za akt jakési podivné nesvaté restituční aliance*, uvedl Zeman. Účastníky tryzny pozdravili i slovenský premiér Mikuláš Dzurinda a předseda Sněmovny Václav Klaus. Po židovské a křesťanské modlitbě ukončil pietní akt sbor z třetího dějství opery Nabucco v podání Děčínského pěveckého sboru.

Č E R V E N

Ze světa:

Zemětřesení v Iránu si vyžádalo 230 mrtvých. Postihlo severozápad země v sobotu 22.6. po ránu. Otřesy půdy proměnily v rozvaliny desítky vesniček a o domov dle Iránského červeného půlměsíce připravily nejméně 12 000 lidí.

Z České republiky:

Tisíce lidí přišlo v neděli 23. června dopoledne vzpomenout 60. výročí vyhlazení osady Ležáky na Chrudimsku. Neobvykle reprezentativní a vysoká byla oproti jiným létům i účast politiků. Nedošlo k sebemenší konfrontaci, ani jediný projev nepřipomněl Benešovy dekrety, přesto většina řečníků nehovořila jako v minulých letech o utrpení a křivdě, ale spíš o hrdinství, boji, neústupnosti. Změnil se tón, potvrdila většina účastníků. Spolu s politiky položily věnce k památníkům v Ležákách i veteráni z druhé světové války.

Z Litoměřicka:

Ve středu 5. června 2002 se od 14.00 hod. ve velké zasedací místnosti Okresního úřadu v Litoměřicích konal seminář kronikářů a jejich zřizovatelů. Na programu byla přednáška Stanislavy Dvořákové z Muzea hlavního Města Prahy na téma význam a psaní kronik po roce 2002, přínos kronik pro budoucnost, zásady vedení kronik, technologie, legislativa, pořizování příloh a jejich evidence. Druhý referát přednesl Tomáš Hromádka, kronikář Velké Chuchle a vydavatel *Zpravodaje pro obecní kronikáře a vlastivědné pracovníky Kroniky a kronikáři*.

Hovořil na téma teorie a praxe psaní kronik, využití počítačů a informačních zdrojů. Třetí referát měl kronikář Města Litoměřic Mgr. Oldřich Doskočil. Hovořil na téma "Kudy dál v kronikářství větších měst?". Jeho příspěvek je v této kronice v plném znění v rubrice "Přílohy".

Letošní soutěže skupin historického šermu O Budyňskou korunu se zúčastnilo sedm skupin. Absolutním vítězem se stala SHŠ *Novica* z Nového Města nad Metují (zvítězila i loni). Poprvé v porotě nezasedl kronikář města Litoměřic Oldřich Doskočil.

Č E R V E N E C

Ze světa:

Záhada "nepochopitelné letecké tragédie", při nichž se v noci na úterý 2. července srazil nad jižním Německem nákladní boeing společnosti DHL a ruský tupolev se sedmi desítkami lidí (71 obětí) na palubě (převážně děti) zavinili švýcarští dispečeri. Představitelé centra řízení letového provozu Skyguide ve švýcarském Curychu vydali pozdě upozornění, že letadlům hrozí střet. Švýcaři převzali řízení tupoleva od německých kolegů pět minut před srážkou, boeing letící z Itálie ale vedli ve stejném letovém koridoru asi o čtvrt hodiny déle. Podle odborníků přitom nebylo problémem vyzvat jedno z letadel ke změně letové hladiny s dostatečným předstihem. Pokyn byl ale vydán v urgentní formě až padesát sekund před kolizí. Kritika se na Švýcary snesla i kvůli tomu, že v osudném okamžiku pracoval v centru navzdory předpisům jen jeden dispečer. Druhý si udělal přestávku - stalo se tak i přesto, že byl kvůli kontrole odpojen automatický systém varování před možnou kolizí letadel.

Z České republiky:

Jméno člověka, který se jako první projde na povrchu planety Mars, ovlivní i čeští vědci z armádního Centra pro výzkum stresu. Několik let se totiž podíleli na projektu, který má pomoci vybrat ideální posádku pro předpokládaný dlouhý let k rudé planetě. Čeští odborníci zjišťují, jak zařídit, aby spolu astronauti vydrželi a byli schopni spolupracovat. Projekt *Mars* bude tak drahý, že bude muset být mezinárodní. Je proto nutné vybrat mezinárodní posádku, která vydrží. Tým specialistů tak vytvořil sociomaps uvnitř skupiny. Projekt ale neskončil tak, jak si vědci představovali.

Japonský účastník nevydržel a měsíc před koncem odstoupil. Kulturní rozdíly a z toho plynoucí konflikty se projeví například i ve vztahu kanadské účastnice a dvou ruských kosmonautů.

Z Litoměřicka:

V Muzeu Českého granátu v Třebenicích byla 2. července otevřena výstava malíře a grafika Dana Richtera, jednoho z nejvýznamnějších současných malířů severních Čech (ale i České republiky). K výstavě vydalo Město Třebenice výpravný reprezentativní katalog s barevnými reprodukcemi grafik. D. Richter žil dlouhá léta v Ústí nad Labem, ale nyní žije na Třebenicu ve svém ateliéru a je občanem Města Třebenice. Výstava je kulturní počín za který představitelům Města Třebenice patří opravdové poděkování.

Tradiční *Husitské slavnosti* v Třebušíně v sobotu 6. července zahájil průvod všech účinkujících v čele s koňskou husitskou jízdou. Farář Církve československé husitské pak v úvodním projevu, kterým slavnosti zahájil, připomněl, že Jan Hus byl především bojovníkem za pravdu, které se nám příliš nedostává. Mezi účinkujícími byli např. z Prahy *České buchty* (dámská dechovka), Skupina historického šermu *Lepus*, historické taneční divadlo *Balata* atd. Nechyběla ani tradiční výstava králíků, kterých se sešlo přes 140. Čestnou cenu jich dostalo 12. Z nich například velký světlý stříbrný a kolekce vídeňských modrých chovatele Milana Valeše.

S R P E N

Ze světa:

Katastrofální záplavy v Rakousku si vyžádaly od pondělí 12. do úterý do 13. srpna sedm životů. Stoletá voda zasáhla četná rakouská města a rozsáhlé oblasti alpské republiky přeměnila na velká jezera. Na Dunaji 80 až 100 km západně od Vídně byla zaplavena města Ybbs a Melk, v Horních Rakousích Steyr, Perg, Schwertberg a v Dolních Rakousích Zwettl, Zübing, Grafenwürt. Ve svých domech byli uvězněni tisíce lidí, stovky museli být evakuovány. V oblasti západně od Lince, tzv. Eferdingerské pánvi, která je centrem pěstování zeleniny v Rakousku, se vytvořilo jezero o ploše 50 km čtverečních, jež zničilo všechna obdělávaná pole. Rakouské spolkové dráhy utrpěly zatím největší škodu ve své historii - pod vodou zmizelo na 80 km tratí.

Povodně na Labi v Čechách se o víkendu 16. a 17. srpna dostaly do sousedního Saska, kde nabyly ještě na větší síle. Drážďany dopadly velice katastroficky včetně památek. Sbírky Zwingeru však byly odvezeny do bezpečí včas. Směrem dál na sever se povodně oproti očekávání začaly zpomalovat a slábnout. Ale na východě a jihu Asie si v posledních týdnech vyžádaly již 1800 obětí, ohroženy jsou milióny lidí. Stav nouze, rozsáhlé evakuace a nasazení tisíců vojáků, to jsou opatření, které podnikly

úřady čínské provincie Chu-nan proti povodním, které hrozí zaplavit území o deseti miliónech obyvatel. Důvod k poplachu jim dává stále se zvyšující hladina druhého největšího čínského jezera Tung-tching, které slouží jako přírodní záchytná nádrž při rozvodnění veletoku Jang-tiang. V Bangladeši v oblasti dolního toku řeky Brahmaputry nadále stoupá voda živěná pokračujícími dešti. Na svazích Himalájí dochází v důsledku přemokření k sesuvu půdy, které si jen v Nepálu vyžádaly 429 životů. Oproti tomu v důsledku nedostatku deště hoří Aljaška, kde popelem lehlo už asi 800 hektarů lesa.

Z České republiky:

Od pondělí 12. srpna se na jihu Čech pod vlivem silných srážek vytvořily značné povodně. Zaplaveny byly dvě třetiny Českých Budějovic, pod hladinou Otavy zmizel písecký most, v Plzni Radbuza zalila střed města a v přímém ohrožení se ocitla Praha. Zle na tom začaly být i Kralupy nad Vltavou. Ve středu 14. srpna se voda v Praze začala rozlévat už i do části Starého města. Pobřežní části jako je Kampa a pod. pochopitelně byly zatopeny už v úterý 13. srpna. Ve středu 14. srpna bylo podle tisku již devět obětí povodní. Bilance škod je strašná. Dosahuje (zatím 18. srpna) 60 miliard. Metro v Praze je z velké části zatopené a zprovozňovat se bude až do konce roku. Zatopena byla řada památek (nejen v Praze), voda se dostala např. do přízemí Národního divadla, Rudolfína, hudebního divadla v Karlíně, atd. Zničena byla celá řada cenných archiválií, poškozena byla knihovna v Klementinu. Část Karlína a dolních Holešovic je celá staticky narušena a nikdo neví, kdy a zda vůbec se lidé budou moci vrátit do svých domovů. Prozatím sami od sebe spadly v Karlíně tři domy. Jeden z nich byl ale určen k demolici (vše naštěstí bez obětí). Počet obětí k 18. srpnu by měl být 14, patnáctý je jednasedmdesátiletý muž z Borov na Klatovsku, který se v důsledku postižení povodní oběsil ve stodole poblíž svého rodinného domku. Po osmi dnech, ve středu ráno 21. srpna, se konečně otevřela nejvíce postižená část Prahy - karlínská zóna A. Smutný pohled čekal na tisíce obyvatel a podnikatelů, kteří se vraceli do svých zdevastovaných domů a firem a nacházeli rozmáčený a zničený majetek. Nad evakuovanou čtvrtí, v níž ještě nedávno stála voda, se vznášel zápach z kazících se potravin, masa i vysychajícího bahna. Hned u vstupu do jinak stále uzavřené oblasti lidé dostávali roušky na obličej, aby se alespoň částečně chránili před puchem. Karlův most pro turisty byl znovu otevřen v úterý 27. srpna.

Z Litoměřicka:

V důsledku povodní je v celých severních Čechách průjezdný jediný most, a to na Litoměřicku v Roudnici nad Labem. Ale pouze pro osobní dopravu a to vždy jedním směrem. Zcela pod vodou je v Roudnici známý sportovní areál včetně fotbalového stadiónu. Do historické části města však voda naštěstí nijak výrazně nepronikla. Mezi Roudnicí a soutokem Labe s Ohří se vytvořilo jezero dlouhé 20 km a široké 8 km, což představuje asi 50 Máchových jezer. I když se přes víkend 16. a 17. srpna postupně

povodňové jezero zmenšovalo, stále zaplavuje přes deset obcí, z nichž z některých koukají jen věže kostelů, střechy domů a koruny vysokých stromů. Z oblasti České Kopisty, Počáply a Terezín muselo být evakuováno na 4 tisíce lidí. Obci Mlékojedý navštívili její obyvatelé poprvé v pondělí 19. srpna. Byl to pro ně šok. Ale nikdo dlouho nestál a začalo se s odklízecími pracemi. V tuto dobu se ale zatopené Bohušovice n. O. ještě zcela vody nezbavily. V odčerpávání vody zde pomáhají polští hasiči, kterých je v okrese celkem 80. V Malých Žernosekách voda zničila zázemí přívozu. Na jeho obnovu bylo zřízeno konto. Roudnické letiště se přeměnilo ve sklad humanitární pomoci. Obnovit se v pondělí 19. srpna podařilo i dodávku pitné vody alespoň pro část Lovosic. Nejkritičtější situace je bezesporu v obci Píšťany. Voda se obcí valila proudem, která na komunikacích vymlela doslova krátery. Proud také strhl několik přístavků domů a vyvalil mnoho plotů a vrat. V Terezíně voda opadla 19. srpna, ale přesto se sem lidé dostanou pouze na zvláštní povolenky. Památník Terezín (Malá pevnost) má škody za 60 miliónů. Voda se zde dostala do cel a vše zničila. Úterý 20. srpna se neslo ve znamení úklidu ve všech postižených obcích na Litoměřicku. Velkým problémem, který se ten den řešil, bylo odklizení kontaminovaných potravin a uhynulých zvířat. Plné ruce práce měli také statici, neoddechli si ani hasiči a vojsko. Firmy se snažily obnovit dodávky energií a vody. Ve středu 21. srpna to v postižených obcích vypadalo jako při stěhování národů. V ulicích poničený nábytek, ošacení, boty atd. Úklid začal i v kostele v Počáplích kam se voda dostala do výše půldruhého metru (podle faráře Radima Valíka).

Celé pod vodu byly i Křešice. Tam je tedy v ulicích všechno odevšud. Jedno velké smetiště jsou i České Kopisty. V úterý 27. srpna navštívil Památník Terezín (Malou pevnost) americký velvyslanec v České republice Cralg Stapleton. Po prohlídce přislíbil Památníku materiální i finanční pomoc. Zatímco jinde se uklízelo, v Nových Kopistech (úterý 27. srpna) se stále čerpala voda. Část obce totiž leží před železničním přejezdem v dolíku kde se stále drží větší množství velice zapáchající vody. Hasiči ji přečerpávají za pomoci několika čerpadel a kilometrů hadic přes přilehlá pole do Labe. Kromě hasičů z Litoměřicka zde vypomáhají i hasiči z Brna a Polska. Přes toto mohutné čerpání a příznivé teplé počasí ubude z laguny za jeden den jen několik centimetrů vody. Polských hasičů je tady 20. Zbylých 60 se oficiálně rozloučilo s Litoměřickem v úterý 27. srpna v Bohušovicích nad Ohří.

Polským hasičům oficiálně poděkoval bohušovický starosta Ivo Hynl. Pan starosta mj. řekl, že bez polských hasičů by vodu čerpali do vánoc. A místostarosta ing. Milan Straka dodal, že se obává, že takový profesionální zásah, který předvedli Poláci, by nezvládl žádný hasičský sbor u nás. Polská jednotka zde odčerpala vodu a vysušila zhruba 170 domů. Poláci si pochvalovali naopak přátelský přístup bohušovických občanů, kteří jim nosili občerstvení a komunikovali s nimi (kpt. Marek Komorowski). Polští záchranáři byli z měst Varšava, Gdaňsk, Opole, Katowice, Sosnowiec. Tento tým jezdí po celém světě a pomohl při katastrofách na Ukrajině, Maďarsku, USA a Austrálii.

Městský úřad Třebenice a jeho kulturní a školská komise, základní škola Třebenice, OSČG a SDH byly organizátory oslav *100 let od otevření české měšťanské školy chlapecké v Třebenicích*, které se konaly 31. srpna 2002 v budově základní školy a na Paříkově náměstí v Třebenicích od 12:00 hodin. Slavnost zahájil starosta města a hosté v budově školy (2. stupeň základní školy, Paříkovo náměstí čp. 133 -

přízemí). Od 13:30. hodin se konal kulturní program na Paříkově náměstí: Vystoupení třebenických žáků pod vedením PaedDr. Patrovské, pochod mažorettek ze Štětí za doprovodu orchestru pana Mgr. Lhotského z Lovosic, ukázka historické a současné techniky Hasičského záchranného sboru. Od 17:00 do 18:00 hod. se konalo setkání pedagogů bývalých i současných s představiteli města a pozvanými hosty (v přízemí školy č. 133). Na závěr od 19:00 hodin vystoupil na zahradě Muzea českého granátu v Třebenicích *Soubor pražských trubačů* s uměleckým vedoucím panem Josefem Svejkovským. V době od 13:00 hod. do 17:00 hodin byly přístupné všechny budovy základní školy pro veřejnost. Zde se konala výstava k historii i současnosti škol v Třebenicích s videoprojekcí, dále byla možná prohlídka všech tříd a nově zřízený relaxační koutek pro žáky za budovou školy. Dále byla otevřena pro veřejnost nová počítačová třída. V průběhu oslav probíhala i ochutnávka místních vín atd.

Z Á Ř Í

Ze světa:

Afganistan zažil ve čtvrtek 5. září nejhorší den od svržení vlády islámského hnutí Talibanu, které poskytovalo ochranu vůdci hnutí Al kajda Usámovi bin Ládínovi. O něm se německá rozvědka domnívá, že je stále naživu. Výbuch pumy skončil masakrem přímo v centru Afganistanu (zemřeli při něm desítky lidí včetně dětí) a prezident Hamíd Karzáí jen o vlasek unikl atentátu v Kandaháru, když se ho pokusil zavraždit člen bezpečnostní stráže, jenž zahájil palbu na prezidentovo auto, které právě vyjíždělo z areálu rezidence kandahárského guvernéra.

V Německu proběhly o víkendu 21. a 22. září parlamentní volby s neuvěřitelně vyrovnaným výsledkem. Obě nejsilnější strany, vládní sociální demokraté (SPD) a opoziční konzervativní strana křesťanských demokratů a křesťanských sociálů (koalice, křesťanskí sociálové působí v Bavorsku) - (CDU-CSU), získaly stejně 38,5 procenta. O vítězi voleb rozhodla strana zelených, která získala neuvěřitelných 8,6 procenta. Protože je tato strana přirozeným spojencem sociálních demokratů, vítězem se tak stala tato dosavadní vládní koalice. Spojenec CDU-CSU, liberálové (FDP), naopak ztratil a získal jen 7,4 procenta. Do parlamentu se ještě dostala postkomunistická PDS s pouhými 4 procenty. Její ztráty byly značné. Počet mandátů: SPD 251, CDU-CSU 248, Zelení 55, FDP 47 a PDS 2 mandátů.

O víkendu 21. a 22. září se konaly parlamentní volby na Slovensku. Vítězem voleb se sice stalo Mečiarovo Hnutí za demokratické Slovensko, ale vládu nakonec sestavila pravice (přesněji: pravý střed) dosavadního premiéra Mikuláše Dzurindy. Ta totiž získala 78 ze 150 mandátů, tedy nadpoloviční většinu. HZDS 19,5, Slovenská demokratická a křesťanská unie (SDKU) premiéra M. Dzurindy 15,9, dosud mimoparlamentní strana Smer 13,46, vládní Strana maďarské koalice (SMK) 11,16, vládní křesťanskí demokraté (KDH) 8,25, Aliance nového občana (ANO) 8,01 a Komunistická strana Slovenska (KSS) 6,32 procenta. Posledně jmenovaná strana se do parlamentu - kde tedy nyní zasedne celkem sedm stran - dostala poprvé od roku

1990, stejně jako dvě nové strany: Smer Roberta Fica a Aliance nového občana spolumajitele televize Markíza Pavla Ruska. Jediné křeslo překvapivě nezískali jak sociální demokraté tak slovenští ultranacionalisté.

Z České republiky:

Celkové škody ze srpnových povodní se původně odhadovaly na 60 miliard. Na jejich konci se již psalo, že na 60 až 90 miliard. Počátkem září se ale ukazuje, že to asi bude 100 miliard korun. Zaplaveno bylo celkem 6 % území ČR.

Z Litoměřicka:

Již po třetí za sebou byl na Litoměřicku zaznamenán nárůst nezaměstnanosti. Celkem je v okrese evidováno 7.296 nezaměstnaných, z toho 4.059 žen. V srpnu to byl oproti červenci nárůst o 257 žadatelů o práci. V evidenci Úřadu práce došlo k nárůstu především absolventů středních a vysokých škol, kdy v okrese jich úřady v červenci evidovaly celkem 986, v srpnu ale již 1.020. Přitom došlo k poklesu nabízených evidovaných míst na úřadu práce. V červenci byla nabídka 439 volných míst, v srpnu jich bylo o 11 méně.

Postup záplav v Terezíně: V úterý byl sestaven Okresní krizový štáb Litoměřice, který upozornil na fakt, že se na Terezín valí stotřicetiletá voda. Týž den oznamoval regionální rozhlas evakuaci Terezína. Vedení města obyvatele uklidňovalo, že Terezín bude bez vody. Evakuaci hlásila hlídka litoměřické městské policie mobilním rozhlasem v noci v úterý na středu. Lidé se ve středu z městského rozhlasu v osm hodin ráno dozvěděli, že musí do deseti opustit město. V té době již skupina dobrovolníků budovala v inkriminovaných místech hráze se zapůjčenou technikou terezínského závodu Povodí Ohře. K nim se připojil dobrovolný hasičský sbor a skauti. Stavba hrází intenzivně pokračovala do čtvrtka za další spolupráce místních podnikatelů, kteří přes vodu do Terezína přivezli tři nakladače. Do té doby navrhovali dobrovolníci hráze ručně. Systém hradeb byl zaplaven, město bylo stále suché. V noci ze čtvrtka na pátek hráz u Ravelinu 20 vodě ustoupila. Voda začala zaplavovat město.

Přívoz mezi Velkými a Malými Žernosekami se zdál být zcela zničen. Ale nakonec se na straně Velkých Žernosek podařilo zachránit pontony i nástupní můstky. Na straně Malých Žernosek sice uplávaly, ale nakonec se našly u mostu v Ústí nad Labem. Celé zařízení nyní potřebuje už jen opravit. Pro tento účel bylo založeno konto.

V září ještě neměli rybáři na Litoměřicku sečteny všechny škody po povodních. Ale je už jisté, že kromě poškození majetku litoměřické Místní organizace Českého rybářského svazu budou značné škody zejména na sportovních revírech a rybách v nich. Chovné revíry újmu sice neutrpěly, ale škoda vzniklá na řekách se prozatím vyčíslit nedá. Uhynuly zejména menší ryby, které zůstaly v jezerech vzniklých na polích u Lovosic a Bohušovic. Zde uvízlo velké množství plotic, karasů a tloušťů. Některým se sice podařilo odplavat po proudu, který vznikl čerpáním vody hasiči, ale většinu sežraly raci, kteří se od Labe přesunuli k těmto jezerům, kde měli snazší

kořist. Ryby na Litoměřicku jsou v Labi i Ohři zdravé. Uniklé ropné látky plavaly na hladině řeky a uniklé chemické látky ze Spolany Neratovice se rozpustily v horním toku Labe. Horší je to ale s kvalitou vody v Labi, která je značně znečištěna odpadními vodami z měst, protože většina čističek ještě není v provozu. Do Ohře a Labe bude vysazeno na 17 tisíc kusů kapra, vysazena byla i rychlená štika a mník jednovousý.

Ř Í J E N

Ze světa:

Nobelovu cenu za literaturu za rok 2002 obdržel maďarský spisovatel Imre Kertész. Jeho knihy vycházejí v překladech po celém světě, česky ale dosud vyšel pouze *Kaddiš ze nenarozené dítě* (1998). V rukopise už tři roky z různých důvodů zůstává ležet (nyní u třetího nakladatele) překlad románu *Člověk bez osudu*. V něm se autor vrací k holocaustu, který sám zažil. Léta 1944 - 1945 prožil v koncentračních táborech Osvětim a Buchenwald.

Bývalý americký prezident Jimmy Carter (78 let) se stal letošním nositelem Nobelovy ceny míru. Ve zdůvodnění Nobelova výboru se uvádí, že udělením ceny byla oceněna Carterova snaha o řešení sociálních problémů a podpora demokratického vývoje ve světě. Carter byl v Bílém domě po jedno funkční období (1977 - 1981). Po něm nastoupil Ronald Regan. Norský Nobelův výbor oceněním Cartera také v jistém smyslu kritizoval válečné plány nynějšího amerického prezidenta George W. Bushe, zejména jeho snahy napadnout vojensky Irák.

Smrtí více jak stovky rukojmích skončilo v noci na sobotu 26. října drama v moskevském divadle Na Dubrovce, kde čečenští teroristé od středečního večera (24. října) drželi v zajetí přes sedm set lidí, včetně několika desítek cizinců a dětí. Speciální komando (oddíl jednotek zvláštního určení Alfa) dřív, než vpadlo do budovy, pustilo do jejich prostor omamný plyn. Po vpádu se členové komanda soustředili zejména na ženy - teroristky, které měli na svých tělech připevněny výbušniny. Stříleli je do hlavy, aby v poslední chvíli některá nálož neodpálila. Druhou stranou mince zásahu bylo, že na následky působení plynu zemřelo 115 rukojmích. Dalších asi 400 rukojmích bylo i po zásahu hospitalizováno, z nich je 25 v kritickém stavu. Asi 200 z 400 hospitalizovaných bylo propuštěno na druhý den. Zabito bylo 50 únosců, tři byli zajati. Divadlo, kde se hrál muzikál, bylo zcela vyprodané. Celkem zde bylo asi 700 lidí - mimo teroristů.

Z České republiky:

Český premiér Vladimír Špidla při své návštěvě Francie převzal v pátek 11. října v Elysejském paláci v Paříži při setkání s francouzským prezidentem Jacquesem Chirakem šek v hodnotě 200 tisíc eur (6 miliónů Kč) na pomoc obětem povodní v České republice. Šek Špidlovi předali zástupci francouzského Červeného kříže.

Prezidentu Václavu Havlovi věří stále méně lidí: V únoru roku 1990, kdy byl zvolen poprvé prezidentem, mu věřilo 88 % obyvatel. Za 12 let prezidentování, v září 2002, mu věřilo jen 45 %.

Důvěra vyjádřená v %:

<u>Měsíc</u>	<u>Rok</u>	<u>% důvěry</u>
2	1990	88
1	1991	81
1	1992	80
3	1993	72
7	1994	69
1	1995	77
1	1996	73
1	1997	87
1	1998	65
1	1999	46
1	2000	51
1	2001	51
1	2002	54
9	2002	45

Z Litoměřicka:

Okresní úřad v Litoměřicích přijal v úterý 1. října od velitele vzdušných sil generála Františka Padělka celkem 1,7 milionů Kč na pomoc povodněmi postiženým obcím na Litoměřicku. Peníze Okresní úřad hned rozdělil mezi obecní úřady a školy v celém okrese.

Na zemědělských půdách ze zaplaveného území na Litoměřicku není podle pracovníků Ústředního kontrolního a zkušebního ústavu zemědělství (ÚKZÚZ), regionálního pracoviště v Liberci, patrný negativní vliv záplav. Půdní reakce odebraných vzorků zeminy je neutrální až alkalická. Vesměs se jedná o půdy s obsahem uhličitánů. Obsah půdního fosforu je kromě dvou lokalit z Nových Kopist dobrý až vysoký. U draslíku jsou kromě sedimentu hodnoty v rozpětí dobré až velmi vysoké zásoby. Vyhovující až velmi vysoký je obsah přístupného hořčíku. Tyto ukazatele jsou skvělé pro zemědělce, protože se na zaplavené půdě dá dál hospodařit. Například Agrokomplex Bohušovice (ředitel Jaroslav Zeman) měl zaplaveno 50 procent zemědělské plochy, tj. 800 hektarů půdy. Ale přes tyto výsledky se nedá, pro promáčenost půdy, prozatím pracovat na 350 hektarech, což znamená pro Agrokomplex značné ztráty.

V klášteře v Doksanech se úspěšně opravuje donedávna naprosto zdevastovaný

konvent, který po josefínských reformách sloužil v zámeckém areálu Aehrentalů jen jako hospodářská budova a stáje. Dnes ale již nikdo nepochybuje, že areál kláštera bude v dohledné době sloužit opět původnímu církevnímu účelu, a to jako klášter premonstrátek. Po nezbytném zhotovení nové střechy a po statickém zajištění zděných konstrukcí se v roce 2001 přistoupilo s účastí státního příspěvku 1,4 miliónu Kč z PZAD k sjednocení historických prostor, k poměrně rozsáhlé vestavbě cel s příslušenstvím a k instalaci domovního vybavení. Tam, kde absence historických pramenů poznání neumožnila rekonstruovat původní stav, uplatňují se a pohledově přiznávají z architektonických i ekonomických důvodů novodobé technologie (omítky, snížené podhledy, zateplení stropů). Vlastník (Královská kanonie premonstrátů na Strahově) přistupuje zodpovědně a citlivě k zachování a obnovení všech autentických kamenných či štukových prvků, k udržení celistvosti zaklenutých prostor a k skloubení novodobých stavebních výrobků s původními či s kopiemi původních. Jedná se zejména o prezentování povrchu původního kamenného zdiva v klášterní chodbě, štukovou výzdobu refektáře, restaurování ostění a portálů i povrchy podlah.

V Žitenicích se s poskytnutím dotace z PZAD postupně systematicky opravuje hospodářský dvůr ze 17. století, který patří k renesančnímu, později přestavěnému, zámku čp. 1. Dvůr dlouholetou neúdržbou dospěl do havarijního stavu, takže vlastníci i obec prosazovaly jeho demolici. Dnes je již zřejmé, že po náročné opravě kleneb a zdí, po rekonstrukci střech, opravě omítek, po osazení oken a dveří se areál opět stává vizitkou obce a pohlednou dominantou v krajině. V roce 2001 byl opraven objekt "C" stáje. Byla zpracována studie, jež řeší využití areálu hospodářského dvora pro kulturní účely a cestovní ruch.

V Lounkách se z příspěvku HSP úspěšně pokračuje v údržbových pracích na kostele sv. Mikuláše.

LISTOPAD

Ze světa:

Pochybnosti o smrti či životě Usáma bin Ládina rozprášila zevrubná hlasová analýza jeho údajného projevu odvysílaného v úterý 12. listopadu katarským zpravodajským kanálem al-Džazíra. Pravost hodinové nahrávky namluvené vůdcem al-Kajda potvrdila americká CNN, odvolávající se na nejmenovaný zdroj amerického ministerstva zahraničí. Bin Ládin v nahrávce mj. přiznal odpovědnost al-Kajda za teroristické útoky v Tunisku, Jemenu, Kuvajtu, Bali a Moskvě, vyzval arabský svět ke svornosti, tvrdě pohrozil spojencům USA. Terčem jeho útoků se stal především americký prezident Georg W. Bush: *Bush, faraon století, zabíjí naše děti v Iráku, Izraeli. Jeho političtí spojenci bombardují domy se starými ženami a dětmi v Palestině a přitom používají americká letadla. Záleží jen na rozhodnutí vašich vůdců, zda hordu teroristů podpoří či nikoli*, vzkázal bin Ládin.

Rakouské volby vyhrály lidovci: Rakouský kancléř lidovců (ÖVP) Wolfgang Schüssel (57) porazil vysoko v nedělních (24. listopadu) předčasných volbách sociální demokracie (SPÖ) a jeho strana se po 36 letech stala nejsilnější v zemi. Lidovci (ÖVP) 42,3 %, socialisté (SPÖ) 36,9 %, Svobodní demokraté (FPO) 10,2 % zelení 9,0 %.

Z České republiky:

O minulých dvou pátcích a sobotách (druhé kolo 1. a 2. listopadu) proběhly v některých senátních obvodech senátní volby a vláda ztratila v senátu většinu. Lidovci (KDU-ČSL) utrpěli zdrcující porážku. Například v baště lidovců na Znojemsku zvítězil už v prvním kole ředitel soukromoprávní (komerční) televize NOVA Vladimír Železný. Legrace je, že je vyšetřován policií a nyní získal poslaneckou imunitu. Bůh tady asi zaspal a nedal křesťanům žádné znamení. Asi doufal, že ho nezradí, ale oni to, jako vždy, udělali. Železný je sice nezávislý, ale v podstatě je to hlas pro ODS. Nejvíce se mohli z výsledků senátních voleb radovat Občanská demokratická strana (ODS) a nezávislí kandidáti.

ODS	obhajovala 5 mandátů, získala 9. Navíc 4 mandáty.
ČSSD	obhajovala 11 mandátů (jeden senátor v minulém
období ale	vystoupil z ČSSD), získala 7. Ztratila 4 mandáty.
KDU-ČSL	obhajovala 6 mandátů, získala 1. Ztratila 5 mandátů.
US-DEU	neobhajovala žádný mandát, získala 1. Získala tak 1
mandát.	
KSČM	obhajovala 1, získala 1. Udržela zastoupení.
Ostatní	obhajovali 4, získali 8. Zisk je 4 mandáty.

Rozložení v senátu:

ODS 26, KDU-ČSL 16, ČSSD 11, Sdružení nezávislých 11, Nezávislí 6, KSČM 3, ODA (Občanská demokratická aliance) 1, Cesta změny 1, Liberální reformní strana 1, Hnutí za rozvoj obcí a měst (HNHROM) 1 mandát.

Součty KDU-ČSL a US-DEU zahrnují i nestraníky zvolené na jejich kandidátkách.

Letošní senátní volby (na Litoměřicku se nekonaly) byly ve znamení nástupu nových jmen do velké politiky. Po Vladimíru Železném (v prvním kole) byli v druhém kole zvoleni do horní komory parlamentu rektor Masarykovy univerzity Jiří Zlatuška, bývalý studentský vůdce Martin Mejstřík (nestraník, kterého navrhla *Cesta změny*, vyšel vítězně v baště ODS, v Praze 1 s kandidátem ODS, sexuologem Petrem Weissem s převahou téměř 4 tisíc hlasů). Rovněž nestraník na kandidátce Liberální reformní strany Zlatuška při svém vítězném tažení v Brně odsunul starostu Králova Pole Ivana Kopečného (ODS), kterého porazil o 5499 hlasů, atd.

Ve čtvrtek 21. a v pátek 22. listopadu se v Praze konala vrcholná schůzka Severoatlantické aliance (NATO), která do Prahy na dva dny přilákala rekordní počet státníků v dějinách Česka a kterou doprovázela nebyvalá bezpečnostní opatření. Vrcholná schůzka ovšem přes svůj hladký vnější průběh nepřeklenula nárazové rozdíly mezi USA a některými evropskými členy, především pokud jde o případný vojenský postup v krizi kolem iráckých zbraní hromadného ničení. Americký prezident George Bush ještě v pátek večer odletěl do Petrohradu, kde se setkal s

Vladimírem Putinem. Ten se pražské schůzky nezúčastnil.

Z Litoměřicka:

Komunální volby na Litoměřicku 1. a 2. listopadu potvrdily dva trendy: 1) Největší důvěru voliči vkládají v nezávislé kandidáty. 2) Na severu Čech má KSČM stále silnou voličskou základnu. Litoměřicko se ale jinak nevymyká z celostátního průměru, protože v celkovém součtu i zde zvítězili nezávislé kandidátky. Ty v souhrnu nezávislých kandidátů, *Nezávislých, Sdružení nezávislých kandidátů, Hnutí nezávislých za harmonický rozvoj obcí a měst a Sdružení nezávislých* získaly plných 72 % hlasů, tedy 693 mandátů.

V porovnání s rokem 1988 je to mírný nárůst, tehdy hlasy pro nezávislé dosáhly asi 67 %. Mezi stranami vedou komunisté, kteří obsadí 80 křesel v zastupitelstvech. Opakoval se vyrovnaný souboj mezi občanskými demokraty a sociálními demokraty, který letos 65 křesly vyzněl vítězně pro ČSSD oproti 60 křeslům ODS. Z menších stran se nejlépe dařilo křesťanským demokratům. Jejich 17 křesel ale znamená pokles. Na svých pozicích se udržela Unie svobody - Demokratická unie (před čtyřmi lety kandidovaly obě strany zvlášť, společně měly 7 mandátů), která získala 8 křesel. Naopak zcela propadly strany Strana za životní jistoty, Republikáni Miroslava Sládka, Masarykova demokratická strana a další Republikáni (odštěpení od Sládkovců), kterým se nepodařilo proniknout ani do jednoho zastupitelstva v okrese Litoměřice. Zcela novou stranou na Litoměřicku je strana *Naděje*, které se po neúspěchu v parlamentních volbách podařilo proniknout do městského zastupitelstva Lovosice, kde získala 2 mandáty. Nováčkem v okrese je také neparlamentní strana *Strana venkova - spojené občanské síly*, která celkově získala 8 mandátů.

Z některých obcí:

Bohušovice n. O.: volební účast 53,27 %.
1. Sdružení nezávislých 6349 hlasů,
2. Sdružení nezávislých kandidátů-Sdružení občanů
3843 hlasů,
3. KSČM 2989 hlasů;

Budyně n. O.: volební účast 57,86 %.
1. Sdružení nezávislých 4745 hlasů,
2. KSČM 3171 hlasů,
3. KDU-ČSL 2252 hlasů;

Libochovice: volební účast 59,93 %.
1. ČSSD 11013 hlasů,
2. Sdružení nezávislých 2624 hlasů,
3. KSČM 2459 hlasů;

Lovosice: volební účast 39,63 %.
1. ODS 18023 hlasů,
2. KSČM 13544 hlasů,
3. ČSSD 11050 hlasů;

Roudnice n. L.: volební účast 46,59 %.
1. Sdružení nezávislých 19 653 hlasů.
2. ODS 17634 hlasů.

	3. KSČM 16612 hlasů;
Štětí:	volební účast 37,93 %.
	1. ČSSD 14454 hlasů,
	2. ODS 11464 hlasů,
	3. Sdružení nezávislých 9485 hlasů;
Terezín:	volební účast 54,28 %.
	1. Hnutí za harmonický rozvoj obcí a měst 4409 hlasů.
	2. Sdružení nezávislých 4234 hlasů.
	3. ODS 3661 hlasů;
Třebenice:	volební účast 60,96 %.
	1. Sdružení nezávislých 8137 hlasů,
	2. Sdružení nezávislých kandidátů 2826 hlasů;
Ústěck:	volební účast 54,34 %.
	1. Sdružení nezávislých 5750 hlasů.
	2. KSČM 3537 hlasů.
	3. Sdružení nezávislých kandidátů 1938 hlasů.

PROSINEC

Ze světa:

Aténská starostka Dora Bakojannisová se v pátek 13. prosince stala terčem útoku, při němž byl těžce zraněn její řidič. Pachatel začal střílet na automobil Bakojannisové, který parkoval před její kanceláří nedaleko Akropole a v němž v té době byla starostka s řidičem. Bakojannisová zraněna nebyla. Tělesní strážci starostky útočníka zadrželi a předvedli na policejní ředitelství. Šlo o 35letého Jorgose Sandaliose, který v minulosti trpěl psychickými problémy.

Z České republiky:

Ve středu 4. prosince byl předsedou senátu opět zvolen Petr Pithart (KDU-ČSL), který je také kandidátem na prezidentský úřad.

Šéfem Občanské demokratické strany (ODS) se překvapivě na víkendovém kongresu (14. a 15. XII.) stal Mírek Topolánek z Ostravska, který v čele strany nahradil Václava Klause. Ten už nekandidoval. 1. místopředsedou se stal Jan Zahradil. Řadovými místopředsedy se stali Petr Nečas (ten měl největší šance na předsednickou funkci a podporu V. Klause), Petr Bendl a Miroslava Němcová.

Z Litoměřicka:

V Mukařově se zřítila 15 metrů vysoká zvonice ze 14. století. Takovou věc vyčíslivat penězi je zvrhlost. Zachráněn byl pouze její zvon. Takový je bohužel stav památek na Litoměřicku a přístup české společnosti k nim na počátku třetího tisíciletí. Majitelem zvonice byl Okresní úřad.

Rozvržení kroniky

- 1) Počasí
- 2) Ze zasedání Rady a Zastupitelstva města
- 3) Míšeň a Litoměřice
- 4) Filipíny a Litoměřice
- 5) Fulda a Litoměřice
- 6) Litoměřické varhanní léto
- 7) Mácha a Litoměřice
- 8) Kultura

9) Různé

10) Jubilanti

11) Ze vzpomínek pamětníků

12) Co kronikář osobně viděl a prožil

13) Litoměřická kvítka

14) Přílohy

1) POČASÍ

LEDEN

První lednový den připadl na úterý a byl to den mrazivý, po ránu padal zmrzlý sníh, všude bílo. Stejně to bylo i 2. ledna po ránu (středa), ale kolem desáté dopolední se začala obloha protrhávat a objevilo se sluníčko. Bylo mrazivo a foukal ostrý silný vítr, který bral lidem čepice. V poledne ale teplota vystoupila na čtyři nad nulu, vítr se utišil a vše začalo prudce tát. Ale už večer začala teplota klesat na nulu a ve čtvrtek ráno 3. ledna byly čtyři pod nulou. Obloha ale byla čistá, bez mráčku, žádný vítr, jen mráz. Večer ale začala teplota dále klesat a kolem 22 hodiny bylo už devět pod nulou. V pátek 4. ledna ráno bylo dokonce 12 pod nulou. Byl to prozatím teplotní rekord letošní zimy. Silný mráz se udržel i po celý lednový víkend. Mrzlo až praštělo.

V pátek 4. ledna zažili lidé na mnoha místech ČR arktické ráno. Například na Šumavě bylo neuvěřitelných 37 pod nulou, nejstudeněji v této lokalitě bylo v okolí Horské Kvildy.

V neděli večer 6. ledna začal mráz mírně polevovat a teplota vystoupila na čtyři pod nulou a napadl nový sníh. V pondělí 7. ledna bylo po ránu bílo, teplota dva pod nulou. Večer vystoupila až na čtyři nad nulu. Bylo ale pod mrakem a tak sníh příliš netál a byla pěkná klouzačka. Stejně to bylo i v úterý 8. ledna, kdy teplota byla v sedm ráno dva nad nulou. Ve středu 9. ledna jsem byl v Praze. Bylo tam stejně vlezlo a nepříjemně jako v Litoměřicích. Večer klesla v Litoměřicích teplota na mínus jeden, ve čtvrtek ráno 10. ledna byla nula a podivně sychravo. Večer klesla teplota na dva pod nulu a ráno v pátek 11. ledna dokonce na čtyři pod nulu. Stále je velká inverze a nevlídno. Rozhodně to není správná zima. Obloha je plná mraků. V noci na sobotu

12. ledna lehce zasněžilo, ale v noci na neděli 13. ledna byl příděl sněhu velký. Všude bylo bílo a teplota nula. V noci po oba víkendové dny teplota klesala na mínus jeden. Mínus jeden byl i v pondělí ráno 14. ledna. Večer klesla teplota na dva pod nulu. Tato teplota se udržela i po celé úterý 15. ledna. Obloha byla stále zatažená. Stejně to bylo i ve středu 16. ledna. Teplota se držela jeden stupeň pod nulou. Stejný charakter počasí byl i ve čtvrtek 17. ledna. V pátek 18. ledna byla ráno mlha. Ve vzduchu je cítit pomalu přicházející obleva. Ta přišla v neděli 20. ledna i s deštěm. Teplota vystoupila na 8 nad nulou. V pondělí 21. ledna bylo už v sedm ráno 10 nad nulou a bylo vidět, že pršelo celou noc. Po sněhu a náledí nikde ani památky. Večer klesla teplota na osm stupňů a stejně to bylo i v úterý 22. ledna, kdy bylo ráno kolem sedmé rovněž osm nad nulou. Stejný charakter počasí byl i ve středu 23. ledna. Ve čtvrtek se mírně ochladilo a teplota kolem sedmé ráno byla pět nad nulou. Pět nad nulou bylo i v pátek ráno 25. ledna. O víkendu se oteplilo na deset nad nulou, v sobotu bylo dokonce předjarně, ale v neděli foukal silný vítr. Podle televize například v Krkonoších dosahoval až 160 km za hodinu. V Litoměřicích nevím, ale silný byl hodně. Teplota 10 nad nulou se udržela i večer a v pondělí ráno 28. ledna. V průběhu dne se teplota vyšplhala na 12 nad nulou a ve vzduchu bylo cítit mírně jarní povětrí. Večer teplota klesla na deset a trochu si zapršelo. V úterý ráno bylo devět, ale přes den dokonce 13 nad nulou! Obloha byla krásně modrá. V lednu tak přišlo předčasné předjaří. Šel jsem se podívat na Labe na Střelecký ostrov. Zde se Labe ještě nerozlilo, ale bylo tak tak po kraj břehů včetně jeho ramene. Pod vodou ale bylo Lodní náměstí u Písečného ostrova. Obě řeky, Labe i Ohře, dosáhly druhého stupně povodňové aktivity, tedy pohotovost. Okresní úřad vyhlásil v úterý 29. ledna stupeň ohrožení. Lodní doprava byla zastavena. Ve středu 30. ledna jsem byl v Praze. Z autobusu jsem z litoměřického mostu viděl zatopené Lodní náměstí a některé zahrádky na špičce Střeleckého ostrova (západní část) a potom na levém břehu Labe u soutoku s Ohří, které se na pravém břehu trochu rozlilo do polí. Ale ne moc. Je velké štěstí, že neprší. V Praze bylo jaro a měl jsem na sobě jarní bundu. Ve čtvrtek ráno 31. ledna ale bylo chladněji, jen pět nad nulou.

ÚNOR

První únorový den připadl na pátek a byl chladný. Ráno kolem sedmé bylo pouze jeden nad nulou, v noci museli být přízemní mrazíky protože všude byla jinovatka. Obloha byla krásně modrá a svítilo sluníčko. V průběhu dne se ale začalo prudce oteplovat. Nedostal jsem se k teploměru, ale odhadem těch 10 mohlo být. Kolem 19 hodiny večerní těch deset na teploměru opravdu bylo. Kolem 22 hodiny teplota klesla na 5 stupňů. Stejně to bylo i v sobotu 2. února ráno. Ale v průběhu dne teplota začala opět stoupat a dosáhla třinácti stupňů. Byl jsem na hradě Kamýk a na Radobýlu. Všude plno lidí, prostě jaro. Stejně to bylo i v neděli 3. února, ale k večeru začala teplota klesat a večer bylo jen pět stupňů. K dalšímu ochlazení došlo v pondělí 4. února, kdy byly ráno jen dva nad nulou a vzduch byl pronikavě studený. Přes den teplota nevyšlela nad pět stupňů. Stejně to bylo i v úterý 5. února. Obloha zatažená šedavými mraky, ale nepršelo. Ve středu 6. února bylo po ránu pět nad nulou a dost pršelo. Obloha byla černá jako nakrémované boty. Děšť přestal padat až v poledne. V noci na čtvrtek 7. února opět pršelo a pršelo i ráno. Teplota byla kolem sedmé ráno pět nad nulou. Psí počasí trvalo i v pátek 8. února po celý den a lepší to nebylo ani po oba víkendové dny, hlavně v neděli, kdy stále mrholilo a foukal ostrý vítr. Po celý den

mrholilo a psově bylo i v pondělí 11. února. Až na to mrhnutí psí počasí pokračovalo i v úterý 12. února. V poledne jsem se šel podívat ze Střeleckého ostrova na Labe. Stoupá, ramenem protéká dost vody, ale ještě to není po okraj koryta jako tomu bylo v lednu.

Ve středu 13. února jsem byl v Praze. Letmý pohled ráno z autobusu na mostě ukazoval, že Labe mírně stouplu. Lodní náměstí ale pod vodou nebylo. Jen špička soutoku s Ohří, ale to je obvyklé. V Praze s přestávkami mrholilo po celý den. Ale ve čtvrtek 14. února byla obloha po ránu modrá bez jediného mráčku. Bylo sice chladno, ale nádherně. V průběhu dne se sice nějaké ty mraky objevily, ale nezatáhlo se. Bylo polojasno. V poledne jsem zašel na Střelecký ostrov. Voda v rameni znatelně stoupla a pravý břeh Labe byl naplněný po okraj. Ještě kousek a vylije se. Naštěstí ale neprší a tak se to zřejmě nestane. V pátek ráno 15. února bylo rovněž chladno, ale jinak krásně, na nebi pouze sem tam nějaký mráček. Naštěstí opravdu nepršelo. V sobotu ráno bylo jeden pod nulou, přes den jeden nad nulou, na obloze modro. V neděli se teplota přes den vyšplhala až na pět nad nulou, v pondělí 18. února bylo v sedm ráno jeden nad nulou a obloha zatažená. Ale nepršelo. V úterý 19. února bylo ráno čtyři nad nulou. Přes den byla obloha zatažená a foukal ostrý vítr. V poledne jsem byl u Labe. Hladina vody v rameni na Střeleckém ostrově i v řece znatelně poklesla a dostala se téměř na normální úroveň. Ve středu 20. února, na svátek Oldřichů, bylo nebe nejen zatažené, ale i zčernalo. Vytrvalý drobný déšť z něho padal téměř po celý den. Večer kolem deváté ukazoval teploměr pět nad nulou. Ve čtvrtek ráno 21. února se obloha protrhala, na obloze byl jen sem tam nějaký mráček. Foukal ale nepříjemný studený vítr. V poledne byl ještě silnější, nebe se zatáhlo a padal zmrzlý sníh. Nejsilnější pak byl vítr kolem čtvrté odpolední kdy se velice těžko proti němu i šlo. Večer teplota klesla na nulu. Ale v pátek 22. února bylo překvapení. Ráno kolem sedmé bylo pět pod nulou a bílo. Cestou do práce to byla pěkná kosa a místy nebezpečná klouzačka. Vítr ale ustal. Přes den sice sníh tál, ale sněhová kalamita se dostavila kolem páté odpolední. Napadlo asi pět centimetrů sněhu. V noci bylo kolem nuly, v sobotu ráno 23. února dva nad nulou takže sníh začal mírně tát. Ale vzhledem k jeho množství to trvalo celý den. V neděli 24. února odpoledne přišla druhá studená fronta a opět sníh i když už ne v takovém množství. Ale v pondělí 25. února ráno leželo tak 2 cm čerstvého sněhu, všude bílo. Teplota ráno kolem sedmé byla jeden nad nulou. V průběhu dne vše roztálo. V úterý 26. února po ránu občas mírně zapršelo, obloha byla černá a teplota kolem sedmé ráno pět nad nulou. Ve středu 27. února jsem byl v Praze. Na litoměřickém nebi se převalovali mraky, sem tam spadla nějaká ta kapka. V Praze to bylo stejné. Kolem jedenácté se najednou spustil prudký déšť. Po návratu do Litoměřic mi bylo řečeno, že se tady odehrálo něco podobného kolem desáté. Ve čtvrtek 28. února byla ráno obloha modrá a teploměr ukazoval pět nad nulou.

BŘEZEN

První březnový den připadl na pátek. Ráno bylo poněkud chladněji, kolem sedmé pouze jeden nad nulou. Na trávě byl bílý povlak svědčící o nočním mrazíku. Ale přes den, byť chladno, bylo příjemně a na obloze se objevil jen sem tam nějaký mráček. O víkendu bylo hrozně, v neděli huře. Padal déšť se sněhem. Lépe se udělalo v pondělí 4. března. Nepršelo, bylo tři nad nulou. Sice chladno a zataženo, ale příjemně. Od 5. do 11. března jsem měl dovolenou, takže jen stručně: Většinou bylo hezky, nebe modré, na zahrádce se dalo udělat kus práce. Přes den se teploty pohybovaly kolem patnácti stupňů. Nebe se zatáhlo až v úterý 12. března. Ráno bylo pět nad nulou.

Oblačnost to ale byla vysoká, nepršelo a v průběhu dne se mraky mírně začaly protrhávat. Teploty se vrátily na svých 15 stupňů. Ve středu 13. března ráno jsem šel na autobus do Prahy odjíždějící v šest ráno. Byla ještě tma a neuvěřitelná zima. Taková byla i v Praze asi do deváté. Pak se začalo oteplovat a odpoledne už mohlo být tak 17 nad nulou a kabát se stal velice těžkým. Večer v Litoměřicích bylo možné stát v košili na pavlači. Ve čtvrtek 18. března byla ráno také zima, ale přes den se neoteplovalo a teploty se držely pod deseti stupni. Večer klesly na pět. V pátek ráno 15. března byla obloha zcela zatažená a drobně pršelo. Dušičkové počasí. Teplota se držela na svých pěti nad nulou. Víkend by pod mrakem, chladný, ale nepršelo. Po celý den byla mlha, když jsem šel na zahrádku k Richardu, Dlouhý vrch nebyl vidět. Ale jinak se na zahrádce dobře pracovalo. Stejný charakter počasí byl i v pondělí 18. března. V úterý 19. března bylo nebe potažené černými mraky, dopoledne si dokonce slušně zapršelo. Odpoledne sice nepršelo, ale na obloze se mraky stále povalovaly. Stejně to bylo i ve středu 20. března. Pošmourné a deštivé počasí pokračovalo i ve čtvrtek 21. března. První jarní den opravdu jarně nevypadal. Teploty se pohybovaly kolem deseti stupňů. Stejně to bylo i v pátek 22. března. Černé mraky, přeháňky, zima. Zkrátka nevlídno. O víkendu klesla teplota na pouhé 4 nad nulou a po oba dny byly sněhové přeháňky. Sníh sice okamžitě tál, ale bylo to doslova psí počasí. V pondělí 25. března to bylo ještě horší. Teplota kolem sedmé ráno byla pouhý jeden nad nulou, přeháňky byt' mírné, pokračovaly a na Dlouhém vrchu ležel bílý poprašek sněhu. Kalendářní jaro bylo tady, ale jarně to vůbec nevypadalo. V úterý 26. března se sice obloha po ránu protrhala, ale teploty přes den se i nadále pohybovaly kolem 4 stupňů a obloha se opět zatáhla. Subjektivně, díky sluníčku, se ale zdálo být tepleji. Na Dlouhém vrchu a Babinách ležela bílá pokrývka sněhu. Ta se tam udržela i ve středu 27. března, kdy byla obloha stále zatažená, ráno pouhé dva nad nulou, přes den se teplota vyšplhala pouze na pět stupňů. V noci na čtvrtek 28. března byl v noci mráz. Ráno kolem sedmé byla všude jinovatka a teploměr ukazoval nulu. Obloha byla bez mráčku krásně modrá. Přes den se ale začalo oteplovat. Stejně nádherné sluneční počasí s oblohou bez mráčku bylo i v pátek 29. března. Ráno bylo sice velice chladno, ale v průběhu dne teplota vystoupila až na 16 stupňů. Velikonoční víkend byl nádherný. Na obloze ani mráčku, přes den teplota 18. stupňů.

DUBEN

Poslední Velikonoční svátek spolu se změnou zimního času na letní připadl na pondělí 1. dubna. Bylo nádherně, na zahrádce jsem uviděl první letošní ještěrku zelenou. Krásné počasí bez mráčku se udrželo i v úterý 2. dubna. Rána jsou sice ještě chladná, před sedmou (podle zimního času), vlastně před šestou (podle letního času) bylo jen pět stupňů, ale přes den se teploměr opět vyšplhal na 18 stupňů. Ve středu jsem jel do Kunštátu na Moravě. Bylo nádherně, nebe bez mráčku a teplota přes den kolem 18 stupňů. Stejně to bylo i ve čtvrtek 4. dubna, kdy jsem se vracel a v Litoměřicích z pražského autobusu vystoupil po 13 hodině odpoledne. Večer se ale začalo ochlazovat. V pátek 5. dubna ráno už bylo jenom pět nad nulou. Obloha sice zůstala po celý den téměř bez mráčku, ale bylo podstatně chladněji.

Víkend byl studený, foukal studený vítr, teploty ráno pouhých pět nad nulou, přes den 10. V sobotu dokonce občas spadla nějaká ta sněhová vločka. V pondělí ráno 8. dubna ale teplota klesla v sedm ráno na nulu. Přes den se dostala na svých deset.

Foukal vítr, ale jinak bylo docela příjemně a na obloze ani mráčku. Prudce klesá i voda v Labi. V úterý 8. dubna bylo ráno pět nad nulou, přes den už 12 stupňů, obloha modrá i když v průběhu dne se začaly sem tam objevovat mráčky. Vítr už nefoukal. Ve středu 10. dubna bylo ráno v půl osmé tři nad nulou, opět foukal vítr, ale ne tak silný jako v pondělí. Obloha se ale zatahla. Přes den bylo 10 nad nulou. Ve čtvrtek ráno 11. dubna byla obloha zatažená tmavými mraky. Jen visely, ale nepršelo. Teplota byla šest nad nulou. V průběhu dne vystoupila na 12 stupňů. Stejný charakter počasí byl i v pátek 12. dubna. Začíná být trochu sucho. Ale to se změnilo v pondělí 15. dubna, kdy po celý den pršelo. Od úterý 16. dubna bylo sice zataženo, ale nepršelo, teploty se přes den pohybovaly okolo 15 stupňů. Takový charakter počasí byl po celý týden, kdy jsem měl dovolenou. V pondělí 22. dubna bylo ráno už 10 stupňů, zataženo, nepršelo. Přes den se teploty vyšplhaly na 16 stupňů. Stejný charakter počasí byl i v úterý 23. dubna. Večer sice spadlo asi pět kapek, ale kdybych zrovna nebyl venku, nezaregistroval bych to. Ve středu 24. dubna bylo polojasno, ráno bylo 10, přes den 15 stupňů. Docela příjemné počasí. Ve čtvrtek 25. dubna jsem byl v Praze, v pátek 26. dubna v Ústí nad Labem. Počasí bylo po oba dny přijatelné. Ale v pátek večer se ochladilo a po celou noc pršelo. V sobotu 27. dubna byl protivný vítr. Teploty kolem deseti nad nulou. V neděli 28. dubna bylo sice o něco málo tepleji, nepršelo, ale stále bylo chladno. V pondělí 29. dubna bylo ráno už 12 nad nulou, přes den 16 stupňů, nepršelo a i když chladno, bylo docela příjemně. Stejný charakter počasí byl i poslední dubnový den.

KVĚTEN

První Máj byl mimořádně nádherný, téměř letní. Ve středu 2. května teploty dokonce vystoupily na 25 stupňů. Byl jsem v Praze a pořádně jsem se zapotil. Cestou domů kolem sedmé večer se od západu obloha zatahla a po sjetí z dálnice začalo silně pršet. Bylo to potřebné. Při vystoupení z autobusu v Litoměřicích v 19,35 hod. sice nepršelo, ale pozdě večer kolem 23 hodiny přišel pořádný slejvák a hřmělo. Ráno v pátek 3. května byl svěží vzduch, obloha modrá a teploty přes den se opět dostaly nad 20 stupňů. V poledne se ale zatahlo a bylo příšerně dusno. V sobotu teploty dosahovaly letních veder, až 25 stupňů. O to byl prudší náraz nedělního ochlazení spojeného s podvečerním deštěm. Pršelo zřejmě celou noc a lepší to nebylo ani v pondělí 6. května. Obloha plná obtěžkaných mraků z který se po celý den lilo jako z konve. Déšť ustal až v pozdních odpoledních hodinách. Ale v úterý 7. května byla obloha téměř bez mráčku už po ránu a docela se oteplilo. Vedra to sice nebyla, ale bylo příjemně teplo. Odpoledne se sice sem tam objevily bílé kumuly, ale jinak bylo stále stejně. Ve středu 8. května, na státní svátek konce druhé světové války, bylo nádherně, teploty až na 25. stupních i když foukal silný vítr.

V některých místech v republice se téměř měnil ve vichřici jež kácela stromy (Liberecko, Praha).

Ve čtvrtek 9. května nádherné počasí pokračovalo. Stejně to bylo i v pátek 10. května. Teploty přes den se pohybovaly kolem 25 stupňů. Víkend byl nádherný, s občasnými přeháňkami. Teplé a přeháňkové počasí pokračovalo i v pondělí 13. a v úterý 14. května. Ve středu 15. května bylo po ránu nebe téměř bez mráčku. Stejně to bylo i ve čtvrtek 16. května. Tropická vedra vypukla v pátek 17. května. Nebe bez mráčku, teploměr na 28 stupních. V sobotu 18. května bylo takové vedro, že se nedalo ani pracovat na zahrádce. O to překvapivější byla studená fronta s mírnými přeháňkami v neděli 20. května, kdy teplota prudce klesla na pouhých 15 nad nulou.

Ale hned v pondělí po ránu už bylo hezky, sice ne takové vedro, ale stále to bylo letní počasí.

Stejně příjemně bylo i v úterý 21. května. Ve středu 22. května jsem byl v Praze. Pěkné vedro. Stejně tak i ve čtvrtek 23. května. V pátek 24. května se obloha začala zatahovat a v průběhu dne se ochlazovalo.

Po celý víkend pak bylo zataženo a značné přeháňky, nejvíce v neděli. V pondělí 27. května tento charakter počasí pokračoval. Obloha byla celá potažená mraky. Ale přeháňky ustaly. V noci na úterý 28. května pořádně lilo. Přes den bylo chladné počasí a kolem patnácté hodiny odpoledne se opět rozpršelo. Pršelo i večer. Ve středu 29. května ráno se začala obloha protrhávat a v průběhu dne se mírně oteplovalo. Večer bylo dokonce 20 stupňů. V noci na čtvrtek 30. května sice klesla na 15 stupňů, ale už ráno kolem sedmé bylo opět 20. Obloha byla téměř modrá, jen sem tam nějaký ten mráček. V pátek 31. května bylo sice hezky, ale trochu se ochladilo. Přecházela mírná studená fronta.

ČERVEN

První červnový den připadl na sobotu. Byl krásný stejně jako i ten druhý v neděli. V pondělí 3. června příjemné slunečné počasí pokračovalo. Poslední sluneční den, kdy teplota dosahovala přes 25 stupňů, byl ve středu 5. června. Ale už dopoledne se obloha začala mírně zatahovat. Ve čtvrtek 6. června byla obloha zatažená a bylo vidět, že v noci lehce pršelo. Přes den byly mírné přeháňky. Pořádně se rozpršelo v pátek 7. června. Obloha byla plná dráteníků.

V televizi ukazovali průtrž mračen s kroupami na Jindřichohradecku ve čtvrtek 6. června. Vrstvy velkých krup lidé odstraňovali škrabkami na sněh.

Víkend propršel. V pondělí 10. června sice nepršelo, ale obloha byla zatažená a teplota pouhých 19. stupňů. V úterý 11. června se obloha začala protrhávat a nebe bylo téměř modré. Ve středu 12. června jsem byl v Praze. Bylo příšerné vedro. Teplota bylo i večer když jsem ve 21,20 hodin přijel do Litoměřic. Teplé počasí bylo i ve čtvrtek 13. června. Dopoledne sice mírně sprchlo, ale to vůbec nebylo znát. V pátek 14. června jsem byl opět v Praze. Hlavně abych odvolil, neboť tam mám trvalé bydliště. Bylo docela příjemně a nepršelo. V sobotu 15. června před polednem se obloha zatáhla a dost si zapršelo. Bylo ale teplo. V neděli 16. června se obloha protrhala a bylo až 25 stupňů. Teploty stoupaly až nad 25. stupňů v pondělí 17. června. V úterý 18. června se dostavila tropická vedra - 32 stupňů. Ještě večer kolem 18.00 hodiny bylo 26 stupňů. Tropická vedra pokračovala i ve středu 19. června. V noci bylo 18. stupňů, ráno 25 a přes den 32 stupňů. K nevydržení! Ve znamení tropických hodnot pokračovaly i následující dny. V sobotu 22. a v neděli 23. června se dostavily silné přeháňky a bouřky. Ochladilo se ale jen mírně. V noci na pondělí 24. června pršelo, ráno byla obloha zatažená a teploměr ukazoval jen 15 stupňů. V průběhu dne sice vyšplhal na 21, ale konečně to bylo příjemné ochlazení.

Jen několik minut dul uragán, který přišel na Pardubicko a Královehradecko s bouří v pátek 21. června večer, ale mnohamilionové škody, které napáchal, byly sčítány několik dní a odstraňovaly se po týdny. Vítr dosahoval rychlosti skoro 120 km za hodinu.

V úterý 25. června a ve středu 26. června se teploty začaly vracet přes den na svých 25 stupňů. Ve čtvrtek 27. června se v odpoledních hodinách ukázaly první mraky a večer se mírně ochladilo na 20 stupňů. V pátek byla obloha zatažená, nepršelo a teploty se pohybovaly mírně nad 20 stupňů. Bylo příjemně. V sobotu 29. června se po ránu dostavila mírná přeháňka. V průběhu dne bylo sice zataženo, ale už nepršelo. Teploty byly mírně přes 20 stupňů. Poslední červnový den, v neděli 30., byla obloha po celý den sice bez mráčku, ale bylo chladno.

ČERVENEC

První červenec připadl na pondělí. Obloha po ránu byla zatažená a bylo docela chladno. V průběhu dne ale teploty začaly stoupat až na 25 stupňů. Začalo se znovu oteplovat. V úterý 2. července ale hned po ránu bylo zataženo a dost pršelo. Byl jsem v Praze, kde to bylo stejné. Pršelo, i když jen drobně, i večer. Teplota klesla na pouhých 16 stupňů. Přesně tolik bylo i po ránu ve středu 3. července. V průběhu dne se ale oblačnost protrhala, teplota vystoupila na 20 stupňů a bylo příšerné dusno. Večer kolem 22 hodiny vydatně pršelo. Ve čtvrtek ráno 4. července bylo zataženo, pouhých 17 stupňů, nepršelo. Bylo příjemně. V průběhu dne se oblačnost protrhala a bylo polojasno. Následovaly tři dny volna s pěkným pařákem. V sobotu 6. července večer se pěkně rozpršelo, v neděli 7. července se na obloze sice válely mraky, ale teploty se stále držely kolem 25. stupňů. V pondělí ráno před sedmou 8. července už bylo 20 stupňů a obloha modrá. V úterý 9. července se dostavila tropická vedra, přes 30 stupňů. Na obloze ani mráček. Ve středu 10. července byla tropická vedra nad 30 stupňů. V podvečer se od západu začalo zatahovat. Vypadalo to hrozně, bouřka skutečně přišla, hodně si zapršelo, ale přívalový déšť to naštěstí nebyl. Ve čtvrtek ráno 11. července bylo 20 stupňů už v sedm ráno. Obloha byla zatažená, ale nepršelo a všude už bylo sucho. Déšť přišel až v poledne. Trval asi půl hodiny, byl vydatný. Pak už nic. V pátek 12. července bylo před sedmou ráno 18 stupňů, přes den obloha modrá a teploty asi 25 stupňů. Horký byl i víkend, jen v sobotu dopoledne se přehnala malá přeháňka. V pondělí 15. července bylo po ránu dusno, zataženo a teploty přes den 25 stupňů. V úterý 16. června byla obloha modrá a teploty nad 25 stupňů. Stále bylo dusno. Kolem čtrnácté hodiny odpoledne se ale obloha zatáhla, zahřmělo a zablesklo se a trochu zapršelo. Ale potom přišla pořádná průtrž mračen. Voda v Dlouhé ulici tekla i na chodnicích, ze střechy městského kostela Věch svatých padaly proudy vody. Po čtvrt hodině se déšť zmírnil, ale pršelo až do 15.15 hodin. Potom přestalo. Obloha ale byla zatažená i ve středu po ránu 17. července. Dopoledne naštěstí byly jen drobné přeháňky. Mírně se ochladilo, ale stále bylo příjemné ovzduší a teplo. Drobně si ještě zapršelo večer. Ve čtvrtek ráno 18. července bylo před sedmou 18 stupňů, zataženo, ale nepršelo. V pátek 19. července jsem byl v Mělníku a bylo docela příjemně. V sobotu také, ale v neděli 21. července odpoledne byla bouřka a prudký slejvák. V pondělí ráno 22. července bylo 17 stupňů, přes den pouhých 21 stupňů. Obloha byla téměř modrá, jen sem tam nějaký mráček. V úterý ráno 23. července bylo ráno už 21 stupňů, obloha bez mráčku. V poledne se však obloha zatáhla, ale nepršelo. Ve středu 24. července v půl sedmé ráno bylo pouhých 16 stupňů, obloha zatažená. V průběhu dne se teploty vyšplhaly na 21 stupňů a byly mírné přeháňky. Ve

čtvrtek ráno kolem půl sedmé 25. července bylo pouhých 16 stupňů, obloha zatažená, povětrí nepříjemně chladné. Ale nepršelo. V průběhu dne se obloha začala mírně protrhávat. Teploty se dostaly pouze na 21 stupňů.

V pátek 26. července došlo k dalšímu mírnému ochlazení. Teploměr ráno v sedm ukazoval jen 14 stupňů. Už to bylo na ponožky, dlouhé kalhoty a lehkou bundu. Obloha byla zatažená, nepršelo. Chladné počasí pokračovalo i v sobotu. Ale v neděli se v průběhu dne začalo oteplovat a obloha začala být modrá. Opět to bylo na kraťasy. V pondělí 29. července bylo v sedm ráno už dvacet a obloha nádherně modrá. V poledne bylo už téměř 30 stupňů, vzduch se ani nehnul. Opět se dostavily tropy. V úterý 30. června to bylo ještě horší. V poledne bylo 31 stupňů, bez mráčku a větříku. Odpoledne se ale začaly objevovat první bílé kumuly. Pozdě večer přišla bouřka. Vypadala hrozivě, blesků bylo hodně, ale sprchlo jen malinko. Ráno 31. července bylo nebe už zase modré, že přšlo nebylo vidět a teplota v sedm ráno byla už na 20 stupních. Přes den se opět dostala na 30. Dusno!!! Večer se nebe ošklivě zatáhlo a přišla velká bouřka. Mohutně hřmělo a blesky jen lítaly. Hodně i přšlo, ale průtrž mračen to nebyla. Dopadlo to dobře.

SRPEN

První srpnový den připadl na čtvrtek. Ráno byl vzduch plný ozónu po předcházející bouřce, ale už v sedm ráno bylo 25 stupňů. K toužebnému ochlazení nedošlo. Obloha byla opět nádherně modrá bez mráčku. Ale odpoledne kolem třetí hodiny se nebe zatáhlo a začalo lehce pršet a hřmít. Tento stav trval asi dvě hodiny, ale teploty kolem 20 hodiny večer byly stále 20 stupňů. Těch dvacet bylo i v sedm ráno v pátek 2. srpna. Obloha byla polojasná, sice se mírně ochladilo, takže bylo ráno docela příjemně, ale odpoledne bylo zase už 27 stupňů. V sobotu 30. června bylo 30 nad nulou. Nedalo se nic pořádně dělat. Až v neděli 4. června odpoledne se zatáhlo a trochu si zapršelo. V pondělí ráno 5. června bylo sice ještě vidět, že v noci přšlo, ale v průběhu dne bylo polojasno a teploty kolem 27 stupňů. Příliš se neochladilo. Stejně to bylo i v úterý 6. a ve středu 7. srpna. Ve čtvrtek ráno 8. srpna byla obloha zatažená, bylo vidět, že v noci mírně přšlo. Jinak ale bylo velice příjemně. V podvečer přišla bouřka, dosti silná a prudce přšlo. Ale ne přívalově. V pátek ráno 8. srpna bylo příjemně a obloha se začala mírně protrhávat. V noci už nepršelo.

Horší to bylo v Jižních Čechách. Od středečního do čtvrtečního rána napršelo na jihu Čech 50 až 95 litrů vody na jeden metr čtvereční. To je stejné množství, které tu v letních měsících obvykle naprší za celý měsíc. Římská přehrada na Malši o půlnoci ze středy na čtvrtek začala vypouštět do koryta Malše 300 kubických metrů na sekundu. Vodohospodáři měli obavy, že se hráz protrhne. Ale nestalo se tak. V Českých Budějovicích Malše ráno zaplavila ulice a zastavila se jen sto metrů od hlavního náměstí. Voda odřízla centrum města od sídlišť Vltava, Máj a Šumava. Podmáčený smrk, který spadl na chatku ve Varvažovicích (Varvažov je mezi Pískem a Příbramí), zabil jednadvacetiletou vychovatelku letního dětského tábora. Povodí Vltavy nařídilo vyklizení pražských nábřeží a lodě poslalo do přístavů. V neděli 11. srpna Česká televize 1 ve zpravodajství oznámila, že povodně si vyžádaly 6 obětí. Onu dívku, další mladá dívka se utopila když se svými kamarády chtěla sjet rozbouřenou řeku (převrátili se u jezu), jednoho muže smetla voda i s osobním autem do vody a tři

muži dostali infarkt při záchranných pracích na svém majetku.

V Litoměřicích se Labe nijak významně z břehů nevyhlilo, povodeň zde už značně zeslábla. V sobotu 10. srpna bylo parno, v neděli kolem 25 stupňů. V noci na pondělí 12. srpna značně přšelo, ráno kolem sedmé se na obloze válely černé nízké mraky. Teplota byla po ránu jen 18 stupňů. Labi chybělo asi půl metru do vylití z břehů. Večer trochu přšelo. Obloha zatažená černými mraky s mírným poprcháváním s teplotami okolo 18 stupňů byla i v úterý 13. srpna.

Horší to bylo v jižních Čechách a na Plzeňsku, kde přišli znova přívalové deště. V Praze si povodně v pondělí 12. srpna vyžádaly první oběť, pětapadesátiletého muže. Ve středu 13. srpna bylo hlášeno již mrtvých devět (v celé republice).

V Litoměřicích se Labe v úterý 13. srpna odpoledne již vyhlilo z břehů a zcela zatopilo oba ostrovy a přilehlé pobřežní části. Obloha ve středu 14. srpna byla stále plná mraků, sem tam spadla nějaká ta kapka deště, ale z hlediska povodni to byla voda zanedbatelná. Teploty se stále drží na svých 18ti stupních.

Většina klimatologů se domnívá, že deště nad Evropou byly způsobeny souběhem několika povětrnostních cyklů najednou. Chladný oceánský vzduch pronikal od severozápadu přes Německo nad Středomoří a Balkánský poloostrov. Tady se popral s vlhkým teplým vzduchem. V oblasti Alp se vytvořila tlaková níže, která měla výrazný teplotní kontrast. Na jedné straně dostávala po zadní straně chladný studený vzduch od severozápadu a z druhé strany si pumpovala teplý vzduch ze Středomoří. Tento výrazný teplotní kontrast a současně stagnace níže nad střední Evropou způsobila extrémní srážky. Někteří angličtí, němečtí a čeští meteorologové se domnívají, že to, co se nyní děje, je způsobeno oteplováním Země, které způsobuje, že lijáky a vedra budou hrozit mnohem častěji než v minulosti.

V Praze začala Vltava mírně, po centimetrech, klesat večer 14. srpna. V noci na čtvrtek 15. srpna se hlavní přívalová vlna valila na Kralupy nad Vltavou, kde řeka postupně zaplavovala další části města a zpusťovala co mohla. Ráno se pak valila přes Mělník na Litoměřice.

Ve čtvrtek ráno 15. srpna byla obloha konečně už téměř bez mráčku a teploty se dostaly v průběhu dne mírně přes dvacet stupňů. V pátek 16. srpna bylo polojasno, teploty kolem 13 stupňů, dusno.

V Praze Vltava začala klesat ve čtvrtek 13 srpna. Asi 10 cm za hodinu. Za ustupující povodni v pražském Karlíně a Libni se naplno začala obnažovat lidská, materiální i ekologická pohroma, kterou způsobila. Vltava zde ve svém vrcholu dosáhla více jak čtyř metrů. Obě čtvrtě jsou na odpis. Tisk píše, že Praha bude celé měsíce bez metra. V Praze se zřítíl v neděli 17. srpna už třetí činžák přestože krátce před tím statik dům schválil.

Víkend 17. a 18. srpna byl teplý, až 28 stupňů. Dusno. Ještě větší vedro bylo v pondělí 19. srpna, kdy teploty dosahovaly až 29 stupňů. Vedra a dusna pokračovaly i v úterý 20. a ve středu 21. srpna.

Vzhledem ke končící povodni to je dobře, protože vše rychle vysychá. Večer se ale začalo ochlazovat. V televizi bylo dokonce ohlašováno nebezpečí bouřek a přívalových dešťů v severozápadních Čechách. Jedna taková bouřka se přehnala na Klatovsku a zatopila silnice a sklepy. Nervozita lidí opět stoupá. Ve čtvrtek ráno 22. srpna kolem sedmé bylo jen 15 stupňů a obloha potažená mraky. Ale v noci ani ráno v Litoměřicích nezapršelo. V průběhu dne se ale obloha protrhala a teploty se dostaly na 25 stupňů. Modrá obloha a 25 stupňů bylo i v pátek 23. srpna. Víkend jako i ostatní

dny byl horký. V pondělí 16. srpna jsem byl v Praze. Pěkně to tam v těch pařácích a po povodních smrdělo. Ale to nic nebylo oproti úterý 27. srpna, kdy jsem byl v Kralupech nad Vltavou. Ty jsou na rovině, voda v centru dostupovala 2 a půl metru a byly zaplaveny prakticky celé. Příšerný, takový podivný zápach. Ve středu 28. srpna se obloha začala zatahovat, teploty se stále blížily k 30 stupňům, hrozně. I pozdě večer ukazoval teploměr 20 stupňů. Ve čtvrtek 29. srpna, v den 56 narozenin kronikáře, bylo ráno chladněji, náznak lehké mlhy, obloha zatažená. Ale v podstatě bylo velice příjemně. V průběhu dne se ale zase udělal pařák, téměř 30 stupňů. Obloha se sice mírně protrhala, ale byl na ní takový mlžný bílý opar. V pátek 30. srpna bylo po ránu příjemně, obloha téměř modrá, v průběhu dne 27 stupňů. Parno bylo i poslední srpnový den, v sobotu 31. srpna. Večer se ale začalo prudce ochlazovat a v noci byl silný vítr.

Na jihu Čech se o posledním víkendu opět objevily přívalové deště. Ale ne v takové míře. Zaplaveno bylo několik vesnic.

ZÁŘÍ

První zářijový den připadl na neděli. Ráno bylo chladné a bylo jasné, že v noci dost pršelo. Pouhých 10 stupňů bylo ráno v pondělí 2. září. V průběhu dne se ale obloha protrhala, byla téměř modrá a teploty se vyšplhaly na 20 stupňů. V úterý 3. září bylo ráno 10 stupňů, obloha téměř modrá, přes den 23 stupňů. Ve středu bylo ještě tepleji, obloha modrá, teploty 27 stupňů. Prostě léto. V pozdním odpoledni se ale obloha začala zatahovat. Ve čtvrtek ráno 5. září byla obloha zatažená, ale jinak bylo velice příjemně. V průběhu dne se udělalo dusno. Dopoledne jsem s A. Kučerou jel autem do Národního muzea v Praze pro výstavu České hrady a tvrze na starých vyobrazeních. Vyjeli jsme v osm hodin. Cestou tam bylo příjemně, zpět jsme jeli kolem jedenácté dopoledne a začalo být dusno. Odpoledne bylo nepříjemné dusno, nikoliv parno, teploty asi 26 stupňů. V pátek 6. září byla obloha modrá, po ránu příjemně chladno, přes den 25 stupňů. Horko bylo i o víkendu. V neděli ještě víc. Ve stínu bylo 25 stupňů, na přímém slunci nevím, ale k těm 29 to mohlo být. Příjemně bylo i v pondělí 9. září po ránu. Obloha nádherně modrá. Léto pokračovalo i v úterý 10. září.

Mírná studená fronta přišla ve středu 11. září. Ráno bylo 15 stupňů, obloha zcela potažená mraky, ale nepršelo. Přes den se ale teploty opět dostaly na 25 stupňů a nebe se začalo protrhávat. Citelné chladno bylo poznat ve čtvrtek po ránu 12. září. Obloha ale byla nádherně modrá a v průběhu dne se teploty vyšplhaly na 23 stupňů. Příjemné počasí. V pátek 13. října to po ránu bylo na krátké kalhoty a košili s krátkýma rukávama jen tak tak, polovina občanů si už vzala dokonce bundy. Obloha byla ale nádherně modrá bez mráčku. V poledne bylo příjemně, asi tak 23 stupňů. Stejně počasí pokračovalo i v sobotu 14. září. Večer se ale začalo zatahovat a v noci značně pršelo. V neděli bylo chladno a četné přeháňky. V pondělí ráno 16. září bylo jen 10 stupňů, zataženo, sem tam ale vykouklo sluníčko. Úterý ráno 17. září bylo přímo dušičkové. V noci pršelo, obloha plná těžkých mraků. Den to byl ale relativně teplý, stejně tak jako následující středa 18. září. Stejný charakter počasí, zatažená obloha, teploty do 20 stupňů, byl i ve čtvrtek 19. září. V pátek 20. září bylo v sedm ráno jen 11 stupňů, trochu sychravo, obloha zatažená. Začíná podzim. Další dny jsem byl na dovolené, počasí bylo ale zřejmě obdobné.

ŘÍJEN

První říjnový týden jsem byl ještě na dovolené. V pondělí 7. října bylo ráno před sedmou jen 7 nad nulou, obloha zatažená, sychravo. Bylo zřejmé, že v noci přšlo. V úterý 8. října bylo po ránu sychravo, ale v průběhu dne se obloha zcela protrhala a byla modrá. Vzduch byl ale velice studený. V průběhu dne se ale zase objevily mraky. Večer kolem sedmé hodiny bylo jen sedm stupňů. Ve středu 9. října kolem sedmé teplota klesla na pouhých pět stupňů, obloha byla zatažená a foukal nepříjemný ostrý vítr. Stejný charakter počasí pokračoval i ve čtvrtek 10. a v pátek 11. října. Teploty přes den se pohybovaly kolem 10 stupňů. V týdnu od 14. do 18. října jsem měl dovolenou. Do práce jsem přišel v pondělí 21. října. Počasí bylo pod psa, nepříjemně vlezlo, zataženo, ale nepršelo. Rozpršelo se až večer a to dost. V úterý ráno 22. října sice nepršelo, ale bylo hrozně nevlídno. V průběhu dopoledne ale začalo mrholit. V průběhu dne déšť zesílil a vydržel až do večera. Ve středu 23. října sice po ránu nepršelo, ale na obloze se převalovaly černé mraky. Přes den se objevilo jen několik velice slabých přeháněk. Ve čtvrtek 24. října bylo sice stále nepříjemno, ale obloha byla po ránu překvapivě modrá bez jediného mráčku. V průběhu dne se ale opět zatáhla. V pátek 25. září bylo zataženo, nevlídno a občasné lehké mrholení. Prodloužený víkend o státní svátek vzniku republiky v pondělí 28. října byl nevlídný, v podstatě s krátkými přestávkami přšlo po všechny tři dny. V neděli bylo po republice několik vichřic, které natropily velké materiální škody. V Litoměřicích ale naštěstí foukal jen velice silný nárazový vítr. Ale i to stačilo. V úterý ráno kolem sedmé byla teplota 8 stupňů, ale obloha byla kupodivu po celé dopoledne modrá. Stejný charakter počasí byl i ve středu 30. října a ve čtvrtek 31. října.

LISTOPAD

První listopadový den připadl na pátek. Bylo příšerně a trvalo to po celý víkend. Dušičky propršely. Přšlo i v pondělí 4. listopadu. Od úterý 5. listopadu sice přšet přestalo, ale teploty se pohybovaly jen kolem pěti stupňů. Ve středu 6. listopadu bylo po ránu před sedmou dokonce jen jeden nad nulou. První mráz se dostavil ve čtvrtek 7. listopadu kdy bylo ráno před sedmou 5 pod nulou. V průběhu dne se teplota pohybovala kolem jednoho stupně nad nulou. V pátek 8. listopadu byla po ránu drobná jinovatka a teplota kolem nuly. V noci na sobotu 9. listopadu přišel první sníh a to ve velkém množství. Napadlo ho téměř 20 centimetrů. Sněžit přestalo až v průběhu dopoledne. Teplota byla ale ráno dva a v poledne pět nad nulou a tak vše prudce tálo. Po celou sobotu byla příšerná břečka. V neděli 10. listopadu byly ulice v podstatě suché a teplota přes den až 7 stupňů.

Jenže v pondělí 11. listopadu ráno bylo jeden nad nulou a opět sněžilo. Byl to těžký mokrý sníh. Ale už před devátou dopoledne se sněžení změnilo v drobné mrholení a dostavila se opět velká břečka. V úterý 12. listopadu se mírně oteplilo, obloha byla mírně protrhaná a bylo docela příjemně. Ve středu 13. listopadu jsem byl v Praze. Počasí mělo stejný charakter jako předcházející den a udrželo se i ve čtvrtek 14. listopadu. V pátek 15. listopadu bylo sychravo, začal padat severočeský sliz, proběhl takový ošklivý a spavý podzimní den. V sobotu 16. listopadu byla mlha,

sluníčko se ukázalo v neděli 17. listopadu. Teploty o víkendu nepřesáhly 10 stupňů. Nepršelo. V pondělí 18. listopadu už bylo zase pod mrakem, sychravo a nevlídno. Hluboce spavé počasí s mírným celodenním mrholením se dostavilo v úterý 19. listopadu. Ale oteplilo s na 10 stupňů. Večer se mocně rozpršelo. Ráno ve středu 20. listopadu nepršelo, obloha byla dokonce mírně protrhaná, v průběhu dne se sem tam ukázalo sluníčko. Stejný charakter počasí byl i ve čtvrtek 21. a v pátek 22. listopadu. V sobotu 23. listopadu po ránu značně přšelo, v poledne už nepršelo, ale bylo pošmourné. Pošmourné bylo i v neděli 24. a v pondělí 25. listopadu. Ranní teploty se pohybovaly kolem pěti nad nulou. V úterý 26. listopadu jsem byl v Praze, ve středu 27. listopadu v 6.00 hod. ráno odjížděl z Litoměřic do Mnichova za značného deště. V Mnichově bylo nevlídno, ale nepršelo. Až v pátek 29. listopadu při návratu mezi Mnichovem a Norimberkem trochu přšelo. Do Litoměřic jsem přijel na Dolní nádraží (Litoměřice - Město) v 17.00 hod., bylo oškliko, nepršelo. Přšelo ale první víkendový a poslední listopadový den, teploty se pohybovaly kolem pěti stupňů.

PROSINEC

První prosincový den připadl na neděli. Mírně se oteplilo (9 stupňů), bylo sice oškliko, ale nepršelo. Stejný charakter počasí byl i v pondělí 2., úterý 3. ve středu 4., ve čtvrtek 5. a v pátek 6. prosince. K prudkému ochlazení došlo v noci z pátku na sobotu 7. prosince. V noci bylo 8 pod nulou, přes den čtyři. Mrazy pokračovaly i v neděli 8. a v pondělí 9. prosince. Nenapadl ale žádný sníh, byly to čisté holomrazy a tak vše vypadalo smutně. Předvánoční náladě to nepomohlo. Holomrazy pokračovaly i v dalších dnech. Ve čtvrtek ráno kolem sedmé bylo 8 pod nulou. Mrazy pokračovali i v dalších dnech. O víkendu se mírně začalo oteplovat. Z neděle na pondělí 16. prosince napadlo trochu sněhu. Teploměr kolem sedmé ráno byl na nule. Večer opět začalo silně sněžit, v úterý ráno 17. prosince padaly drobné polozmrzlé vločky. Teploměr ukazoval jeden stupeň nad nulou. Sníh ale netál. Země byla promrzlá a tak se držel. V průběhu dne se ale s malými přestávkami pořádně rozsněžilo, občas dokonce padali "sedláci". Teploty v poledne byly dva nad nulou. Večer byl sice jeden nad nulou, ale v noci na středu 18. prosince lehce přimrzlo, takže po ráno to trochu klouzalo. Slabá obleva přišla ve čtvrtek 19. prosince, kdy byly čtyři nad nulou. Ale sníh nestačil roztát, večer se opět začalo ochlazovat a v pátek ráno 20. prosince kolem sedmé byly čtyři pod nulou. Pěkně to klouzalo. O víkendu byly průměrné teploty kolem nuly. Sníh lehce tál, v noci namrzal. Ale v neděli večer, byť byla nula, začalo nejprve přšet a pak prudce sněžit. Byla to pěkná chumelenice. V pondělí ráno 23. prosince bylo dva nad nulou a sníh tál. Do práce se šlo místy v kalužích vody. Celé vánoční svátky byly pod bodem mrazu, značně to klouzalo. V pátek 27. prosince byl problém dojít (doklouzat) do práce. O víkendu se v ledovém krunýři ocitla celá republika. Bylo hodně autonehod a lidé si lámali ruce a nohy. V neděli teplota sice vystoupila na čtyři nad nulu, ale tání probíhalo pomalu, země byla promrzlá. V noci na pondělí 30. prosince lehce přšelo, ráno kolem sedmé bylo 5 nad nulou, odpoledne dokonce 7, všude kaluže vody a nebezpečné zbytky náledí. Obloha byla celá zatažená. Večer začalo přšet. V průběhu noci na úterý 31. prosince se dešť změnil v sníh. Ráno bylo bílo, teplota 0 stupňů. Ale večer už teplota začala klesat, kolem sedmé byly 4 pod nulou a o půlnoci 9. Stupňů. Ráno bylo všude bílo a 11 pod nulou. Do Nového roku vstoupila příroda s teplotním šokem.

2) Ze zasedání Rady a Zastupitelstva města

Z 1. jednání Rady města 8. ledna 2002:

Rada města (RM) schválila výši pronájmu nebytových prostor obřadní síně městského hřbitova firmě VEGA, ul. 5. května, Litoměřice, ve výši 5 tisíc Kč na 1 měsíc (1/12 ročního pronájmu).

RM vzala na vědomí oznámení pořádání mítinku Republikánů Miroslava Sládka dne 19. března 2002 na Mírovém náměstí v Litoměřicích.

RM schválila na základě písemné žádosti Městské nemocnice v Litoměřicích povolení užívání znaku Města Litoměřice na razítku *Městská nemocnice Litoměřice*.

RM vzala na vědomí zřízení *Klubu mladých* (na základě výsledků ankety pořádané Agendou 21) pod patronací *Občanské sdružení SEVER* (p. Hamerský) a zabývala se hledáním vhodných nebytových prostor pro jeho činnost (Bašta v ul. Dominikánská, Hvězdárna v areálu pivovaru atd.). O věci bude jednáno na některém z dalších zasedání RM.

Tajemník MÚ ing. Löwy informoval, že ve středu 9. 1. 2002 odjíždějí zástupci MÚ reprezentovat město na veletrhu cestovního ruchu *Regiontour a GO* v Brně.

Z 1. jednání Zastupitelstva města 17. ledna 2002:

Zastupitelstvo města (ZM) schválilo na základě návrhu PS Parlamentu ČR, aby během II. fáze reformy veřejné správy byl na Město Litoměřice převeden státní majetek: *Okresní knihovna K. H. Máchy*, Mírové náměstí 26, Litoměřice.

ZM schválilo navržené přisedící Krajského soudu v Ústí nad Labem: Vlastimil Ryšavý, Rooseveltova 19, Litoměřice; Milena Benyšová, Krupka 17, Litoměřice; ing. Zdeněk Bezděka, Šeříková 406/15, Litoměřice; Milan Vajgl, Janáčkova 6, Litoměřice.

Na žádost Rady města byl Vladimír Zelenka zvolen do funkce předsedy finančního výboru.

Z 2. jednání Rady města 24. ledna 2002:

Rada města (RM) schválila pronájem nebytového prostoru rozlučková síň na městském hřbitově v Litoměřicích firmě *Pohřební služba VEGA* - pan Gerstendörfer Roman, ul. 5. května 4, Litoměřice. Cena pronájmu činí 7 tisíc Kč měsíčně + zálohy na služby sjednané mezi Technickými službami Města Litoměřic (TSM) a nájemníkem. Pronájem bude sjednán na dobu neurčitou s výpovědní lhůtou tři měsíce, která je započata prvním dnem následujícího měsíce po doručení písemné výpovědi druhé smluvní straně. Nájemní smlouvu s nájemcem sepíše TSM Litoměřice s platností od 1. 2. 2002.

RM rozhodla o předání *Domu pro seniory* v Zahradnické ulici č. 1535/7 a 408/9 Farní charitě Litoměřice s podmínkou poskytování sociálních a zdravotních služeb s účinností od 1. 4. 2002 jako víceúčelového sociálního zařízení s celoročním pobytem.

RM vzala na vědomí seznam subjektů pro připojení na pult centrální ochrany. Firmy: Chládek & Tintěra, Tomáš Prokop - Elektram, Prokop s. r. o., KIS a. s.,

PharmDr. Vladislav Jeřábek - lékárny.

Ze 3. jednání Rady Města ze 7. února 2002:

Ing. Jindrová informovala přítomné členy Rady Města (RM) o počtu 43 žalob podaných na nájemníky obecních bytů ke dni 21. 12. 2001:

Dluhy na nájemném ke dni 31. 1. 2002 na obecních bytech jsou ve výši 5.669.341,30 Kč z toho:

- dluhy do roku 2001 jsou ve výši 3.417.756,30 Kč
- dluhy za rok 2001 jsou ve výši 2.251.585,00-Kč

Z částky 2.251.585,-Kč tvoří dluhy za 1 - 2 nezaplacené nájemné částka ve výši 415.277,40 Kč.

Z částky 5.669.341,30,- Kč tvoří dluhy z prodaných bytů 169.632,40 Kč.

Z částky 5.669. 341,30,- Kč tvoří dluhy na podaných žalobách 2.588.860,30,- Kč

Z částky 5.669.341,30,- Kč tvoří promlčené dluhy určené k odpisu 596.111,- Kč.

Rada Města schválila jako formu příspěvku Města Litoměřice užití finančních prostředků (8.150,-Kč) utržených v roce 2001 prodejem publikací "Malíři Litoměřicka" svazky č. 1 - 6 v Okresním vlastivědném muzeu Litoměřice (OVM). Tyto finanční prostředky budou použity na rámy a rámování obrazů v OVM Litoměřice.

Poznámka kronikáře:

V roce 2001 bylo prodáno publikací "Malíři Litoměřicka" sv. 1 - 6:

Ve statistice není uveden svazek č. 4 (Medau), který vydalo PHARE a tudíž se nesmí prodávat. Pokud si někdo koupí celou řadu, dostane 4. svazek jako zdarma.

<i>Malíři Litoměřicka sv. 1</i>	<i>19 výtisků á 50,-Kč</i>	<i>...950,-Kč</i>
<i>Malíři Litoměřicka sv. 2</i>	<i>22 výtisků á 50,-Kč</i>	<i>1.100,-Kč</i>
<i>Malíři Litoměřicka sv. 3</i>	<i>32 výtisků á 50,-Kč</i>	<i>1.600,-Kč</i>
<i>Malíři Litoměřicka sv. 5</i>	<i>33 výtisků á 50,-Kč</i>	<i>1.650,-Kč</i>
<i>Malíři Litoměřicka sv. 6</i>	<i>57 výtisků á 50,-Kč</i>	<i>2.850,-Kč</i>
<i>Celkem</i>	<i>163 výtisků á 50,-Kč</i>	<i>8.150,-Kč</i>

Ze 4. jednání Rady města 19. února 2002:

Rada města (RM) schválila částku ve výši 20 tisíc Kč na pořízení asistenčního psa pro nezletilou Kristýnu Prudkou, bytem A. Muchy 5, Litoměřice. RM zároveň doporučila Zastupitelstvu města schválit zvýšení částky do potřebné výše na pořízení a výcvik tohoto asistenčního psa.

RM schválila pronájem bývalé jezuitské rozhledny (hvězdárny) občanskému sdružení *Klika*. RM zároveň uložila panu Horváthovi, manažerovi prevence

kriminality, aby ve spolupráci se zástupci občanského sdružení KLIKA zpracoval dílčí projekt v rámci KSPPK na *Setkávací centrum mladých* a podat na ministerstvo vnitra ČR žádost o dotaci na oba dílčí projekty pod názvem *Setkávací centrum mladých* a *Svět očima dětí a mládeže*. RM zároveň doporučila Zastupitelstvu města schválit změnu dílčího projektu v rámci *Komplexního součinnostního programu prevence kriminality* pod názvem *Klub mladých* na projekt *Svět očima dětí*.

RM schválila užívání znaku města v logu Jezdeckého sdružení LIKOLI Litoměřice.

Z 2. zasedání Zastupitelstva města 28. února 2002:

Zastupitelstvo města (ZM) schválilo navýšení příspěvku na zakoupení asistenčního psa pro nezletilou Kristýnu Prudkou, bytem A. Muchy 5, Litoměřice, o 20 tisíc Kč.

ZM schválilo změnu dílčího projektu *Komplexního součinnostního programu prevence kriminality* na rok 2002, *Klub mladých* na projekty *Svět očima dětí a mládeže* a *Klubu mládeže* na občanské sdružení KLIKA. (viz návrh Rady města z jejího 4. jednání z 19. února).

ZM rozhodlo o účasti rozpočtu města na pořízení vozidel Městské hromadné dopravy.

ZM zvolilo na návrh pana Zelenky za člena Rady města pana Josefa Betlama.

Pan starosta J. Landa informoval, že s panem Hamelem převzal od předsedy Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR v Praze dekret o udělení praporu Litoměřic. Podle pana starosty je to historická událost, která by se měla v květnu letošního roku oslavit. Předání dekretu se zúčastnilo 72 měst. K této příležitosti pozval starosta pana Václava Klause, aby předal prapor městu Litoměřice.

Místostarosta Terber informoval o své účasti na veletrhu cestovního ruchu v Mnichově. Oproti loňskému roku zájemci označovali severočeský kraj (včetně Litoměřicka) za kulturní a nikoliv, jak tomu bylo doposud, za zónu průmyslovou. Je za tím ohromný kus práce. Stoupla i návštěvnost Litoměřic a proto by mělo být uvolněno více prostředků na propagační materiály.

Z 5. jednání Rady Města 7. března 2002:

Rada města (RM) schválila jmenování Miluše Hrachové do funkce ředitelky 14. mateřské školy, Masarykova 30, Litoměřice, od 1. dubna 2002.

RM schválila vyvěšení vlajky TIBETU dne 10. března na budově Městského úřadu Litoměřice (Den solidarity s Tibetským lidem).

RM pověřila místostarostu Terbera k jednání o možnosti využití nebytových prostor na Tržnici Litoměřice pro účely společenství *Klubu ochotníků a přátel loutkového divadla*, Křížíkova 5, Litoměřice.

Zastupitel pan Chlupáč žádal o výrazné označení veřejných toalet na Mírovém náměstí.

Ze 6. jednání Rady města 21. března 2002:

Rada města (RM) schválila uvolnění prostor 12. mateřské školy (MŠ) - třídy zdravých dětí do školního roku 2003-2004 za účelem rozšíření tříd pro zdravotně postižené děti a mládež Centra - Srdíčko.

RM schválila rozšíření statutu Centra - SRDÍČKO pro zdravotně postižené děti a mládež z věkové hranice věku dítěte pro příjem do zařízení z 18 let do 26 let.

MR doporučuje udělit čestné občanství Města Litoměřic generálmajoru Františku Cháberovi - in memoriam - let ec bojující ve 2. světové válce; Dr. Carmelitě R. Salas - velvyslankyni Filipínské republiky; Msgre. Štěpánovi kardinálovi Trochtovi - in memoriam - biskupu litoměřickému.

RM konstatovala, že požadavek dozorců rady Městské nemocnice Litoměřice na dotace je vzhledem k možnostem rozpočtu města nereálný.

RM vyzývá spoluobčany, aby finančně přispěli společnosti při České televizi Člověk v tísni o.p.s. Praha 4 do veřejné sbírky SOS Afganistan, která byla vyhlášena 4. 11. 2001.

Ze 7. zasedání Rady města 2. dubna 2002:

Rada města (RM) schválila zábor veřejného prostranství pro firmu *European Touch*, Pařížská 11, Praha 1, za účelem natáčení reklamy na vozidla Toyota dne 3. 4. 2002 s poplatkem ve výši 230 tisíc Kč,-.

Z 3. zasedání Zastupitelstva města 11. dubna 2021:

Zastupitelstvo města (ZM) schválilo příspěvek na dva ekologické autobusy v celkové výši 100 tisíc korun (50 tisíc na jeden autobus).

ZM schválilo prostředky ve výši 150.000 Kč na oslavu předání praporu města Litoměřic.

ZM schválilo vstup Města Litoměřice do *Hospodářské a sociální rady Litoměřicka*.

ZM rozhodlo udělit Čestná občanství města Litoměřic: Generálmajoru Františku Fáberovi - in memoriam - letci bojujícímu ve 2. světové válce v Anglii; Dr. Carmelitě R. Salas - velvyslankyni Filipínské republiky v Praze; Msgre. Štěpánu kardinálu Trochtovi - in memoriam - biskupovi litoměřickému.

ZM uložilo tajemníkovi Městského úřadu Litoměřice zařídit provedení celkové revize stavu chodníků ve městě ve smyslu dodržování vyhlášky č. 369 Ministerstva pro místní rozvoj České republiky a zpracovat plán nápravy zjištěných nedostatků.

ZM potvrdilo usnesení Rady města ze dne 21. 3. 2002 nevysílat zástupce města na výroční valnou hromadu investičního fondu Pioneer investments, konané dne 28. 3. 2002 v Dublinu.

Z 8. jednání Rady města 23. dubna 2002:

Rada města (RM) schválila konání akce *Jarní dny zdraví - Zdravobraní 2002* ve dnech 20. - 27. dubna 2002 v centrální části Mírového náměstí, Litoměřice, bezúplatný zábor prostranství Mírového náměstí a příjem finanční částky 15.000 Kč,-

od Okresní pojišťovny VZP [Všeobecná zdravotní pojišťovna] Litoměřice na zabezpečení reklamní činnosti při příležitosti 10. výročí založení Všeobecné zdravotní pojišťovny.

RM schválila přidělení dotace Tělovýchovné jednotě (TJ) Slavoj Litoměřice ve výši 45 tisíc korun na rekonstrukci "U rampy" v areálu Skateparku na Střeleckém ostrově v Litoměřicích.

RM schválila instalaci velkoplošných map na území Litoměřic (u dolního nádraží Českých drah, u horního nádraží Českých drah, u školy Na Valech, u nemocnice) firmou Studio Raffael Art, Lhota 62, Červený Kostelec, a to na dobu pěti let. Firma instaluje mapy na své náklady.

RM schválila smlouvu s Farní charitou Litoměřice, Dómské náměstí 5 o provozování *Domu seniorů*, Zahradnická 1535/7 a 408/9, Litoměřice, jejíž součástí je A) *smlouva o bezplatné výpůjčce*, za B) *smlouva o provozování domu seniorů*. Do smlouvy bude zapracováno právo pozastavení výkonu přidělení umístění v Domě seniorů (člen komise za město).

Z 9. jednání Rady města 2. května 2002:

Rada města (RM) schválila rozšíření systematizace oddělení cestovního ruchu o dvě místa na nově vznikající recepci Městského úřadu Litoměřice s možným nástupem k 1. červnu 2002 (pracovní smlouvy na dobu určitou do 31. prosince 2002).

RM schválila využití služebního vozidla sociálního odboru pro potřeby 6. základní školy (U Stadionu) Litoměřice na soutěž škol s rozšířenou výukou jazyků ve dnech 7. května 2002 v Lounech, 13. května 2002 v Chomutově a 15. května 2002 v Mostě s tím, že 6. základní škola bude hradit náklady na pohonné hmoty.

Místostarosta Terber informoval, že je připravena přepracovaná smlouva se společností *Výstavy s. r. o.* Litoměřice, zastupitelstvu města bude předložena 23. května 2002. Je navrhováno termín pronájmu prodloužit o 10 let, do roku 2014. Pan Betlam dodal, že výstavnictví v současné době v Litoměřicích, na rozdíl od ostatních veletržních měst, prosperuje. Terber dodal, že 1. května byla zahájena výstava *Můj dům, můj hrad*. Jen za jeden den přišlo 9.900 platících návštěvníků (loni 25 tisíc po celou dobu trvání výstavy). Tajemník ing. R. Löwy doplnil, že Město Litoměřice díky vstřícnému kroku společnosti *Výstavy s. r. o. Litoměřice*, má zde stálý stánek zdarma a zahájilo svoji prezentaci na výstavišti pro návštěvníky.

Z 10. jednání Rady města 14. května 2002:

Rada města (RM) schválila přidělení dotace Tělovýchovné jednotě (TJ) Slavoj Litoměřice ve výši 155 tisíc korun na rekonstrukci asfaltového povrchu na tenisovém kurtu v rámci schváleného rozpočtu města na rok 2002.

RM schválila příspěvek na činnost oddílu basketbalu starších žáků ve výši 20 000 Kč (mistři republiky v r. 2000).

RM doporučila zastupitelstvu města schválit navržený převod částky 600 tisíc korun z investic do provozních nákladů Technických služeb města (TSM) Litoměřice k položce GO Multicar. Celkovou částku 870 tisíc korun použít ke koupi nového vozidla Multicar formou leasingu.

RM vyjádřila podporu pro pořádání výstavy II. salonu českých, moravských a slezských malířů a sochařů v Litoměřicích s mezinárodní účastí.

Starosta J. Landa informoval, že v rámci rekonstrukce náměstí budou vytvořeny kamenné prahy, které poslouží ke snížení rychlosti vozidel.

Z 11. mimořádného jednání Rady města 23. května 2002:

Jediným bodem jednání byla písemná žádost Obchodní akademie EKONOM a střední odborné školy, o. p. s., zastoupené Mgr. Miroslavem Pokorným, Palackého 730/1, Litoměřice o vyjádření ke zřízení pobočky vyšší odborné školy od 1. 9. 2002 (1. třída).

Pod bodem 1/11 Rada záměr Obchodní akademie EKONOM a střední odborné školy, o. p. s. v Litoměřicích, zřídit v Litoměřicích vyšší odbornou školu firemního managementu ve spolupráci s Vyšší komerční akademií C.S.I. a střední odbornou školou, s. r. o. Famfulíkova 1148, Praha 8, schválila. Z pěti členů rady bylo 5 pro, nikdo se hlasování nezdržel a nikdo nebyl proti.

Ze 4. zasedání Zastupitelstva města dne 23. května 2002:

Zastupitelstvo města (ZM) schválilo navržený převod částky 600 tisíc korun z investic do provozních nákladů Technických služeb města (TSM) Litoměřice k položce GO Multicar. Celkovou částku 870 tisíc korun pak použít ke koupi nového vozidla Multicar formou leasingu.

ZM schválilo doplnění přisedících soudců Okresního soudu v Litoměřicích o pana Lubomíra Štefana, Smetanova 1812/7, Litoměřice.

Zastupitelstvo bylo informováno o krizových místech ve městě z pohledu tělesně postižených. Stav komentoval tajemník ing. Löwy. Celkem jde o 750 míst, náklady na opravy jednoho problémového místa jsou v průměru 4 tisíce korun. Úpravy budou prováděny postupně.

Pan Hamele jako delegát města informoval o své účasti na valné hromadě Tělovýchovné jednoty (TJ) Slavoj Litoměřice. Tlumočil od TJ Slavoj poděkování za schválení smlouvy na roční dotaci koupaliště díky které se podaří zachovat jeho provoz. Dále informoval o dalším úspěchu starších žáků oddílu košíkové, kteří se stali v Brně Mistry České republiky 2001/2002. Je tak naděje, že bude vysoká kvalita tohoto tradičního sportu ve městě zachována.

Z 12. jednání Rady města 30. května 2002:

Rada města (RM) schválila navýšení stávajícího příspěvku o 20 tisíc Kč Cyklistickému klubu - Slavoj Terezín z důvodů pomoci finančního zajištění Závodu míru juniorů.

RM vzala na vědomí žádost Soukromého středního učiliště se sídlem v ulici Kosmomautů 20022, Litoměřice o pronájem budovy za účelem pracoviště pro praktické vyučování.

Místostarosta Terber informoval, že se bude prodávat hotel Rak na Mírovém náměstí vietnamským trhovým prodejčům.

Z 13. jednání Rady města 18. června 2002:

Rada města schválila konání výstavy tématicky věnované krásám labského údolí

a 1. Mezinárodnímu koupacímu dni na Labi v termínu od 9. července (večer) do 12. července (ráno) na Mírovém náměstí v Litoměřicích pořádané sdružením *Arnika*, Praha 3. Jedná se o neziskovou organizaci, povolení je bez poplatku.

Z 5. zasedání Zastupitelstva města 27. června 2002:

Zastupitelstvo města (ZM) schválilo na základě návrhu JUDr. P. Krupky použití částky 8 milionů 600 tisíc korun (na výstavbu strojovny chlazení Zimního stadionu Litoměřice, projektovou dokumentaci Západní komunikace, projektovou dokumentaci zimního stadionu, rekonstrukci ulice Školní a U Školy) z té části Fondu budoucnosti, která je uložena u Živnobanky.

ZM schválilo zřízení školního klubu při základní škole ulice Máchovy schody 4, Litoměřice od 1. září 2003.

Ze 14. zasedání Rady města 4. července 2002:

Rada města (RM) doporučila Zastupitelstvu města schválit navýšení rozpočtu města o 150 tisíc Kč na rekonstrukci opláštění sportovní haly Základní školy U Stadionu.

RM vzala na vědomí spolupráci mezi Městem Litoměřice a Exekutorským úřadem Ústí n/L při vymáhání pohledávek.

RM schválila termín konání a cenu vstupného na *Vinobraní 2002*, které se bude konat 28. září 2002 od 10:00 hod. do 02:00 hodin v prostorách Mírového náměstí a v přilehlých ulicích a parkánech. Výše vstupného zůstává stejná jako v r. 2001 a to je 40,- Kč/den - dospělí a 20,-Kč/den - děti.

Ing. Bechyně informoval, že na sídlišti Cihelna v restauraci Luna je neustále hlášen nepořádek a rušení nočního klidu.

Tajemník ing. Löwy informoval, že na investice v rámci reformy státní správy není plánován pro Město Litoměřice žádný finanční příspěvek.

Z 15. jednání Rady města 18. července 2002:

Tajemník ing. Löwy informoval, že v rámci reformy státní správy bude počet delimitovaných míst z Okresního úřadu na Město Litoměřice celkem 101.

Ze 17. jednání mimořádného zasedání 18. srpna 2002:

Rada města schválila ustavení sbírky ve prospěch likvidace následků povodně na území města Litoměřice formou pokladniček umístěných v objektech a zařízeních města a formou shromažďování příspěvků na předem vyhlášeném bankovním účtu.

Z 18. jednání Rady města 29. srpna 2002:

Rada města (RM) schválila přesunutí dotace Tělovýchovné jednoty Slavoj Litoměřice ve výši 155 tisíc korun na výdaje na odstraňování škod po záplavách.

Rada města doporučila zastupitelstvu města schválit změnu rozpočtu v příjmové části snížením o 127.628 korun a tím i prominutí poplatku za neinvestiční náklady základním a mateřským školám obcím, které byly postiženy rozsáhlými záplavami.

RM schválila prominutí školného mateřským školám za školní rok 2002/2003 ve výši 200 korun na jeden měsíc těm rodičům, kteří byli postiženi záplavami.

RM schválila prominutí poplatku od obce Křešice ve výši 4 100 korun na měsíc za Renatu Strakovou a jejího syna Josefa od 21. 8. 2002, kteří jsou přechodně umístěni v DMD z důvodů zaplavení bytu v Křešicích č. 103.

RM schválila snížení poplatku na sociální ubytovně z důvodů poničení bytu povodněmi a to na 50 Kč/den a osobu.

RM rozhodla se zpětnou platností od 19. 8. 2002 ustanovit komisi na posuzování žádosti občanů z regionu Litoměřic na odškodnění v souvislosti s živelnou pohromou - zátopy, dle paragrafu 51, odstavec 3 vyhlášky ministerstva práce a sociálních věcí České republiky č. 182/1991 Sbírky. Složení komise: Jana Šourková, MUDr. František Pražák, Alena Kuldová, Libuše Melenová, Jitka Salusová, Ivana Aksenová.

RM schválila znění Smlouvy o bezplatné výpůjčce vysoušečů občanům postiženým povodní v srpnu 2002 podle paragrafu 659 občanského zákoníku. Příděl vysoušečů bude prováděn losem.

RM schválila z důvodů zajištění bezpečnosti leteckého provozu (helikoptéry) záchranné služby pro Městskou nemocnici Litoměřice zadat zhotovení osvětlení a jeho montáže na komíně teplárny firmy United Energy a. s. divize Litoměřice a jeho částečnou úhradu od United Energy, divize Litoměřice formou zápočtu adekvátní části věcného břemene.

Ze zasedání Rady města 10. září 2002:

Rada města (RM) doporučila zastupitelstvu města v souladu s ustanovením & 102, odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích (obecní zřízení) v platném znění, ve smyslu ustanovení & 84, odst. 2, písmeno e) zákona č. 128/2000 Sb. o obcích (obecní zřízení), v platném znění schválit záměr města zřídit příspěvkovou organizaci *Městské mateřské školy Litoměřice* s účinností od 1. 1. 2003. Zastupitelstvo města doporučení rady schválilo na svém 7. zasedání 19. září.

Poznámka kronikáře: Seznam mateřských školek v Litoměřicích viz. oddíl Přílohy.

RM neschválila prodlužovat nájemní smlouvy zahrádkářům v lokalitách záplavových oblastí (Želetice - zahrádky, Písečný a Střelecký ostrov). RM chce přehodnotit kvalitu využití území v záplavových oblastech.

Ze 7. zasedání Zastupitelstva města 19. září 2002:

Zastupitelstvo města (ZM) schválilo záměr obce zřídit příspěvkovou organizaci obce *Mateřská škola Litoměřice, Masarykova 30*, s účinností od 1. 1. 2003.

ZM schválilo úhradu Města Litoměřice na plynofikaci Labského údolí ve výši

4,030.000,- Kč prodejem části portfolia té části Fondu budoucnosti, která je uložena u Živnostenské banky.

ZM schválilo podání žádosti Města Litoměřice o poskytnutí úvěru na opravu a modernizaci bytů poškozených povodní do výše 10.000.000,- Kč ze Státního fondu rozvoje bydlení. Úvěrové prostředky budou použity na úhradu nákladů na opravu a modernizaci veškerého bytového fondu v obci bez rozdílu typu vlastníka.

ZM zřizuje na základě udělení souhlasu Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 16. 9. 2002 příspěvkovou organizaci s právní subjektivitou *Mateřská škola Litoměřice, Masarykova 30* s účinností od 1. 1. 2003. Příspěvková organizace převezme veškerá práva a povinnosti vztahující se k rušeným organizačním složkám.

Z 20. jednání Rady města 26. září 2002:

Rada města (RM) schválila bezplatný pronájem sálu v Domě kultury Litoměřice na akci *Poděkování záchranářům a dobrovolníkům při povodních v srpnu 2002* na den 18. října 2002 v požadovaném rozsahu.

Pan Hamele upozornil na opět zlomenou lípu u gymnázia, doporučil vysazení staršího stromu s větším průměrem kmenu, aby ho nebylo možno zlomit. Místostarosta Terber odpověděl, že se pokusí zjistit cenové relace takového stromu a možnost vysazení takového stromu.

Z 8. zasedání (slavnostního) zastupitelstva 24. října 2002:

Poslední 8. zasedání zastupitelstva Města Litoměřice bylo slavnostní.

Městské zastupitelstvo (MZ) schválilo poskytnutí bezúročné půjčky s termínem 1. splátky v lednu roku 2003 pro Sportovní hokejbalový club KILLERS Litoměřice, Turgeněvova 5, Litoměřice ve výši 100.000 korun na úhradu položení povrchu hřiště.

MZ schválilo dotaci basketbalovému klubu Tělovýchovné jednoty Slavoj Litoměřice ve výši 500.000 korun. Tato částka bude hrazena z rozpočtu odboru Školství, kultury a sportu.

MZ zrušilo smluvní vztah se zahrádkáři na Střeleckém ostrově (zahrádky jsou často zaplavovány vodou z Labe).

MZ uložilo odboru Školství, kultury a sportu zpracovat příspěvek na odstranění povodňových škod v areálu koupaliště pro Tělovýchovnou jednotu Slavoj Litoměřice po projednání položkového rozpočtu do výše 2 a půl miliónu korun do návrhu rozpočtu Města Litoměřice na rok 2003.

MZ pověřilo odbor SMMaBH k zajištění urychleného úklidu lokality na Střeleckém ostrově po povodních.

**Z 1. ustavujícího zasedání Zastupitelstva Města
12. listopadu 2002 v 16.00 hod. v sále Domu kultury v Litoměřicích:**

Seznam zvolených členů Zastupitelstva města Litoměřic:

KSČM	Paeddr. Zdeněk Dušek František Kadeřábek Václav Knotek ing. Čeněk Paroulek Ludmila Punčochářová Zdeněk Kessner
ČSSD	PhDr. Jan Štíbr ing. Vladimír Kestřánek ing. Josef Tunkl Iveta Ročková
Sdružení nezávislých kandidátů "Sport a zdraví"	MUDr. Miroslav Jiránek ing. Jan Hrkal Mgr. Václav Červín MUDr. Jiřina Zimová - vzdala se mandátu Mgr. Petr Hermann - náhradník
KDU-ČSL	Jiří Landa MUDr. František Pražák MUDr. Milan Zbořil
ODS	Mgr. Ladislav Chlupáč MUDr. Pavel Kejř ing. arch. Václav Protiva Antonín Terber ing. Ivan Palán Luděk Veselý JUDr. Pavel Krupka
Sdružení nezávislých	MUDr. Ivan Brambaški MUDr. Josef Jílek MUDr. Pavel Svoboda
Starostou byl zvolen	Mgr. Ladislav Chlupáč - ODS
1. místopředseda	Jiří Landa - KDU-ČSL
2. místopředseda	Mgr. Petr Hermann - Sport a zdraví
3. místopředseda	ing. Ivan Palán - ODS

Členy Rady města, mimo starosty a místopředsedů, se dále stali:

1. ing. arch. Václav Protiva - ODS
2. Mgr. Václav Červín - Sport a zdraví
3. Ing. Jan Hrkal - Sport a zdraví
4. MUDr. František Pražák - KDU-ČSL
5. MUDr. Josef Jílek - Sdružení nezávislých

Zastupitelstvo města schválilo "Pravidla pro poskytování finančních prostředků z povodňového fondu obce na opravy bytového fondu poškozeného povodněmi v roce 2002", týkající se finančních dotací občanům postiženým povodněmi s platností od 13. listopadu 2002.

Z 24. zasedání Rady města 19. listopadu 2002:

Rada města (RM) v souladu s ustanovením paragrafu 124 zákoníku práce a paragrafu 14 nařízení vlády č. 108/1944 Sb. schválila dlouhodobé uvolnění pana Mgr. Petra Hermanna z funkce ředitele Základní školy Litoměřice, Na Valech 53 a pana ing. Ivana Palána, ředitele Technických služeb města Litoměřice (2. a 3. místostarosta).

RM pověřila vykonáváním svatebních a slavnostních obřadů starostu Mgr. L. Chlupáče, 1. místostarostu J. Landu, 2. místostarostu Mgr. P. Hermanna a 3. místostarostu ing. I. Palána.

Z 25. jednání Rady města 3. prosince 2002:

Rada města (RM) schvaluje změnu názvu Okresní knihovny K. H. Máchy na *Knihovnu Karla Hynka Máchy*.

RM jmenuje v souladu s ustanovením paragrafu 102 odst. 2, písm. b) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), v platném znění, paní Jiřinu Benešovou ředitelkou příspěvkové organizace *Mateřská škola Litoměřice*, Masarykova 30, s účinností od 1. ledna 2003.

RM jmenovala do těchto komisí:

Zdravotní a sociální komise:

Předseda:	MUDr. František Pražák
Sekretář:	Jitka Salusová
Členové:	Libuše Melenová
	MUDr. Zdeněk Zíma
	Alena Kuldová
	MUDr. Ludmila Boučková
	MUDr. Pavel Svoboda
	Růžena Kavková
	František Ulahel
	Ludmila Punčochářová
	Mgr. Marcela Helclová
	MUDr. Irena Drábková
	Jan Gujda
	Irma Opočenská
	Iveta Průšová
	Drahomíra Pražáková
	Iveta Ročková

Komise rozvoje města:

Předseda: ing. arch. Václav Protiva
Sekretář sekce regenerace: Marie Dětinská
Sekretář sekce územního rozvoje: ing. Jan Nejtek

Letopisecká komise:

Předseda: Jiří Landa
Sekretář: Olga Řídelová
Členové: ing. Ivan Špatenka
PhDr. Oldřich Kotyza

Komise výchovy vzdělání sportu:

Předseda: Mgr. Václav Červín
Sekretář: Anna Neužilová
Členové: PaedDr. Zdeněk Dušek
Mgr. Jana Plachá
Mgr. Ladislav Kvapil
Mgr. Lenka Měhýžová
ing. Jan Hrkal
Helena Bitrichová
Mgr. Jiří Sekyra
paní Davídková
Zuzana Zvěřinová
Ivan Tomek

Komise majetková a bytová:

JUDr. Pavel Krupka - pověřený řízením komise do
zvolení předsedy.
Sekretář: ing. Jitka Jindrová
Členové: František Kadeřábek
Alois Kubišta
ing. Zdeněk Bezděka
Werner Petrich
Josef Betlam
MUDr. Miroslav Jiránek
ing. Zdeněk Černý
Petr Kvapil
Jitka Salusová (zástupce odboru) - účast při
projednávání přidělu sociálních bytů

Komise životního prostředí:

Předseda: MUDr. Josef Jílek
Sekretář: ing. Pavel Gryndler
Členové: Karel Popper
Mgr. Petr Kindl
ing. Kateřina Hrušková

ing. Milan Šlegr
Walter Procházka
ing. Anna Günerová
ing. Jaroslav Kubát
Walter Procházka

Komise kultury a cestovního ruchu:

Předseda: Mgr. Petr Hermann
Sekretář: Marie Dětinská
Členové: Kamil Soukup
Svatopluk Horváth
PhDr. Oldřich Kotyza
Dominika Valešková
Mgr. Jana Štefaniková
Jan Novák
Stanislav Hylan
Stanislava Szaffnerová
Zdeněk Mühlfeit
Mgr. Veronika Rybová
PhDr. Jan Štíbr

Komise likvidační a školní:

Předseda: ing. Ivan Palán
Sekretář: Jana Smejkalová

Z 26. jednání Rady města 19. prosince 2002:

Rada města na návrh tajemníka Městského úřadu ing. R. Löwyho jmenovala bakaláře Martina Halíka na místo vedoucího organizační složky „bytového hospodářství“ s nástupem od 1. ledna 2003.

3) Míšeň a Litoměřice

Dopis S. Förstera z Městského muzea (Stadtmuseum Meißen) Míšeň O. Doskočilovi:

Míšeň [Meißen] 11. 01. 2002

Milý Oldo,

děkuji mnohokrát za Tvé psaní i za dobré vánoční a novoroční přání, které bych tímto chtěl opřít. Kéž by jsi se při Tvé důležité práci v muzeu těšil úspěchu a dobrému zdraví!

Rád slyším, že příspěvek o Fr. Gottschalkovi se dostal k o něho se zajímající veřejnosti v České republice. Také rád přijmu pozvání na přednášku při příležitosti nějakého kolokvia. V příspěvku, pořádaném v létě na Hlupici, musí být provedeny nějaké změny, protože jsem získal další poznatky. Kromě toho musí být doplněn seznam literatury: KÜGELGEN 1967 (Lebnsrerinnerungen eines alten Mannes) Kügelgen, Wilhelm, von. - Leipzig, 1967 [Životní vzpomínky starého muže], Kügelgen, W., von... a křestní rejstřík superintendatury Sonderhausen.

Rád bych se jednou seznámil s Tvými studiemi o Gottschalkově díle, teď je pro to čas. Dosavadní článek jsem trochu přepracoval pro sborník z jednání našeho mezinárodního profesního sdružení "Union of Museologists CURIOSITAS". Na říjnovém jednání se ústředním bodem stala Ecomuseologie. Je to pokus ohodnotit Gottschalkovo dílo pro historickou muzeologii. Tento rukopis je k dopisu přiložen. U tohoto příspěvku byli důležité podněty, které pocházejí z vašich studií. Bohužel jsem se před několika dny dozvěděl, že sborník nebude vydán. Snad se bude tato přepracovaná verze lépe hodit pro vaši publikaci o Heberovi. Zároveň Ti vracím těch pět negativů. Teprve budu pátrat kde se tyto hrady nacházejí. Doufejme, že Deutsche Burgenvereinigung [Německé sdružení pro hrady] vede na Internetu nějaký seznam hradů.

10. listopadu jsme se, bohužel, v Babyloně neviděli. Váš pan starosta se asi pokusil osvěžit partnerství Litoměřice - Míšeň. V Míšni však celá administrace zřejmě z partnerství vycouvala a pole přenechala "Partnerschaftkomitee" - partnerskému komitétu. Přitom se pan Landa docela zmiňoval o spolupráci obou muzejí, která, bohužel, skončila takovým uškrnutím. Paní Fischerová a pan Stendal se tohoto podniku zúčastnili taky. Já jsem jel s našim panem farářem autem. Na Vladimírovu radu jsme navštívili malou keramickou výstavu. Potom biskupskou rezidenci, protože jsme chtěli pogratulovat Jeho eminenci k narozeninám. Biskupa Josefa jsme však nezastihli. Portrét biskupa Rudolfa Schleinice od Škréty jsem však ve mnou projitých

místnostech a chodbách neviděl!

Jak se daří publikaci DOSKOČIL/STENDAL/FÖRSTER? Dneska jsem dostal darem knihu "Litoměřice a okolí" s textem Dr. O. Kotyzy. Letmo jsem si přečetl text. Je tam jedno místo: "Šmalkandska - Krieg"; německy to je "Schmalkaldische Krieg". Jestliže byste potřebovali překlady historicko - vědeckých termínů, technicky, pro německé čtenáře, rád vám pomohu. V takových případech jsou požadavky překladatelských úřadů spíše přemrštěné. Brzy budu mít - kvůli obchodu s vínem - telefaxaparát, tím je také možno rychle zprostředkovat písemné sdělení. Dr. Andreas Christl, přítel a kolega O. Kotyzy, mimo to také mluví česky.

Nedávno mne napadla taková idea: když tak zprudka končila idea spolupráce našich muzejí a vy jste se 1998 vyptávali na výstavu keramiky míšeňského kamnářství, tak já mám privátní sbírku kamnových kachlů, dlaždic, obkládaček a figurek aj. Snad by jednou bylo možno v rámci výstavního plánu během jednoho nebo dvou let toto kulturní bohatství (protomuseální fáze) vystavit.

Mnoho pozdravů všem, kteří mne znají, zvláště milému příteli Vladmírovi, kterému ještě budu psát.

Tvůj Štefan [Steffen]

KVĚTEN

Dopis starosty Míšně B. Callwitze ředitelce litoměřického muzea E. Štíbrové:

STADT MEISSEN
Grosse Kreistadt
Bürgermeister
Stadt Meißen
Postfach 83
01652 Meißen
muzeum

Okresní vlastivědné

Frau Dr. Eva Štíbrová
Mírové náměstí 1
CZ-41201 Litoměřice
Česká republika

Zodpovídá [Zuständig]

Stadtmuseum Meißen Herr Förster

16.05.2002

Vysoce vážená paní doktorko Štíbrová,

v roce 2004 bude město Míšeň slavit 1.075-leté výročí. Při tomto jubileu se však nejedná jen o jubileum města Míšně, ale i o počátky míšeňsko - sasských dějin, tedy o kořeny dnešní spolkové země Sasko.

V této souvislosti zamýšlí městské muzeum uspořádat od jara do podzimu 2004 výstavu, která představí taková díla výtvarného umění jakož i uměleckých řemesel 19. století, jejichž motivem je zobrazení událostí a osob míšeňsko - sasské historie od 10. století až po cca počátek 17. století.

Tímto dopisem se na Vás obracím s otázkou, zda se ve sbírkách Vašeho muzea podobné objekty nenacházejí? Mezi Míšní a Čechami, zvláště v husitských dobách, takové styčné body jsou, jako zřízení lipské univerzity z pracovníků univerzity pražské v r. 1409 nebo bitvy u Ústí v r. 1426 či Mostu 1429, které by mohly posloužit představující obrazy. Je zapůjčení takových museálií principiálně možné? Pravděpodobně Vám jsou známa v České republice místa, kde se nachází malby, grafiky, plastiky či jejich návrhy k tomuto subjektu, a které přicházejí v úvahu pro naši jubilejní výstavu 2004?

V kladném případě bych Vás prosil, kvůli vyzvednutí těchto materiálů, o krátké sdělení nejdůležitějších specifických údajů (Inv. č., titul, technika, velikost). Protože se při výstavě nejedná o výslovně kulturně - historicko - kritické zhodnocení uměleckých děl, ale také má být zkoumán politický význam výtvorů oné doby pro tehdejší společnost, jsou informace o okolnostech jejich vzniku - pokud jsou k dispozici - eminentně významná.

Předem Vám děkujeme za Vaši námahu, zůstávám s přátelskými pozdravy

Bernd
Callwitz
starosta

ČERVEN

Odpověď ředitelky litoměřického muzea do Míšně

Titl.
Bernd
Callwitz
Starosta
města Míšeň
Litoměřice 4.
června 2002

Vážný pane starosto,

děkuji Vám za Váš dopis ze dne 16. 5. 2002, v němž nás žádáte o pomoc při dohledávání sbírkových předmětů, které by bylo možné prezentovat na výstavě k výročí založení města Míšně. Přímo v našem muzeu nemáme Vámi navrhované exponáty vhodné na výstavu, ale jsme ochotni se informovat u kolegů v ostatních muzeích na území Ústeckého kraje, s nimiž jsme v pracovních kontaktech.

Pokud objevíme Vámi požadované exponáty, budeme Vás i pana Förstera informovat.

S přátelskými pozdravy

Eva
Štíbrová

ZÁŘÍ

Po srpnových povodních přišla pomoc i z Míšeň:

Počátkem září přišla po srpnových povodních pomoc i s partnerského města Míšeň a to přesto, že toto saské město bylo samo povodní postiženo. Kamión přivezl vše možné, od mrazáků a ledniček, přes kočárky, oblečení, matrace, dezinfekční prostředky až po plyšové hračky. Pro pomoc do Míšeň zajel místostarosta Litoměřic Antonín Terber. Kamión sice přijel z Míšeň, kde byl také vypraven, ale pomoc to ve skutečnosti byla z celého Německa. Pocházela ze sbírek na pomoc postiženým německým občanům, mezi které patří i obyvatelé Míšeň. Zkrátka - kus pomoci určené Míšni se Míšeň vzdala ve prospěch Litoměřic. Z Míšeň kamion spolu s A. Terberem doprovázel starosta Míšeň Thomas Pollack. Kamion v Litoměřicích nejprve zastavil před radnicí, kde všechny přivítal starosta J. Landa. Potom byl náklad odvezen do skladu na Zahradě Čech, odkud bude pomoc přerozdělována.

Jenže se dostavila také znovu OSTUDA: Za dobrý skutek se míšeňští dočkali okradení!!! Před třemi lety (1999 - viz kronika) při návštěvě míšeňského starosty pana Pollacka u příležitosti dne *Litoměřice a Míšeň v době romantismu* konané v muzeu a městském divadle bylo míšeňskému starostovi ukradeno auto, které se nikdy nenašlo. Tenkrát se krádež stala před městským úřadem na náměstí. Tentokrát se to stalo znovu. Po vyložení nákladu na výstavišti Zahrada Čech pozval pan starosta J. Landa hosty na oběd do vinárny Vikárka. Německá dodávka VW Transporter byla zaparkována před branou biskupské rezidence. Právě zde, na tomto místě, se zloději vloupali do auta a zcizili několik zavazadel a vybavení německého televizního štábu, který návštěvu doprovázel. Škoda byla odhadnuta na 30 Eur, což je asi téměř půl miliónu korun. Protože pro německou stranu byly zcizené věci důležité, rozhodla se motivovat jejich navrácení odměnou ve výši dvou tisíc Euro.

Dopis S. Förstera O. Doskočilovi:

Stadt Meißen
Stadtmuseum Meißen,
Domplatz 4,
01662 Meißen

Okresní vlastivědné
muzeum Litoměřice
Herr Oldřich Doskočil
Dlouha 172/3
CZ-41201 Litoměřice

Míšeň, 26.9.2002

Milý Oldřichu,
především Ti posílám svůj právě uveřejněný článek "Friedrich Gottschalck...". Vyšel v "CURIOSITAS". Časopis pro museologii a nauku o pramenech - Lipsko a Langenweißbach. 2002." Posílám Ti dva výtisky, určitě znáš nějakého interesujícího se kolegu. Náš milý Vladimír mi napsal o gigantické nástěnné malbě v Turnově a problematice falsifikátu. Ještě dříve než napíšeš do musea v Českém ráji, prosím Tě,

aby jsi poslal fotografii obrazu bitvy nebo pracovní kopii a krátce mi onu událost vylíčil. Paní dr. Přenosilová se již vrátila z USA, mohl bys přes ní vyzvědět, kdo má zpracovat dopis starosty Callwitze z Míšně? Samozřejmě, že Vaše NM má v tomto čase docela jiné starosti, ale stačil by malý odkaz. Vladimír mi přiložil mimo to kopie sbírky pohlednic z jeho mládí. Právě takové objekty hledám. Absolutně příhodný obraz obležení Naumburgu husity. Domnívám se však, že předlohy nebyly olejomalby, ale spíše menší quache, které byly speciálně malovány pro tyto účely. Je však jedno zda byly velké či malé, ale bylo by zajímavé ty předlohy pro pohlednice najít. Ale docela dobré jsou i vlastenecké pohlednice. Ve starých kalendářích existují např. přece malé litografie na obrazových arších. Nedávno jsem našel litografii účasti Karla IV. na založení lužického Šestiměstí. Mezitím nám ohlásil spolupráci Tomáš Wiesner z Ústí. V listopadu budeme několik dní na Vladimírově haciendě na horách. Se srdečnými pozdravy

Tvůj S. F.

Poznámka:

Příloha dopisu byl separát Fürsterovy studie: FÖRSTER, S., Friedrich Gottschalck - ein Früher Popularisator gegenständlicher Geschichtsquellen und Ecomuseologie.; IN: Curiositas 2/2002, s. 127 - 137; V seznamu literatury, s. 137, mj. uvedeno: OLDŘICH DOSKOČIL, VĚRA PŘENOSILOVA: Kreslíři a litografové litoměřické kamenotiskárny Karla Viléma Medaua (1791 - 1866) (Zeichnungen und Lithographien des Leitmeritzer Steindruckers Karl Wilhelm Medau [1791 - 1866] / Doskočil, Oldřich / Přenosilova, Věra. - Edition Leitmeritzer Maler. Heft 4. Heimatkundliches Bezirksmuseum Leitmeritz 1999).; V poznámce č. 1, s. 137, uvedeno: Die Entstehung des Artikles geht auf die Bitte meines geschätzten Kollegen Oldřich Doskočil vom Heimatkundlichen Bezirksmuseum Leitmeritz (CZ) zurück, der mir berichtete, daß tschechische Burgenforscher zwar Gottschalcks Namen im Munde führen, aber keiner dessen Werk unmittelbar studiert hat. Unter den Historikern gilt Friedrich Gottschalck als der anregende Einfluß auf Franz Alexander Heber, der in Jahren 1844 - 1849 beim Verlag Karl Wilhelm Medau Leitmeritz und Prag dessen Enzyklopädie "Böhmens Vesten und Bergschlösser" herausgab [vgl. DOSKOČIL / PŘENOSILOVA 1999]. (Český překlad: Vznik článku se vrací ku prosbě mého váženého kolegy Oldřicha Doskočila z Okresního vlastivědného muzea v Litoměřicích, který mne informoval, že čeští, studiem hradů se zabývající, badatelé, sice o Gottschalckovi hovoří, ale jeho dílo nikdo bezprostředně nestudoval. Mezi historiky je F. Gottschalck považován za majícího podnětný vliv na F. A. Hebera, který v letech 1844 - 1849 v nakladatelství K. W. Medaua v Litoměřicích a v Praze vydával encyklopedii "České tvrze a zámky" [Srv. DOSKOČIL - PŘENOSILOVÁ])

4) Filipíny a Litoměřice

DUBEN

Návrh na udělení čestného občanství:

Rada Města Litoměřice na svém 6. zasedání dne 21. března 2002 doporučila udělit *čestné občanství* Města Litoměřic velvyslankyni Filipínské republiky Dr. Carmelitě R. Salas.

Udělení čestného občanství:

Město Litoměřice udělilo čestné občanství velvyslankyni Filipínské republiky v Praze Dr. Carmelitě R. Salas dne 25. května. Slavnostní akt se uskutečnil v divadle K. H. Máchy a to u příležitosti předání praporu Města Litoměřice zástupcem parlamentu. K tomu více v rubrice Různé.

5) Fulda a Litoměřice

Dopis pana B. A. Grundla O. Doskočilovi:

91468 Gutenstetten 18.

12. 2001

Vážený pane Doskočile,

minulý týden jsem dostal Váš dopis! Byl jsem tím velmi potěšen!! Podrobnou odpověď Vám ještě zašlu! In puncto "Franz Gruss" mám také ještě další informace:

Zde jen krátce: Franz Gruss, nar. 3. 6. 1891 v Kraslicích, zemř. 28. 9. 1971 v Matri

Jeho otec se jmenoval také (!) Franz Gruss, matka se jmenovala Fila. Další ještě shledám.

Milý pane Doskočile, k vánocům Vám přeji samou lásku a hodně zdraví jakož i energie. Zdravím také Vašeho přítele a překladatele pana Dr. Valtu a děkuji mu za jeho práci! Zdravím také paní Dr. Kotkovou! Hodně štěstí jejímu manželství.

Co nejsrdečněji Váš

Bernhard A. Grundl

Poznámka kronikáře:

Pro lepší orientaci budoucího badatele zařazuji do této rubriky veškerou korespondenci a zprávy dotýkající se pana Grundla a společnosti Adalberta Stiftera v Mnichově.

Leitmeritzer Heimatbote o podpisu partnerství měst Litoměřice a Fulda:

Leitmeritzer Heimatbote - Mitteilungsblatt für Stadt und Kreis Leitmeritz, Jahrgang 54/Nr.1, Fulda, Januar/Februar 2002, s. 12 - 15.

Litoměřice - nové partnerské město Fuldy

Stephanie Budenz

Leitmeritz - Die neue Partnerstadt Fuldas von Stephanie Budenz, s. 12.

V srpnu se to stalo skutkem, města Fulda a Litoměřice jsou partnery.

K Litoměřicům, starému městu na Labi a Ohři, má Fulda již dlouholetý vztah. Zde nalezlo v roce 1946 1200 litoměřických občanů, vyhnaných během druhé světové války, nový domov. Fulda se jim časem stala druhou vlastí. Staré svazky však přesto zpřetrhány nebyly. A tak bývalý vrchní fuldský starosta, Dr. Wolfgang Hamberger, spolu se členy magistrátu, byl již vícekrátě hostem v tomto krásném starobylém městě nad Labem. Mezitím se rozvinulo partnerství škol, Školy Heinricha von Bibra a základní školy v Litoměřicích.

Litoměřice leží 45 km severně od Prahy, přímo při dálnici Drážďany - Praha. Labe prořezává labské pískovce a cestujeme-li proti jeho proudu dostaneme se do Čech. Ovocnářství, zelinářství, pěstování chmelu a vína je v tomto regionu již po staletí tradicí. Tomu všemu skvěle prospívá mírné klima s úrodnou půdou labského údolí.

Díky dopravním spojům, které poskytují řeka, dálnice a železnice, prosperuje v této oblasti také průmysl. Sídli zde různá odvětví potravinářského, strojího a chemického průmyslu. V uplynulých letech zaznamenáváme i značný vzestup služby poskytujících podniků, tedy vznik mnoha malých a středních, pro okres charakteristických, provozoven.

Dnes mají Litoměřice 27 tisíc obyvatel a jsou střediskem správy okresu. Jeho infrastruktura je dobrá, nalezneme zde všechny druhy škol jako jsou gymnázia, ekonomické střední školy i pedagogické střední školy. Mimo to jsou zde nemocnice, divadlo a muzea.

Budoucnost Evropy záleží na spolupráci a srůstání rozdílných zemí. Němečtí a čeští obchodní partneři budou muset překonávat jazykovou bariéru a společně hospodářsky vzrůstat. Mladá generace obou stran již rozpoznala své šance a ví, že dobrou znalost jazyků může pozitivně ovlivnit svou profesní budoucnost. Tak byly i českým školám nabídnuty intenzivní kurzy němčiny a angličtiny.

Možnosti pro první seznámení se a případná spolupráce s podniky nového partnerského města se nabízí při rozličných veletrzích, které jsou pořádány na litoměřickém výstavišti: "Zahrada Čech", "Můj dům - můj hrad", "Tempo - tempo", "Bydlení" nebo potravinářských prodejních výstavách. Má-li někdo o některý trh zájem, může se obrátit na pořadatele: Výstava, spol. s. r. o., Na vinici 13, 412 01 Litoměřice, tel. 0 04 20 4 16 - 39 27 nebo fax 0 04 20 4 16 - 40 57.

O9/2001 Wirtschaft Region Fulda (Hospodářský región).

Dokument o založení partnerství mezi městy Fulda a Litoměřice

Urkunde zur Begründung der Städtepartnerschaft
zwischen Fulda und Leitmeritz, s. 13.

Dne 6. srpna 1961 převzalo město Fulda patronát nad městem Litoměřice. Po pádu železné opony a za z toho rezultující změny politické situace vyrostlo jak v Litoměřicích tak ve Fuldě přání silnějšího spojení mezi oběma městy. Tento svazek obou měst je důležitým přínosem k dalšímu zlepšení dobrého sousedského vztahu mezi Českou republikou a Bundesrepublik Deutschland. K tomu by měli přispívat vzájemné návštěvy obyvatelek i obyvatelů, zejména mládeže. Dále také hodláme usilovat o výměnu zkušeností odborníků z nejrůznějších oborů, např. vědy, církve, kultury, průmyslu, obchodu, řemesel a živností, komunální politiky a sportu. Jsou zvány všechny svazy, instituce, spolky a odborové svazy, aby se na tomto partnerství podílely.

Těm, kteří jsou dnes politicky zodpovědní, je uložen úkol prohlubovat přátelství mezi Němci a Čechy a využívat všechny šance partnerství. Pro toto dílo, kterým chceme sloužit lidem, si vyprošujeme Boží požehnání.

Tento záměr je osvědčen podepsáním partnerské listiny.

Tuto partnerskou listinu podepisujeme dnes,
v neděli 26. srpna 2001,
v knížecím sále městského zámku ve Fuldě,
jako zástupci našich měst a v očekávání trvalého přátelství
mezi městy Litoměřice a Fulda.

Dr. Alois RHIEL
vrch. starosta Fuldy
Litoměřic

Jiří Landa
starosta

Popisky k fotografiím, s. 14:

Partnerství Fulda - Litoměřice

Horní obrázek:

Čestní hosté v knížecím sále městského zámku ve Fuldě, zprava: generální vikář Havelka, kancléř Dr. Macek a biskup Dr. Koukl (všichni z Litoměřic); starosta Woide, předsedající Schöbel, bývalý vrchní starosta Dr. Hamberger, paní Dreggerová a předseda městských pověřenců Gellings (všichni z Fuldy).

Dolní obrázek:

Starosta Jiří Landa (Litoměřice) a vrchní starosta Dr. Alois Rhiel (Fulda) stvrzují městské partnerství.

Ibidem s. 14:

*Dietrich Heidel, Fulda,
při svém působivém projevu dne 25. srpna 2001 před pamětní deskou
Litoměřičanů, která je umístěna na zdi kostela sv. Michala.*

Pozdrav z Litoměřic

Gruß aus Leitmeritz, s. 15

Litoměřice, 24. 11.
2001

Milí přátelé, milí krajané,

všem vám posílám mnoho srdečných pozdravů z Litoměřic. Tentokrát bych vám chtěl mnohokrát poděkovat za každou pomoc i dar pro tak mnoho kostelů a kaplí v naší diecézi. Tento dík vyjádřila ještě výrazněji kapitula sv. Štěpána jmenováním dvou kněží čestnými kanovníky. Do kapituly Sv. Štěpána v Litoměřicích byli dne 28. listopadu 2001 jmenováni: kněz Karl Kindermann, nar. 23.12.1930 v Libouchci (Känigswald - diecéze Litoměřice), bytem ve Wiesbadenu (diecéze Limburg) a kněz ThDr. Vladislav Kára, nar. 5. 4. 1935 v Žitenicích (diecéze Litoměřice), bytem v Hildesheimu. Počátkem roku 2002 bych chtěl popřát všem hojnost Božího požehnání. Věřím, že jsme spojeni na modlitbách.

Monsieur Karel
Havelka,
generální vikář a kapitulní
probošt

6) Litoměřické varhanní léto

Sponzoři XII. ročníku festivalu: Wendy Tiskárna, penzion U pavouka, AZ VOS. Servis - služby pro objekty, Daňová kancelář Ing. Jaroslava Postla, Credit plus Litoměřice spol. s.r.o., Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, Union banka, a. s.

XII. ročník festivalu s mezinárodní účastí umělců pod záštitou starosty města a biskupa litoměřického

1. koncert

Středa 29. května 2002 - 19.00 hod.
katedrála sv. Štěpána v Litoměřicích

Interpret:

Ján Vladimír Michalko – varhany (Slovensko)

Program:

Johann Sebastian BACH (1685 - 1750)

Komm, Heiliger Geist, Herr Gott BWV 561

(Přijď Svatý Duchu, Pane Bože)

Johann Gottfried WALTHER Partia

"Jesu meine Freude" LV 2 ("Ježíš má radost")

Josef Gabriel RHEINBERGER (1839 - 1901)

Sonata IV. a moll "Meine Seele erhebt den Herrn"

("Má duše chválí pána")

Tonus Peregrinus

Tempo moderato.

Intermezzo. Andantino.

Fuga cromatica. Tempo moderato.

Ján Levoslav BELLA (1843 - 1936)

Chorálová trilogie

1. Gottvertrauen (Wer nur den lieben Gott lässt walten)

(Důvěra v Boha (Kdo jen milého Boha nechá vládnout))

2. Sieg über Feind und Not (Eine feste Burg ist unser Gott)

3. Friedensfreude (Nun danket alle Gott)

(Radost z míru (Nyní všichni děkujeme Bohu))

L. RAJTER (*1906)

Preludio per organo (in memoriam D. Schmidt)

Juraj BENEŠ (*1940)

Durée (premiéra)

Slovo o interpretovi:

Ján Vladimír Michalko je významnou osobností interpretačního umění a organizátorem hudebního života. Mimo studia hudby v Bratislavě, Mnichově, Weimaru, Saint Maximen, Haarlemu, vystudoval i evangelickou teologii na univerzitách v Bratislavě, Erlangen a Mnichově. Je profesorem varhanní hry a současně i děkanem Hudební a taneční fakulty Vysoké školy múzických umění v Bratislavě. V roce 1989 mu byla udělena Výroční cena Svazu slovenských skladatelů a v roce 1990 Cena Frice Kafendy. Je vynikajícím improvizátorem a mnohými slovenskými vokálními a instrumentálními sólisty vyhledávaným komorním partnerem.

Profesor Michalko s úspěchem absolvoval množství varhanních recitálů na Slovensku, ve většině evropských hudebních center (Londýn, Bonn, Berlín, Moskva, Helsinky, Sant. Peterburg, Vilnius, Frankfurt, Praha, Budapešť, Sofia, Hannover, Graz, Klagenfurt, Krakow, Kijev, Würzburg, Riga, Lipsko, Katowice, Dortmund, atd.) jako i několikrát v USA (New York, Philadelphia, Hazelton, Gettysburg).

Nahrál řadu CD (mj. kompletní varhanní dílo C. Francka) a uskutečnil mnoho nahrávek pro domácí i zahraniční rozhlasová a televizní studia. Systematicky se věnuje uvádění děl slovenských autorů (Zeljenka, Berger, Beneš).

Před koncertem promluvil biskup litoměřický Msg. Josef Koukl před asi ze tří čtvrtin zaplněnou katedrálou.

Odpoledne byl profesor J. Michalko přijat starostou J. Landou. Zde mj. řekl, že "hudba se svými hodnotami má přinášet člověku radost a přirozeně i smích. Právě náboženství, stejně jako kvalitní hudba a ostatní umění má přivádět lidi k radosti nejen v transcendentální sféře, ale i v každodenním životě. Kdo se nesměje, ztrácí každý den hodinu ze svého života".

O městě Litoměřice: "Čas, který jsem ve městě prožil, byl samozřejmě věnovaný především katedrále. Vedle ní na mě však velmi zapůsobila i podivuhodná architektura města s jeho historií".

Oblíbení autoři: "Hodně se věnuji Césarovi Franckovi, který je mi velmi blízký, stejně jako romantičtí skladatelé němečtí, francouzští a velmi mám rád i současnou slovenskou hudbu".

2. koncert:

Středa 12. června 2002 - 19.00 hod.

Katedrála sv. Štěpána v Litoměřicích

Interpreti: Pavel Černý a Martin Rost - varhany - čtyřručně

Program:

Adolf Friedrich HESSE (1809 - 1863)

Christian Gottlob HÖPNER (1799 - 1859)

Fantasie d-moll op. 87

Nur ruhen alle Wälder

(Nyní odpočívají všechny)

lesy)	
Felix Mendelssohn-Bartholdy (1809 - 1847)	Fuga D-dur
Christian Gottlob NEEFE (1748 - 1798)	Malý kus podle tématu Kouzelné flétny W.A.
Mozarta	
Leberecht BAUMERT (1833 - 1904)	Andante ze Sonaty g-moll
op.50	
Adolf Friedrich HEESE	Fantasie c-moll op. 35
Johann Friedrich LÖFFLER (1833 - 1903)	Modlitba
Gustav MERKEL (1827 - 1885)	Sonata d-moll op. 30
	Allegro (motto žalm 42,
6.7.8.10)	
	Adagio (motto žalm 23, 1-4)
	Allegro con fuoco/fuga
(motto žalm 42,12)	

Slovo o interpretech:

Pavel Černý vystudoval obor varhany na pražské konzervatoři u profesora Jana Hory a na Akademii múzických umění u docenta Jaroslava Tůmy. Na konzervatoři se věnoval též kompozici u profesora Bohuslava Řehoře. Své vzdělání doplnil v rámci mistrovských kursů u mnoha předních evropských osobností. V řadě soutěží získal ceny, například v roce 1992 v Lublani a v roce 1994 v mezinárodní varhanní soutěži Pražské jaro. Dalších ocenění se mu dostalo prostřednictvím různých kulturních a společenských organizací (Nadace L., a M., Hlávkových, Harmonia pro mundi v Itálii, Hlavního města Prahy, Českého hudebního fondu a dalších). Za zdařilou nahrávku CD čtyřrukých skladeb pro varhany s Martinem Rostem získal cenu německé gramofonové kritiky. Koncertní cesty jej zavedly kromě České republiky do většiny evropských zemí a na africký kontinent. Spolupracuje s předními sólisty, sbory a komorními soubory. Jeho těžiště v interpretaci na dobových nástrojích - historických varhanách z různých epoch až do postromantismu.

V novodobé tvorbě zaujímají přední místo čeští skladatelé. Kritika oceňuje kromě hráčských předností i vytříbený přístup k jednotlivým nástrojům v rejstříkování a hudebním přednesu. Natačel pro Český rozhlas (historické varhany), nizozemské katolické rádio KRO v koprodukcii se světovým rádiem RN (52 historických varhan v Čechách, spolupráce jako varhaník, spoluproducent, hudební režisér a asistent varhanářů), Českou televizi (přímý přenos a dokumenty), CD nahrávky (Thorofo - Spolková republika Německo, Panton, Supraphon, Multisonic). Studuje organologii a teorii varhanářství se zaměřením na restaurování historických varhan a stavbu nových varhan. Publikoval odborné práce v zahraničí, přednášel na řadě organologických symposií a přeložil mezinárodní Varhanní slovník do češtiny (C.E.O.S. Belgie) a je zván jako umělecký poradce do odborných komisí, mj. též při generální opravě katedrálních varhan v Litoměřicích. Působí jako moderátor církevní hudby a varhanní pedagog při Arcibiskupství pražském a jako ředitel kůru u sv. Ludmily v Praze - Vinohradech. Je spoluzakladatelem a předsedou občanského sdružení Česká varhanní společnost.

Martin Horst se narodil roku 1963 v Halle, studoval na vysoké škole Felixe Mendelssohna Bartholdyho v Lipsku (1983 - 89), varhany u profesora Wolfganga

Schetelicha a profesora Hanse Kästnera, klavír u profesora Güntera Kootze. Své vzdělání doplnil na více mistrovských kursech, mj. u Tona Koopmana a Daniela Rotha. Již během svého studia byl druhým varhaníkem věhlasného Nového Gewandhausu (koncertní síně) v Lipsku. V letech 1989 - 1997 působil jako varhaník v koncertní síni Carla Philippa Emanuela Bacha ve Frankfurtu nad Odrou, kde také unucioval vznik varhanního festivalu Wilhelma Sauera. V roce 1997 byl jmenován varhaníkem a kantorem ve slavném Marienkirche ve Stralsundu, kde jsou vzácné historické třímanuálové Stellwagenovy varhany z roku 1659. Martin Rost založil nový festival "Stelwagenovy varhanní dny". Jeho koncertní činnost jej zavedla do téměř celé Evropy i do USA. Natočil mnoho snímků pro různé televize, rádia a CD, zvláště na historických varhanách. Za nahrávku CD pro čtyři ruce a nohy, s uměleckým partnerem Pavlem Černým, získali cenu německé gramofonové kritiky. Martin Rost se také intenzivně věnuje studiu historických nástrojů a publikuje odborné články o varhanářství a varhanní hudbě.

Před koncertem si posluchači mohli zakoupit zmiňované CD - nahrávka pro čtyři ruce a nohy, za kterou s uměleckým partnerem P. Černým získali cenu německé gramofonové kritiky.

Koncert se nakonec konal se zcela jinými interprety. Pavel Černý (Česká republika) a Martin Rost (Německo) koncertovali na varhany čtyřručně. Bližší informace se mi ale nepodařilo zjistit.

3. koncert:

Středa 31. července 2002 - 19.00 hodin
Katedrála sv. Štěpána v Litoměřicích

Interpret: **Heinz Balli - varhany (Švýcarsko)**

Program:

Johann Sebastian Bach (1685 - 1750)	"Ich hatte viel Bekümmernis" ("Měl jsem mnoho zármutku") ve zpracování Ferenze Liszta
Anonymus 17. století	Toccata a Canzona 8.toni
18. století	Švýcarská varhanní hudba 17 a
Johann Martin Spiess (1696 - 1772)	Favoritta Larghetto
<i>J. M. Spiees, švýcarský hudební skladatel, byl kolem roku 1750 varhaníkem v Münsteru (katedrála) v Bernu.</i>	
Felix Mendelsson - Bartholdy (1809 - 1847)	Sonate IV, B-dur Allegro con brio Andante religioso Allegretto Allegro maestoso e vivace
Otto Barblan (1860 - 1943)	Passacaglia f-moll, op. 6

O Barblan byl od roku 1882 varhaníkem v katedrále sv. Petra v Ženevě, od roku 1882 učitelem hry na varhany a kompozice na tamní konzervatoři.

Johann Sebastian Bach (1695 - 1750) "Schmücke dich, o liebe Seele",
BWW 654 ("Ozdo se, ó milá duše") a?2
claviers et pédale
Fantasie a fuga g-moll, BWW 542

Slovo o interpretovi:

Heinz Balli (Švýcarsko) se narodil roku 1941 v Bernu. Po ukončení studia jako učitel základní školy absolvoval své hudební studium na Konzervatoři pro hudbu a divadlo v Bernu u Edwina Petera (varhany) a Suzanne Eggliové (klavír). Důležité umělecké impulsy přijal při svém dalším vzdělání u Marie-Claire Alainové v Paříži i návštěvami mistrovských kursů u Antona Heillera a Luigiho Fernanda Tagliaviniho. Heinz Balli získal v roce 1970 cenu při národní varhanní soutěži švýcarské televize a v mezinárodní varhanní soutěži v Bologni (1971) byl vyznamenán první cenou.

V následujících letech rozvinul živou uměleckou činnost. Jako interpret uskutečnil mnoho koncertů v Evropě a v USA i nahrávek pro japonskou firmu DENON. Vedl sbor Berner Motettenchors a více než dvacet let učí hře na hudební nástroje ve státním semináři v Thunu.

Od roku 1990 je varhaníkem v Münsteru (katedrála v Bernu) a vedoucím třídy odborné školy na Konzervatoři pro hudbu a divadlo v Bernu.

4. koncert:

Středa 29. srpna 2002 - 18.00 hodin,
Katedrála sv. Štěpána v Litoměřicích

Interpret: **Tomasz Adam Nowak - varhany - Polsko**

Program:

Wolfgang Amadeus Mozart (1756 - 1791) Fantasie f-moll, KV 594
Adolph Friedrich Hesse (1809 - 1863) Toccata As - dur, op. 85
Robert Schumann (1810 - 1856) Šest studií pro pedálové křídlo,
op. 56
Nicht zu schnell (Ne příliš
rychl)
Mit innigem Ausdruck (S
vřelým výrazem)
Andantino
Innig (Vřele)
Nicht zu schnell (Ne příliš
rychle)
Adagio
Felix Mendelssohn - Bartholdy (1809 - 1847) Předehra a fuga e-moll
pro varhany upravil
W.Th.Best (1826-1897)
Tomasz Adam Nowak (*1962) Improvizace na dané téma

Slovo o interpretovi:

Tomasz Adam Nowak s narodil v roce 1962 ve Varšavě. Studoval na Vysoké škole Fryderika Chopina. V roce 1987 dokončil s vyznamenáním obory varhany a improvizace. Ve studiu varhan pokračoval u F. Lehrdorfera v Mnichově, Marie-Claire Alainové v Paříži a F. Kooimana v Amsterdamu. Svě vzdělání rozšířil studiem církevní hudby na Folkwang - Hochschule v Essenu. Je nositelem cen mezinárodních varhanních soutěží, mj. v roce 1994 vítězem mezinárodní soutěže improvizace v Haarlemu (Holandsko). Koncertuje i nahrává pro rozhlas doma i v cizině. V letech 1994 - 2000 uvedl celé varhanní dílo J. S. Bacha v pěti cyklech a současně uskutečnil i ucelenou nahrávku Bachova varhanního díla. T. A. Nowak je profesorem varhanní hudby a improvizace na Vysoké hudební škole Detmold a varhaníkem městského a trhového kostela sv. Lamberta v Münsteru. Vede mistrovské kursy v Německu, Polsku a v USA. Je zván do porot mezinárodních soutěží a spolupracuje s mnohými symfonickými orchestry doma i v zahraničí.

5. koncert:

Středa 11. září 2002 - 19 hodin,
Katedrála sv. Štěpána v Litoměřicích

Interpret: **Joachim Grubich - varhany - Polsko**

Program:

Johann Sebastian Bach (1685 - 1750)	Fantasie G-dur BWV 572 Adagio z orchestrální suity D - dur BWV 1068
Juliusz Luciuk (*1927)	Preludia Maryjne (na melodii Jasnogórskej ze XVII. století) (<i>Mariia preludia - na Jasnohorské melodie ze 17. století</i>)
Maria Sawa (*1937)	Fantasie na téma S-A-B-A
César Franck (1822 - 1890)	Chorál E - dur
Ferenz Liszt (1811 - 1886)	Preludium a fuga na téma B-A-C-H

Slovo o interpretovi:

Joachim Grubich se narodil v roce 1935. Svě hudební vzdělání získal na Hudební vysoké škole v Krakově, kterou absolvoval s vyznamenáním v roce 1961. Svou koncertní činností, jež započal na proslulých varhanách v dómě v Olivě roku 1960, si Joachim Grubich získal nejvyšší uznání. Je nositelem cen mnoha varhanních soutěží (mj. 1. cena v mezinárodní hudební soutěži v Ženevě, 1962), uskutečnil koncerty skoro ve všech zemích Evropy, v USA, Kanadě a Mexiku. K nejvýznamnějším patří jeho solo - večery v Royal Festival Hall v Londýně, v Concertgebouw v Amsterdamě, v De Doelen v Rotterdamu, v Schauspielhausu v Berlíně, v Geawandhausu v Lipsku, ve Victoria Hall v Ženevě, v Münsteru - Strassburgu (na pozvání Evropského parlamentu), v Crystal Cathedral v Los Angeles, ve filharmoních v Moskvě a st. Petersburgu a také koncerty s orchestrem RAI v Turíně a Neapoli, s Dresner Philharmoniker, s Radio Sinfonic Orchester v Bukurešti a téměř se všemi polskými orchestry. Uskutečnil nahrávky pro četné rozhlasové

vysílače, vystupoval též v televizi v Polsku, Rumunsku a USA. Jeho desky (20 nahrávek) byly vydány mj. u EMI Elektrola, Harmonia Mundi, Aulos, Accord, Teldeck, Polskie Nagrania, DUX a Veriton. Roku 1971 obdržel "Zlatou múzu" firmy Polskie Nagrania. Joachim Grubich je profesorem hry na varhany na hudebních akademiích ve Varšavě a Krakově a hostujícím profesorem v Seulu (Korea). Byl porotcem mezinárodních varhanních soutěží v Avile, Berlíně, Budapešti, Chartres, Ženevě, Lahti, Linci, Lübecku, Mnichově (ARD), Norimberku, Paisley, Praze, Římě a ve Špýru.

7) Mácha a Litoměřice

LEDEN

Schůzka u místostarosty Antonína Terbera:

Ve středu 16. ledna v 10.00 se v pracovně místostarosty Města Litoměřice Antonína Terbera (ODS) konala pracovní schůzka v souvislosti s festivalem *Máchovy Litoměřice*. Přišli provozovatelka galerie Ve dvoře Irena Skopalová, předseda okresního soudu Ivo Chmelař a kronikář Oldřich Doskočil. Ze schůzky vyplynulo, že v návrhu rozpočtu na rok 2002 je pro festival vyčleněna částka 100 tisíc Kč a že místostarosta Antonín Terber festival podporuje. Záleží, zda bude rozpočet schválen. Bylo konstatováno, že za 100 tisíc Kč lze vydat katalog k doprovodné výstavě Pocta Jaroslavu Švábovi (1945 - 2001), zbytek spolknou provozní náklady. Pokud se pořadatelům nepodaří získat od sponzorů 50 tisíc Kč, potom budou vyhlášeni pouze vítězové literární soutěže, ale nebude v tento den vydán 2. svazek literárního almanachu *MÁJ*. Místostarosta Terber navrhl, aby byla ještě zřízena pro výtvarný i literární festival laická porota, která by udělila cenu diváka. O. Doskočil navrhl, což bylo všemi akceptováno, že spíše než laickou porotu u výtvarné části by bylo vhodnější při výstavě instalovat krabici do které by návštěvníci házeli lístek s označením díla, kterému by dali I. cenu. Dále bylo A. Terberovi navrženo, aby v budoucnu byl referát kultury rozšířen o pracovníka s vysokoškolským vzděláním humanitního směru a jazykovou vybaveností, který by měl k ruce úřednici. Jeho hlavním úkolem by bylo samostatné jednání a vystupování v oblasti kultury a shánění sponzorů především z různých nadací. Pan místostarosta odpověděl, že toto vítá, ale že je to hudba budoucnosti, tak za dva až tři roky. Zatím se Město snaží, odpověděl pan místostarosta, jednat se Svazem podnikatelů ve městě, aby tento městu poskytl určité částky na sponzorování různých akcí. I. Skopalová informovala o svém jednání se švýcarskou nadací Helvetia, O. Doskočil se Společností A. Stiftera v Mnichově o dalších možnostech spolupráce, především sponzorské.

Propagační článek k literárnímu festivalu určený pro severočeskou přílohu Mladé fronty dnes vyšel v Deníku Litoměřicko:

Je to neuvěřitelné, ale je to skutečně tak. Externí redaktorka Mladé fronty dnes přišla koncem minulého roku za O. Doskočilem. Udělala s ním článek o připravované knize Z dějin litoměřického divadla a divadelnictví, druhý pak, a o ten šlo především, o literární soutěži, což byla v podstatě skrytá inzerce pro zájemce kam mají zasílat

příspěvky. Nejprve měly články vyjít mezi svátky, potom po Novém roce a nakonec někdy v budoucnu (nedohledném). Mladé redaktorce bylo z toho trapno a věc si neuměla vysvětlit. Ale Doskočil si to vysvětlit uměl, ale nechtěl začínající redaktorce nadělat potíže a tak jí řekl, ať na to nemyslí a zkrátka Doskočila vynechává. Novinářka tedy článek předala konkurenčnímu deníku:

Deník Litoměřicka, pátek 25. ledna 2001, roč. X/21, s. 8.

Soutěž literátů byla zahájena

Markéta Vaníčková

Litoměřice - Literární soutěž konaná v rámci festivalu Máchovy Litoměřice, kterou každoročně pořádá Město Litoměřice ve spolupráci s Okresním vlastivědným muzeem Litoměřice, litoměřickou galerií Ve dvoře a Městskou galerií ve Vysokém Mýtě, byla právě zahájena. Literární soutěž bude příští rok vyhodnocena již podruhé od roku 2000, kdy se konal její 1. ročník. Střídá se totiž s výtvarnou soutěží, jež probíhala v letošním roce.

Vítězná díla byla vystavena v listopadu 2001 v litoměřické galerii Ve dvoře. Práce přihlášené do literární soutěže bude hodnotit odborná porota v čele s duchovním patronem festivalu a zároveň čestným občanem města Litoměřice, spisovatelem Ludvíkem Kunderou. Z vítězných prací bude sestaven almanach Máj pro r. 2003, který vydává Město Litoměřice a jehož součástí je vždy jedna z fiktivních podobizen Karla Hynka Máchy, jak tomu bylo i v almanachu Máj na r. 2000. Almanach vyšel nákladem Města Litoměřice v r. 1999 a pro zájemce je k dispozici v informačním centru v Litoměřicích za 20 Kč. A komu je literární soutěž v příštím roce určena? Na to jsme se zeptali jednoho z členů výboru festivalu Máchovy Litoměřice, Oldřicha Doskočila, historika umění.

"Jde nám především o začínající autory mladé duchem, nikoliv datem narození. Soutěží se ve dvou kategoriích: poezie a próza. Zaslána může být i celá básnická sbírka či rozsáhlejší prozaická práce, ale v takových případech bude v almanachu Máj (r. 2003) otištěna pouze ukázka. Podmínkou je, aby zasláné práce nebyly nikde publikovány (samozřejmě s výjimkou samizdatových vydání)," uvedl Doskočil.

"Narozdíl od výtvarné soutěže v kategorii grafika a fotografie, kde byla tématem česká krajina, je literární soutěž tematicky zcela otevřená", vysvětluje Doskočil a konstatuje, že do 1. ročníku soutěže zaslalo své práce 116 autorů a do almanachu Máj na r. 2000 jich porota vybrala 18.

Soutěž je celorepubliková, počítáte i se zahraniční účastí, zeptali jsme se i dále Oldřicha Doskočila. *"O celý projekt projevuje zájem německá společnost Adalbert Stifter, zabývající se záchranou rakousko - německo - českých hodnot, v jejímž čele stojí spisovatel Karel Becher z Mnichova. Na vysvětlenou uvádím, že A. Stifter byl rakouský spisovatel pocházející z Čech, romantik a současník K. H. Máchy, proto spojitost s Máchou. Prozatím jsme se společností pouze v jednání telefonicky i písemně, k osobnímu setkání by mělo dojít počátkem příštího roku. Pokud vše dobře dopadne, tak by v budoucnu jak výtvarné katalogy, tak almanach Máj mohly vycházet dvojjazyčně, v Litoměřicích a v Mnichově," pokračuje Doskočil. "Obdobně se pokoušíme vstoupit do užšího kontaktu se švýcarskou společností Helvetia," dodal na závěr Doskočil.*

Dílka přihlášená do literární soutěže budou vyhodnocena v listopadu 2002, vyhlášení výsledků bude doprovázet výstava mající vztah ke Karlu Hynku Máchovi s názvem "Mácha očima grafiků" z unikátní sbírky Josefa Stejskala z Poličky a díla

malíře Františka Doležala z jeho Velkého a Malého Máchovského cyklu, jež tvořil většinou ve svém letním ateliéru v Hlinné u Litoměřic.¹⁾ Součástí připravované výstavy pro příští rok je i výběr z tvorby nedávno zesnulého restaurátora, malíře a grafika Jaroslava Švába, který se zúčastnil letošní výtvarné soutěže se svou grafikou s názvem Krajina. Častým motivem jeho prací byla právě česká krajina.

Zájemci o účast v literární soutěži mohou své práce zasílat do litoměřické galerie Ve dvoře nebo do Okresního vlastivědného muzea Litoměřice k rukám Oldřicha Doskočila či rovnou předsedovi komise Pavlu Chalupovi, řediteli Městské galerie ve Vysokém Mýtě. Uzávěrka soutěže je 1. května 2002 a jak podotkl Oldřich Doskočil, je vhodné nezapomenout uvést svou adresu a kontakt.

1) Zde to redaktorka poněkud popletla. Ze sbírky Josefa Stejskala byla doprovodná výstava při vyhlášení výsledků I. ročníku literární soutěže v r. 1999, výběr z díla Františka Doležala byl doprovodnou výstavou při vyhlášení I. ročníku výtvarné soutěže v r. 2000. Doprovodnou výstavou k vyhlášení výsledků II. ročníku literární soutěže bude výstava Jaroslava Švába (Pocta malíři).

Článek je doprovázen fotografií s popiskem: *Člen výboru festivalu Máchovy Litoměřice je historik umění Oldřich Doskočil. Foto: Karel Pech.*

Návštěva herců:

V pátek 25. ledna přijeli do Litoměřic herci Saša Rašilov (divadlo Komédie), jeho manželka Vanda Hýbnerová (na volné noze) a Martina Delišová (divadlo ABC). Doprovázela je studentka FAMU, katedra fotografie Veronika Patková, vítězka I. ročníku festivalu grafiky a fotografie *Máchovy Litoměřice* (kategorie fotografie) 2001 - viz katalog k výstavě (3. svazek edice *Radobýl*).

Důvodem návštěvy bylo fotografování V. Hýbnerové a M. Delišové s O. Doskočilem pro zadní stranu jeho knihy *Z dějin litoměřického divadla a divadelnictví* s textem *Autor se svými dvěma nejmilejšími herečkami*.

Na O. Doskočila zazvonili těsně před desátou dopolední a představili se jako pošta, která přináší balík. Doskočil jim na to naletěl, zavolal Miladu Molitorovou, ta vzala razítko a společně šli dolů. Ta se pěkně vykulila, když se Doskočil s přítomnými líbal (kromě Rašilova a Patkové). Všichni vyšli do muzea, dámy se začaly upravovat a jak řekla Vanda, *udělám se o 10 let mladší*. Pak se šlo do galerie Ve dvoře vyjednat Vandě Hýbnerové výstavu fotografií. Než se začalo jednat s galeristkou Irenou Skopalovou, dostal Doskočil vynadáno od Vandy, že ty bílé boty se nehodí k černým kalhotám a černému dlouhému plášti. Dlouhou bílou šálu a máchovský klobouk Vanda přivezla ze svých hereckých rekvizit. Takže zatímco se vyjednávalo, Doskočil s Rašilovem odjeli a Doskočil si doma vyměnil boty. Po návratu byla Vanda spokojená.

Vanda Hýbnerová, před absolvováním pražské Divadelní akademie múzických umění maturovala na Střední průmyslové grafické škole (SPgŠ) zvané Hollarka na Žižkově - obor užitá fotografie, takže není jen fotografující herečkou, ale její fotografování má fundament. Pro Litoměřice chce připravit zcela původní výstavu a

proto byl dohodnut termín na červen 2004. Při vernisáži bude zahráno na nádvoří divadlo, které pro pražské zahrady v té době připravuje skupina herců. Divadlo pak bude v Litoměřicích reprízováno při derniéře.

Vanda také slíbila, že se zúčastní 2. ročníku festivalu grafiky a fotografie *Máchovy Litoměřice* v roce 2003.

Potom se konečně fotografovalo. Nejprve na Máchových schodech před pomníkem K.H.M. a potom před starým vchodem do divadla s nápisem nad dveřmi *Divadlo*. To bylo nejhorší, protože v té době chodilo hodně lidí do protější školní jídelny. Navíc jsme právě tam udělali experimentální fotografii - herečky poodstoupili do pozadí a udělali holubičky.

Ještě se fotilo na nádvoří na parkánech a pak u jižní zdi gotického dvojčete, kde jsme se opřeli o zeď, rozkročili a drželi za ruce.

Saša Rašilov to už nemohl vydržet, opustil nás a šel do kavárny A-tropic na náměstí v budově muzea. Zašli jsme pro něho. Saša seděl u barového pultu a popíjel kávu. Vešel jsem jako první s máchovským kloboukem na hlavě a šálou kolem krku, herečky za mnou a bylo pozdvižení. U stolku seděla také servírka z restaurace *Katovna*. Když bylo po všem, stavěl jsem se právě zde na jedno pivo. Servírka už byla ve službě, přihnala se i s ostatními a křičela: *Tak už to máte za sebou! Já si pořád říkála, že toho chlapa znám a pak mi došlo, že je to Rašilov!!!* A bylo po klidu u piva. Musel jsem vysvětlovat, že se nic nenatáčelo, ale fotografovalo pro knihu.

Ale zpět: Z kavárny jsme šli k morovému sloupu. Veronice Patkové zbyly tři políčka filmu a tak jsme se chtěli vyfotografovat i se Sašou na památku a oběma Vandinými psy, které přivezla s sebou. Při fotografování u morového sloupu nás spatřil fotograf z periodika *Deník Litoměřicka*, vyfotil nás a odpoledne mě navštívila redaktorka. Druhý den bylo vše v novinách. Po tomto závěrečném fotografování jsme se odebrali do vinárny *Radniční sklípek* na jižní straně náměstí. Vanda měla *Máchův guláš*, Doskočil Lví hlavy, u ostatních si jídla nepamatuji. Odešli jsme hodinu po poledni a rozloučili se. Bylo nádherné dopoledne na které se jen tak nezapomíná.

Deník Litoměřicka, sobota 26. ledna 2002, roč. 10/XX., s. 8.

Máchu doprovázeli dvě herčky

Litoměřice - Muž v Máchovském kloboučku s dlouhou bílou šálou a tmavém plášti v doprovodu dvou hereček, to byl obrázek, nad nímž se včera pozastavovali lidé na litoměřickém náměstí a v okolí Divadla K. H. Máchy. V převleku byl pak k poznání Oldřich Doskočil z litoměřického muzea, který je autorem knihy *Litoměřické divadlo a divadelnictví*, za nímž přijely jeho dvě nejoblíbenější herečky Vanda Hýbnerová a Martina Delišová. Ty pro zadní stranu nové knihy fotografovala Veronika Patková, vítězka I. ročníku festivalu grafiky a fotografie *Máchovy Litoměřice 2001*. Celou společnost přivezl do okresního města Saša Rašilov, manžel Vandy Hýbnerové. Fotografující herečka představí své snímky v galerii *Ve dvoře* v červnu.

(jik)

Článek v rámečku je doprovázen fotografií: *Vanda Hýbnerová, Saša Rašilov, Oldřich Doskočil a Martina Delišová pózují na litoměřickém náměstí pro snímek na obálku nové knihy o divadle a divadelnictví. Foto: Karel Pech*

Poznámka kronikáře:

Poslední věta v článku je zavádějící. Fotografující herečka V. Hýbnerová nefotila v Litoměřicích, ale připravuje pro Litoměřice výstavu a to až na rok 2004. Pro knihu fotila Veronika Patková, která není na snímku v novinách, protože fotografovala. Ale u sloupů ne pro knihu, ale na památku zúčastněných. Reprodukovaný snímek Karla Pecha byl dělán pouze pro tisk v novinách.

Dopis O. Doskočila J. Urbanovi ke katalogu J. Švába:

V Litoměřicích 7.
února 2002

Jirko,
zasílám své úvodní slovo do katalogu o J. Švábovi. Dej prosím vědět, zda souhlasíš s touto podobou. Také se dohodni s paní Švábovou na konečné částce pro katalog, aby Osvaldi věděli s čím mohou počítat. Město Litoměřice přispívá 50 tisíci Kč.

Se svými dvěma nejmilejšími herečkami jsem již vyfocen, dokonce to bylo v místním tisku (přikládám) a někteří jazykové tvrdí, že jsem příšerný egocentrik. Nevyracím jim to.

Zdraví

Olda

P.S. Pošli mi tvé úvodní slovo z festivalu grafiky a fotografie, prosím.

BŘEZEN

V Ateliéru o výstavě grafičky M. Vovsové:

V loňském prosincovém dvojčíslí 25 - 26 čtrnácti týdeníku Ateliér vyšla kritika na výstavu Magdaleny Vovsové, účastnice festivalu grafiky a fotografie Máchovy Litoměřice 2001.

Magdalena Vovsová - Roucha

Most, Státní galerie výtvarného umění, Kaple sv. Ducha, 4.5. - 31. 5.; Praha, Galerie P+P Kobylka, 9. 10 - 21. 12; Praha, Galerie Ecce terra, 6. 12. 2001 - 9. 1. 2002

Magdalena Vovsová (1954) vychází ve své tvorbě z pozorování skutečnosti, ze schopnosti vcítit se do přírody, z pochopení vývojových souvislostí. Umí se vyjadřovat prostřednictvím symbolů, do nichž s soustředí její zkušenost a poznání. Z jejího projevu vyzařuje touha po harmonii obsahu a formy. Grafické cykly přinášejí různá poselství, nenásilně naznačená a napovězená, aby zbyl prostor pro rozvíjení divákovy fantazie. Autorka se umí vyjádřit expresivní linkou a ostrými barevnými akcenty, nebo naopak střídmými a úspornými výrazovými prostředky. S tím souvisí široké využití různých grafických postupů. Základem jejího projevu je kresba, k níž se stále vrací. Svě představy promítá také do drobnějších plastik. Ve své tvorbě vychází z přírodních motivů, jejichž atmosféru přesně a citlivě vystihuje. Inspirují ji i nejvděnější každodenní události. Působí na ni myšlenky určující historický vývoj lidské civilizace po celá staletí. Magdalena Vovsová vytváří už několik let cyklus Roucha. Roucho se stává symbolem víry a zároveň se v něm odráží jeho praktický význam. Je ztělesněním určité činnosti a způsobu života. V jeho formě se zobrazují po generace trvající a rozvíjené tradice, způsob myšlení spojený s posláním náboženství. Některá roucha, zobrazená formou ostře řezaných siluet, jako by se vyčleňovala z prostoru a běžných souvislostí, jako by existovala sama pro sebe bez ohledu na celkový vývoj společnosti. Jiná splývají s prostředím, aniž by se z něj jakkoliv vydělovala. Je v nich zakotvena přirozenost i stylizace, střídmost způsobu života, oddanost křesťanským představám odříkání a obětování. Jsou odrazem filozofie, s níž jsou spjata. Autorka volí pro různé typy rouch rozdílné techniky. Suchá jehla působí měkce a výrazově bohatě, mezzotinta tajuplně, akvatinta dovoluje světlé kontrasty, čárový lept je přesný a přitom jemný, rytina skoblinou působí až technicistně. Zkouší také různé druhy a odstíny papírů. Každý postup a způsob vytištění přináší nové možnosti a obohacuje výraz. Magdalena Vovsová patří k umělcům, jejichž dílo se rozvíjí zvolna a bez náhlých zvrátů. Postupně dozrává, přijímá podněty z minulosti i současnosti, respektuje tradiční hodnoty a vychází z nich. Přitom bezesporu patří své době, protože reaguje na různé duchovní proměny, jimiž společnost prochází. Úzce souvisí s projevem vlastní generace, která se vyrovnává s prudkým vývojem způsobu života posledních desetiletí.

Jiří Machalický

Text je doprovázen černobílou reprodukcí s popiskem: *Magdalena Vovsová, Roucho II/II, 2000, falešná mezzotinta, papír, 89 x 34 cm. Foto archiv autorky - Vladimír Goralčík.*

V témže dvojčísle Ateliéru 25-26/2001 byla recenze na dalšího účastníka festivalu Máchovy Litoměřice, roudnického fotografa Jana Brodského. Tato recenze je z hlediska Litoměřic významnější, protože vypovídá o Brodského výstavě v galerii Ve dvoře, která se konala před výstavou grafiky a fotografie festivalu Máchovy Litoměřice (viz tento oddíl kroniky 2001).

Nejen Česká Bretagne Jana Brodského

Litoměřice, Galerie Ve dvoře, 11. 10 - 31. 10.

Nová litoměřická galerie nacházející se poblíž tamější, výbornou výstavní aktivitou známé Severočeské galerie výtvarného umění, uspořádala pod názvem Česká Bretagne výstavu fotografií a fotografických objektů Jana Brodského (1952). Umělcovo pouto k mýty prostoupené Bretagni, které již věnoval řadu svých snímků a cyklů, není neznámé. Připomeňme kupříkladu cyklus Points (1992 - 2000), vystavený loni na výstavě rodiny Brodských v Roudnici nad Labem. Na počátku utváření tohoto vztahu k Bretagni stojí vzpomínky matky, které vzápětí prohlubují osobní podněty (předně z meditativních děl Jana Zrzavého) a dále je zpřesňují prožitky z cest do tohoto pozoruhodného kraje, uskutečňovaných během stáže na pařížské École n. s. Louise Lumiéra na počátku 80. let. K nim pak o 10 let později přibyly další impulsy, jež autora vedly k hlubšímu zahledění do tajů Bretagne a k nacházení některých jejich podobností s místy a jevy v naší krajině.

Výstava představila spolu s početnou kolekcí snímků z cyklu Bretagne (1982-83), zachycujících s minimalistickou úsporností prostotu tamního kraje, ztichlou pokoru venkovských zákoutí s kamennými domky a masivními krbovými komíny, poetiku omšelých hradeb a božích muk (dokumentujících mimo jiné i mnohá místa pobytů a obrazů Zrzavého), též sérii objektů - menších dřevěných krabiček - střezících ve své schránce zvláštní "esenci" Bretagne. Šlo v nich o detailní záběry boků starých lodí: jak těch časem a mořem omšelých a porostlých chaluhami, tak nově upravených a opatřených čistými barevnými plochami a pásy. Kromě těchto drobných objektů, vykazujících spojitost fotografického vidění Brodského s výtvarným uměním - předně s estetikou abstrakce 20. let, připomínanou volbou geometrických výsečí barevných ploch i fascinací měkkého světla - jsme měli také možnost prožít jeden z bretaňských západů slunce nořícího se do mlžného obzoru oceánu. Fotograf tento jev zachytil po jednotlivých fázích na ostrově Ré a podle tohoto ostrova, jehož název vytváří paralelu se jménem egyptského boha slunce, svůj rozměrný fotografický objekt také nazval. Působivost na zemi seskupených a zmnožených snímků spočívala v jejich stupňovitě pyramidálním uspořádání. Tento útvar volil záměrně. Jednak jim manifestoval své někdejší prožitky a zkušenosti z Egypta a pak chtěl 7 stupni jednotlivých sekvencí západu slunce, danými různorodostí vrstev atmosféry, naznačit pomyslnou souvislost s Džóserovou pyramidou v Sakkáře. Svým konceptuálním řešením měl i tento objekt blízko k výtvarnému umění. Jde o charakteristický rys fotografií Jana Brodského, který jsme si uvědomili rovněž na závěrech z cyklu Česká Bretagne (2001).

Výstava z něho uváděla dva rozměrné, digitálně upravené tisky, a to abstrahovaný snímek, který zachycuje vycházejícím sluncem prozářené zimní mlžné opary, vyvolávající vzpomínky na bretaňské střetávání slunce a z moře vystupující mlhy. Druhý záběr patřil strohým, do mlhy se nořícím zátarasům, připomínající dlouhá mola bretaňského pobřeží.

Přitažlivost těchto reminiscencí byla intenzivní. Uvědomovali jsme si, jak mocné je médium fotografie, kolik situací je s to přiblížit, proměnit a znovu vytvořit. V tomto ohledu byly paralely projektů Jana Brodského zajímavé a původní. Ukázaly autorovo citové zázemí a upozornily nás, že jeho báze leží ve fotografickém zpracování prožitků z krajiny a v inspiracích moderním výtvarným uměním.

Mahulena
Nešlehová

Text je doprovázen reprodukcí s popiskem: *Jan Brodský, Ré, 2001, instalace barevné fotografie, 140 x 390 cm. Foto archiv redakce.*

DUBEN

Rozhovor s patronem festivalu Máchovy Litoměřice L. Kunderou v deníku Právo:

Právo, sobota 6. dubna, kultura, s. VII.

Ludvík Kundera: vybudit v lidech nacionalismus je jednoduché

Jaroslav Rudiš, Berlín

Na letošním Lipském knižním veletrhu jste společně se srbským spisovatelem Borou Čosičem obdržel Lipskou knižní cenu ze evropské srozumění. Co podle vás chybí česko - německému srozumění?

Myslím, že z německé strany chybí zdravá zvědavost na nás a naši současnou kulturu. Mám pocit, že Němcům připadáme jako cosi malého, provinčního, schovaného kdesi na jihovýchod od Drážďan. Z naší kultury se do Německa tradičně dostane především hudba - Smetana, Janáček, Dvořák. Hudba nemá slova, a pokud ano, tak jim není rozumět. Poezie je vedle hudby jen pro nemnohé, ale je zajímavé, že česká poezie v minulosti kráčela do světa vždy přes Německo, první překlady Máje byly německé, stejně jako později Nerudy nebo Březiny. O současné české literatuře se ale v Německu mnoho neví. Nebylo by na škodu, kdyby také Češi víc poznávali německou kulturu. Přesto si myslím, že jsme o něco zvědavější.

Diskuse o česko - německých vztazích stále ožívuje události vzdálené skoro šedesát let. Jak jste vnímal a prožíval konec války?

Tehdy mi bylo pětadvacet let. Troufám si tvrdit, že většina českých lidí brala odsun Němců jako naprostou samozřejmost. Zkušenost z okupace byla tak strašlivá, že nikdo neviděl nic jiného. Většina sudetských Němců se přiklonila k Hitlerovi. Ta obava, že by se za několik let mohlo stát něco podobného, byla příliš velká. Proto asi muselo dojít k odsunu. Jisté je, že za odsunu se udála velká zvěrstva. Zažil jsem to na brněnsku. Češi, kteří vyháněli Němce, nebyli dospělí, ale spíše ještě děti, ve kterých jako by se probudila krvežíznivost rodičů. Mnozí se skutečně chovali jako gestapáci nebo esesmani. To je hanebné. Otázka ale zní trošičku podobně, jako když se perou dva kluci na pískovišti: Kdo začal?

Vede ale tudy cesta do budoucnosti?

Prezidentu Havlovi se někdy neprávem vyčítá, že se krátce po zvolení omluvil Němcům za bezpráví a brutalitu při odsunu. Podle mého názoru to bylo velice včasné a chytré, ale obě strany si musí být vědomy, co tomu předcházelo - desetitisíce mrtvých a zavřených na české straně, přesídlení Čechů ze Sudet do vnitrozemí. Je nutné vidět toto dějinné zřetězení. Mnozí Němci, se kterými jsem v průběhu let mluvil, například vůbec netuší, že nacisté uzavřeli české vysoké školy. Já tenkrát byl ve třetím semestru. Do školy jsem se vrátil až v létě 1945. Mezitím jsem byl totálně nasazen v Berlíně.

Myslím si ale, že česko - německé vztahy jsou dnes lepší než kdykoliv v minulosti. Nacionalisticky podbarvené výkřiky, které v poslední době zaznívají od politiků a z

médií v České republice, Rakousku a méně v Německu, nepředstavují nic jiného než předvolební kampaň. Jejich účelem je vyhecovat část voličů. Už jen spojení Benešovy dekrety - ta formulace zní, jako by si nějaký diktátor určil desatero svých příkázání. Myslím, že poválečné generace jak v České republice, tak v Německu o dekrettech navíc vůbec nic netuší. Vybudit v lidech nacionalismus je velmi jednoduché. Když se naježí někteří Rakušané a vytáhnou Temelín nebo Benešovy dekrety, naježí se někteří Češi k obraně. To je spontánní temperamentní reakce.

Mohou poezie, literatura nebo kultura pomoci napomáhat k překonávání politických bariér?

Myslím, že jen málo. Role spisovatelů a básníků se přeceňuje. V Československu jsme prošli takovým řekl bych vyšinutým údobím, kdy se přeceňovala síla psaného a mluveného slova, kdy se společensky angažoval Ludvík Vaculík, Pavel Kohout nebo můj bratranec Milan Kundera.

Ti se pro komunistickou moc stali nepřáteli na život a na smrt. Zdálo se, že by slovem mohli zbořit režim, ale bohužel, jednalo s o velké přecenění síly slova. Říká se také, že literáti a básníci jsou svědomím národa - to mi přijde přehnané. Jen v ojedinělých a jednotlivých případech se snad šťastné slovo může ujmout.

Nedávno jste oslavil dvaosmdesáté narozeniny. Na čem právě pracujete?

Existuje latinské rčení: Ani den bez jediné řádky, bez jediné verše. Platí i pro mě. Halas, můj mistr, také rád citoval jakéhosi Francouze: Kdo si jednou začal s láskou, ten se nedomiluje. Tou láskou mi je poezie a literatura. Jakožto velmi starý muž jsem se dočkal toho, že mi vycházejí sebrané spisy. Bude jich sedmnáct. Zatím vyšlo sedm svazků, nachystaný je osmý, věnovaný dadaismu, a devátý - Kniha o čaji. Obsahuje mimo jiné malou antologii básní o čaji. Na čaj jsem totiž odborník.

Co vám vedle básní a čaje činí ještě radost?

Někteří mí přátelé říkají, že se věnuji příliš mnoha oborům. Ale mě skutečně zajímá spousta věcí. Píšu poezii i divadelní hry a rozhlasové hry. Překládám, jsem vydavatel. Ale jsem také saunista a výtvarník. Výtvarno je v poslední době moje obrovská zábava a relaxace. Maluju po večerech a nocích. Stejně tak píšu básně. Jsem noční pracovník.

Ludvík Kundera (1920) - básník, dramatik, překladatel, literární historik, germanista, výtvarník. Mj. autor sbírek, knih či her: Tolik cejchů, Fragment, Hruden, Totální kuropění, Labyrint světa a lusthauz srdce, Malé radosti. Překládal z němčiny (především B. Brechta), ale třeba i z francouzštiny a slovenštiny. Je autorem německé antologie české poezie z jedenácti století Die Sonnenuhr (Sluneční hodiny), která vyšla v roce 1987 a v rozšířeném vydání 1993.

KVĚTEN

Předpremiéra festivalu v pražské Nové síni:

Ve čtvrtek 2. května se v jedné z nejstarších pražských výstavních sání, v galerii Nová síň, Vršilská 3, Praha 1, konala vernisáž výstavy *Jaroslav Šváb (1945 - 2001) - výběr z díla*, s reprezentativním katalogem, který vydalo Město Litoměřice ve

spolupráci s Evou Švábovou jako 4. svazek edice Radobyl. V katalogu jsou uvedena další místa konání výstavy (galerie Ve dvoře - Litoměřice od 2. do 30. listopadu 2002; Městská galerie Vysoké Mýto od 5. prosince 2002 do 26. ledna 2003). Texty napsali Oldřich Doskočil, Jiří Urban, František Hodonský, Vladimír Říha a Petr Šmaha. Katalog má 16 stran, osm barevných reprodukcí a čtyři archivní černobílé foto. Úvodní slovo na vernisáži pronesl historik umění Jiří Urban, na kytaru zahrál a zazpíval Švábův spolužák ze Střední odborné školy výtvarné v Praze (1959 - 1963) Štěpán Rak. Ve svých vzpomínkách na Jardu Švába před vystoupením mj. řekl, že tuto školu nazýval Střední *odpornou* školu výtvarnou, protože všichni jeho spolužáci včetně Jardy byli lepší než on. Proto se po jejím absolvování dal raději na hudbu. Z Litoměřic, kromě mě se vernisáže zúčastnila pouze galeristka Irena Skopalová. Za Městský úřad nebyl, ku škodě města Litoměřice, přítomen nikdo. V závěru úvodního slova v katalogu napsal O. Doskočil: [...] *Retrospektivní výstava Jaroslava Švába je doprovodnou událostí k festivalu literárnímu a festivalu grafiky a fotografie Máchovy Litoměřice pořádané Městem Litoměřice vždy v listopadu. Tato doprovodná událost, výstava, je pak následně představena v Městské galerii Vysoké Mýto. Letos poprvé má svou předpremiéru, v měsíci Máje, v pražské Nové síni.*

Čekání na spanilé se naplnilo geniem loci Prahy magické; Pražští účastníci vernisáže a návštěvníci výstavy se tak dovědí nejen o litoměřickém festivalu, ale o Městě jako takovém a jeho kulturní politice.

Jaroslav Šváb: 10. 4. 1845 v Chrudimi - 1. 1. 2001 v Praze, Střední průmyslová škola výtvarná v Praze (1959 - 1963), Akademie výtvarných umění v Praze (1963 - 1969) v ateliéru Antonína Pelce a po jeho smrti v roce 1967 v ateliéru Jana Smetany.

Výstava A. H. Šádkové v Klubu Diakonie:

V pátek 3. května v 17.00 hod. se v Klubu Diakonie Českobratrské církve evangelické (Rooseveltova 7) konala výstava absolventky Vysoké školy uměleckoprůmyslové v Praze Hany Šádkové z Pardubic *Oranžový pes a jeho pán* (kresby, malby). Při vernisáži jsem vystavující informoval o festivalu grafiky a fotografie Máchovy Litoměřice. Dozvěděl jsem se, že H. Šádková také píše a tak jsem ji dal adresu na Pavla Chalupu, ať mu hned v pondělí (uzávěrka byla 30. dubna) zašle s příslušným vysvětlením nějaký text. Což ochotně přislíbila. A soutěže grafiky v roce 2003 se rovněž zúčastní.

Ohlas v tisku:

Deník Litoměřicka, úterý 7. května 2002, roč. X./106, s. 11.

Jitka Eretová

Litoměřice - Slavnostní vernisáží byla v Klubu Diakonie Českobratrské církve evangelické v Litoměřicích zahájena výstava obrazů výtvarnice Hany Šádkové z Pardubic. Ta na nich představuje především své barevné abstraktní variace.

"Je to taková soubornější věc, kterou jsem se zabývala asi rok a půl. Téma květin a dalších motivů používám pouze jako záminku. Jako vstup do obrazu, kde však jde především o rozehrání barevných tónů nebo kompozic v určitý řád, který pak vzniká v

nové realitě, jenž v nich narůstá bez nijakých vazeb na původní téma," snažila se přiblížit své dílo Hana Šádková. Dodala, že názvy obrazů téměř odpovídají názvům květin, ale je to jediné, co je spojuje s realitou. "Jde mi o to, aby měl divák větší přístup ke každému z obrázků. Tato základní informace nutí i lidi, kteří nejsou tolik zvyklí dívat se na abstrakce, prodírat se k jádru podstaty," doplnila výtvarnice.

Výstavu doplňují také fotografie s ukázkami výzdoby kapličky sv. Jana Nepomuckého v Panenském Týnci, kde Šádková doplnila její vnitřní výzdobu nástěnnou mozaikou. *"Vycházela jsem z dostupných informací, které se o prostoru zachovaly s tím, že ve zbývajících výklencích byly kdysi sochy andělů. Abych neporušila prostor, zvolila jsem střízlivou barevnost mozaiky, kdy sochu spíše modeluji, aby nepůsobila pouze jako socha, ale splývala s okolím,"* prozradila Hana Šádková.

Výtvarnice se narodila v roce 1973 v Pardubicích, studovala Střední uměleckoprůmyslovou školu v Brně, obor grafika. Po absolvování Vysoké školy uměleckoprůmyslové v Praze se vydala na stáž do Petrohradu. V letech 1994 a 1996 provedla nástěnné malby v barokní kapli v Miřeticích a doplnila interiér kaple v Panenském Týnci. Od těchto let se zúčastnila několika společných výstav, z nichž dvou v Německu. Samostatnou výstavu měla vloni na Státním zámku ve Slatiňanech u Chrudimi.

Výstava Hany Šádkové v Klubu Diakonie ČCE v Litoměřicích potrvá do konce května.

Dopis O. Doskočila L. Kunderovi:

Litoměřice 24.května
2002

Vážený pane Ludvíku,

s přáteli Míčkem a Kremanovou (ta stále vyslovuje obavu, zda jako restaurátorka obstála) jsme 2. května v pražské Nové síni ve Voršilské ulici při vernisáži našeho společného, bohužel předčasně odešedšího přítele Jaroslava Švába, vzpomínali na krásný den prožitý na počátku dubna ve Vašem literárním a výtvarném království. A potom - ta chvilka rozjímání nad Halasovým místem posledního odpočinku.

Když jsme v Kunštátě hovořili o Vašich dalších návštěvách Litoměřic, navrhl jsem vyjímečně vynechat Máchův festival v sobotu 2. listopadu, ale zúčastnit se 18. prosince oslav 180. výročí otevření litoměřického městského divadla. To kvůli křtění mé knihy *Z dějin litoměřického divadla a divadelnictví*, ve které se zmiňuji, že právě na jevišti tohoto divadla jste dostal *čestné občanství* Litoměřic. A také je v publikaci z této události fotografie a trocha povídání o Vaší dramatické tvorbě (včetně televizní hry o Máchovi) s malým postesknutím, že pokud je mi známo, tak žádná Vaše práce nebyla nikdy na prknech litoměřického divadla uvedena.

Proto také příkládám 4. svazek edice *Radobyl* věnovaný předčasně zemřelému spolužákovi restaurátorky Kremanové Jaroslavu Švábovi (je to vlastně *Pocta*) k výstavě, která měla svoji májovou předpremiéru v pražské Nové síni a jež bude doprovodem událostí k vyhlášení festivalu literárního Máchovy Litoměřice 2. listopadu, kde budete chybět.

Ve svém úvodu *Vežou sůl!*, obdobně jako u 1. svazku k F. Doležalovi, jsem si dovolil opřít o patrona festivalu, tedy o L. Kunderu, přesněji, o jeho novoročenku 2002 "s otevřenou a nenaplněnou závorkou". Doufám, že mi nebude vyhubováno. Na pražské vernisáži jsem měl neuvěřitelný ohlas!!!

Ještě tu mám ne jeden, ale několik hříchů. Při poslední návštěvě v Litoměřicích jste se nabídl, že přečtete 18 rukopisů přihlášených do literárního festivalu. Odpověděl jsem, že jeden máte (ten můj), tedy že přečtete 18 + 1 autorů. Stal jste se tak druhým členem poroty (předsedou je P. Ch.), třetího neznám. Tak jsem to také řekl P. Ch. a do místních novin. Všechny rukopisy jsou soustředěny u P. Ch., který, pokud se ještě neozval, tak by to měl v co nejkratším čase udělat. Trochu jsem našetřil, takže bude i nějaký skromný honorář. Smlouvu zašlu koncem září.

Nesměle připomínám Váš zápis *zlatým písmem* "do knihy úkolů" o vzniku textu (neomezeně dlouhém a se silným subjektivním pohledem - na úrovni budoucího vzácného pramene, ne studie nezaujatého, byť dobrého teoretika) k sérii Korečkových fokalků a souboru *Rané město V. R.* pro 6. svazek edice *Radobyl*, který vyjde v roce 2004. Potřebuji k tomu ale i popisky k obrázkům atd. Při vernisáži počítám s Vaším úvodním slovem.

Byl jsem v Praze. V knihkupectví Academia jsem narazil na monografii o V. R., kterou jsem viděl v Kunštátě. Okamžitě jsem si ji koupil.

Konečně poslední prosba: Při minulé návštěvě v Kunštátě jsme byli obdarováni katalogem kunštátského výtvarníka Víta Ondráčka. Velice mě jeho daktylogramy zaujaly. Bylo by mým velkým přáním a radostí, kdyby se v roce 2003 zúčastnil jedním grafickým listem festivalu výtvarného v Litoměřicích. Pokud se ovšem ještě věnuje i grafice. Na podzim ho chci oslovit dopisem s přiloženým katalogem z 1. ročníku (svazek č. 3). V dopise se zmíním jak jsem k jeho katalogu přišel. Prosím proto, když ho při nějaké příležitosti potkáte, přimluvte se, ať nám něco zašle a zúčastní se.

Velice se těším na Vaše knihy, které snad už v nějakém historicky přijatelném čase opustí nakladatelství a moc a moc zdravím

Oldřich Doskočil

Allen Ginsberg v galerii:

Severočeská galerie výtvarného umění Litoměřice připravila na čtvrtek 23. května večer poezie Alena Ginsberga *Král Majáles* v přednesu Miroslava Kovaříka.

Jarní Máchovské slavnosti:

Koncert v katedrále v rámci 7. mezioborového máchovského setkání
malíři - sochaři - muzikanti - literáti:

Občanské sdružení SALVA GUARDA a Severočeská galerie výtvarného umění - příspěvková organizace, pod záštitou přednosta Okresního úřadu a biskupa litoměřického uspořádala v sobotu 25. května v 17:00 hodin *KONCERT* v katedrále sv. Štěpána prvomučedníka konaný v rámci 7. mezioborového máchovského setkání malíři - sochaři - muzikanti - literáti. Na program koncertu byla díla Antonia Caldary, J. K. Vaňhala, J. S. Bacha, Franze Schuberta, Antonína Dvořáka, J. H.

Haase, Sergeje Rachmaninova, Jaroslava Vojtky, Jaroslava Macha a A. L. Webbera. Účinkovali: Alfred Strejček - recitace, Rudolf Wlodárek - varhany, Miluše Ostatnická - zpěv, Hana Koldová - flétna, Pavel Tesař - trubka.

Sponzoři: Výstavy s. r. o., Vinotéka - pan Petr Podlipný, Auto - Černík - Fiat - Škoda.

Před koncertem v katedrále zahájila odpoledne Máchovské slavnosti recitace na parkánech přednesem Máchova *Máje* v interpretaci Jana Potměšila a Jana Kačera. Jan Potměšil, který s J. Kačerem přednášel *Máj* v Litoměřicích již podruhé (poprvé v Severočeské galerii výtvarného umění) řekl: *Byl to pro nás oba velký zážitek a pocta. Zpočátku jsme měli obavy, že tato hluboká a intimní poezie nedokáže v tomto přírodním prostředí na lidových slavnostech vytvořit atmosféru, abychom se všichni dokázali soustředit. Kupodivu se to podařilo a posluchačská obec byla soustředěná z čehož máme radost. Mezi posluchači byl i Alfréd Strejček: Prostředí pro přednes nevím jestli bylo regulérní, ale atmosféra byla skvělá. Lidí a posluchačů stále přibývalo a oba Honzové přednášeli skvěle. Byl to jeden z Májů, které jsem si opravdu prožil, a to více než v některém z koncertních prostředí.*

V dalším programu slavnosti ještě zatančil a zahrál folklórní soubor Dykyta, na parkánech pak Petr Rajchert a Inter, skupina Ready Kirken. Součástí programu na parkánech byla i výstava prací kurzistů výtvarného kroužku z Domu kultury a práce studentů litoměřického gymnázia. První část výstavy se jmenovala Krok za krokem a druhá Ozvěny Máchovy krajiny.

Sympóziium rozebíralo média:

Téma *Média jako překážka v komunikaci* bylo obsahem VIII. ročníku *Salonu kritického myšlení* konaného v litoměřickém hotelu *Salva Guarda*.

Sympóziium zahájil bývalý maďarský prezident Árpád Goencz, který nastínil spojitost mezi tématem sympozia a páteční vernisáží (24. května) v galerii *Salva Guarda*. Mj. konstatoval, že *média patří do kategorie padlých andělů* a popřál českým médiím úspěch v boji s padlými anděly.

První koreferát přednesl zástupce šéfredaktora polské *Gazety Wyborczej* Piotr Stasinski. Přiblížil v něm vývoj a současnou situaci tohoto deníku. Také vyslovil svůj názor přesunout muzeum emigrace z Berlína do Wroclavi, což rozpoutalo krátkou diskusi.

Druhý koreferát přednesl předseda Syndikátu českých novinářů Miroslav Jelínek. Pronesl akademickou otázku: *Platí v médiích jen a jen pravidla trhu?* Tím otevřel nejdiskutovanější téma sympozia. Hovořilo se o vlivu zahraničních investorů na česká média a příčinách jejich bulvarizace.

Před dalšími dvěma výstupy přečetla spisovatelka Eva Kantůrková dopis prezidenta Slovenské republiky Rudolfa Šustera, který se v něm omluvil za svou nepřítomnost, způsobenou zdravotními potížemi.

Pokračoval Jan Čulík z britských internetových novin, který hovořil o situaci v zahraničí, především v britské žurnalistice - *Média nejsou překážkou*, odpověděl na tématickou otázku sympozia a doporučil českým médiím zaměřit se na regulaci kvality.

Člen PEN Klubu Slovenské republiky Gustav Murín, původním vzděláním biolog, nazval člověka oportunistou, jehož jedinou silou je přijímání a vyhodnocování

informací. Otázka *do jaké míry je tato skutečnost zneužitelná médii* rozpoutala diskusi. *V české pohádce dítě zjistí, co je dobré a co zlé, takový Pokémon mu naopak dává nepotřebné informace*, poznamenal Murín.

Odpolední část zahájil publicista žijící v USA Ota Ulč. Hovořil o vlivu médií na společnost a objektivitě zpravodajství. Zdůraznil častou jednostrannost článků.

Že na média není potřeba stále pohlížet z negativních stránek vyvodil ze svého koreferátu spisovatel Antonín Kosík: *Co když čteme noviny špatně, čtenář by měl dokázat vybrat z novin podstatnou informaci*.

Koreferáty přerušil publicista Petr Žantovský svou teorií balastních informací: *Média se jimi zabývají v 99,9 procentech*. Dodal, že úkolem médií je zavést čtenáře mimo hlavní informaci nebo takovou informaci zakrýt či zamlčet.

Publicista Jan Kovanič hovořil o lákadlech, která média používají k přitahování svých čtenářů. Mezi ně zařadil skandály, sex a neštěstí, pokud možno spojené s násilím.

Poslední koreferát přednesl šéfredaktor týdeníku Reflex Miloš Čermák. Zabýval se pravidly svazující obsah novinářské tvorby a s ní spojenou svobodou slova: *Od roku 1990 je svoboda slova v České republice téměř neomezena. Neexistuje žádný nástroj lidu, který by média kontroloval*.

Celé sympóziu zhodnotila Viktorie Hradská. Po jeho ukončení se účastníci odebrali na koncert v katedrále sv. Štěpána.

SRPEN

Dopis akademické malířky H. Šádkové O. Doskočilovi:

Pardubice 15. 8. 2002

Vážený pane Doskočile,

děkuji Vám velmi za katalogy a literární almanach, který jste mi poslal.

Byla jsem delší dobu pracovně mimo Pardubice a tak se mi dostávají do rukou teprve nyní. Ještě jednou děkuji.

S pozdravem

Hana Šádková

ZÁŘÍ

Dopis O. Doskočila J. Ernestovi:

Jiří Ernest
Absolonova 1
Blansko 67 801

Litoměřice 3. září 2002

Vážený pane Erneste,
trochu předčasně, ale vzhledem k volnějším dnům před nastávajícím podzimním zmatkem, se připomínám s II. ročníkem festivalu grafiky a fotografie Máchovy Litoměřice 2003. Patříte mezi ty, které bych zde znovu rád viděl. Uzávěrku jsem zkrátil (po zkušenostech z minula) k 31. březnu 2003. Také, pokud máte možnost, informujte své známé z oboru. Každý kvalitní grafik či fotograf je vítán. Některé z I. ročníku neoslovím a doufám, že se sami neozvou.

Důležité upozornění: Pokud bude Vaše fotografie větší, pošlete ještě tu samou v menších rozměrech, aby se dala přímo skenovat. Ono přefocování originálu zvyšuje náklady na katalog a snižuje kvalitu reprodukce. Také bych prosil o nějaký nejnovější autoportrét, abych tam nemusel dávat tu starou fotografii.

Oldřich Doskočil
OVM Litoměřice
Dlouhá 173
412 01 Litoměřice
Tel. 0416 - 731339

Dopis O. Doskočila A. Knechtel:

Anna Knechtel
Hochstrasse 8
81669 München

Litoměřice 7. října 2002

Vážená paní Anno Knechtel(ová), milá Anno,
doufám, že dovolená v jižní Itálii byla nádherná a dodala Ti mnoho energie. Ale k věci:

Termín festivalu Máchovy Litoměřice jsme, s ohledem na komunální volby, posunuli o týden. Nekoná se tedy 2. listopadu, ale *v sobotu 9. listopadu!!!* Doufám, že Ti bude i tento termín vyhovovat a přijedeš. Moc se na Tebe těším!

Prosím, potvrď co nejrychleji příjem tohoto dopisu, pro klid mé duše, aby nedošlo k nějakému nedorozumění a nepřijela jsi zbytečně o týden dříve. Tedy znovu:
Termín konání je v sobotu 9. listopadu!!!

S pozdravem

Olda Doskočil

Dopis PhDr. P. Chalupy I. Skopalové:

PhDr. Pavel Chalupa
Pustina 45
566 01 Vysoké Mýto

Vážená paní Skopalová,

V příloze naleznete hodnocení literární soutěže letošního ročníku festivalu Máchovy Litoměřice. Posílám i slíbené údaje o členech odborné poroty, pouze u dr. Justla teď nevím číslo bank. konta, neboť mu po záplavách nefunguje telefon. Číslo konta Vám tedy dáme v Litoměřicích, kde vše doplníme. Smlouvy nám neposílejte, podepíšeme je až v Litoměřicích na místě.

Předseda: PhDr. Pavel Chalupa
Pustina 45
566 01 Vysoké Mýto
č. bank. konta ČS 0800/2031621618/spec.
symbol 1461884

členové: doc. PhDr. Vladimír Justl, CSc.
Křížovnická 8
110 00 Praha 1 - Staré Město

PhDr. Kamila Drtilová
ARTEFACTES
Štěpánská 35
110 00 Praha 1
č. bank. konta KB 860713800227/0100

Těším se na setkání v Litoměřicích. Přivezu všechny práce plus celou výstavu.¹⁾
Zatím jsem (kromě týdne od 14. do 20. 10.) na mobilním telefonu 606 541 346.
Zdravím

Pavel Chalupa

1) Jde o výstavu 1. ročníku soutěže (2001) grafiky a fotografie Máchovy Litoměřice s katalogem jako 3. svazkem edice Radobýl, která byla v Městské galerii Vysoké Mýto.

Hodnocení literární soutěže festivalu Máchovy Litoměřice 2002:

(Pouze pro interní potřebu)

Literární soutěž festivalu Máchovy Litoměřice 2002 byla vyhlášena v roce 2001 a setkala se vzhledem k náročnosti svého zadání s poměrně značným zájmem příspěvů. Nutnost zaslání ucelené básnické či prozaické formy (sbírky, knihy) odradila pravděpodobně velké množství náhodných příspěvů, se kterými se setkáváme na obdobných literárních kláních. Všech třicet příspěvků, které prošly rukama odborné poroty (která pracovala ve složení PhDr. Pavel Chalupa, doc. PhDr. Vladimír Justl a PhDr. Kamila Drtilová) splnilo beze zbytku podmínky zadání a porota měla nadmíru těžký úkol vybrat ze zaslanych prací ty, které by mohly být publikovány v *Almanachu Máj*, případně aspirovat na samostatné knižní vydání. Naštěstí pro porotce se mezi příspěvky objevilo i dílo mimořádné úrovně, které, a na tom se všichni porotci shodli, je svými kvalitami důstojným, i když nesouměřitelným ekvivalentem velebásně Máchově, pod jejímž skrytě přítomným praporem se celý

festival koná. I proto se odvažujeme doporučit, aby v příštím roce nevyšel, jak bylo původně plánováno, *Almanach Máj na rok 2003*, ale básnická sbírka Jana Kohouta *POKOJOT*, která by se stala vynikajícím plodem rodícího se festivalu.

Porota po vzájemné diskusi rozhodla takto:

Absolutní vítěz Jan Kohout (1960), Hracholusky 55, 270 41 Slabce u Rakovníka

za básnické sbírky *Pokojot, Pohádka o ničem, Říkanky a Rosinantin podocasník*

Porota ocenila zejména mimořádnou sugestivnost a aktuálnost sbírky *Pokojot*, která skloubením jazyka vysoké filosofie s jazykem záchodové poezie vytváří před čtenářem jiskřivou i drásající fresku současného světa. Jan Kohout (který je povoláním hrobník) má šanci stát se na skromném českém pultu poezie kultovním autorem a jeho sbírka poetickým hitem.

Další ocenění autoři:

I. V kategorii poezie:

a) David Růžička (1973), Sámova 28/410, 101 00 Praha 10 Vršovice
za soubor básní s prozatímním názvem *Bylo nebylo*

Porota ocenila sebetřzlivost i humor, se kterým autor líčí na lyrických střípcích svůj každodenní život (pracuje jako ošetřovatel v domově důchodců), i nekonvenčnost jeho přístupu k literatuře.

b) Tereza Lapáčková (1981), 756 25 Růžďka 183

za sbírku lyrických veršů *Maličkový poetický slovník*.

Porota ocenila humor a sebeironii, se kterou tato mladá autorka nakládá s básnickými formami, přičemž se neomezuje na výčtový slovníček, jak jej známe například od Rutha, ale představuje nám na pozadí poetických forem svůj subjektivní milostný příběh.

II. V kategorii prózy:

a) Michaela Koubová (1984), Rybalkova 13, 101 00 Praha 10
Vinohrady

za povídku *Brána*.

Porota ocenila formální i jazykovou vyspělost mladé autorky, přičemž nepochybně přihlédla i k jejímu věku. Pozoruhodný psychologicko-filosofický problém, který představuje, je líčen na omezeném prostoru povídky s neobyčejnou sugestivností.

b) Ivana Blahutová, Šumavská 21, 602 00 Brno 2

za novelu *Nessun dorma*.

Porota ocenila experimentální a v principu originální kompozici novely, přičemž doufá, že po navázání kontaktu s autorkou bude možné, po dílčích redakčních

úpravách, prosadit vydání knihy tiskem.

c) Barbora Stehlíková (1974), Moulíkova 2, 150 00 Praha 5 - Smíchov
Porota nevzala v úvahu první část básnicko-prozaického cyklu Etudy polospánku, ale za relevantní pokládá dvanáctidílný prozaický cyklus Měsíce, který považuje za vynikající, formálně i obsahově jedinečné dílo v oboru básní v próze.

V Praze dne 7. 10. 2002

PhDr. Pavel Chalupa
předseda poroty

Dopis O. Doskočila redaktorce ČR Praha 2 Z. Vojtíškové:

Zuzana
Vojtíšková
Český rozhlas
Praha 2
Vinohradská 12
120 99 Praha 2

Litoměřice 30. října 2002

Vážená a milá Zuzano Vojtíšková,
děkuji Vám a Vašemu kolegovi za zasloupanou nahrávku z Máchovy světničky.
Raději nebudu hodnotit, když se člověk slyší, obvykle je vyděšen. Ale proto nepíši.
Přikládám pozvánku na doprovodnou událost, vernisáž výstavy J. Švába (katalog jsem Vám tuším dal) k vyhlášení výsledků 2. ročníku literárního festivalu "Máchovy Litoměřice". V katalogu je uvedena vernisáž už k 2. listopadu, ale vzhledem ke komunálním volbám jsme vše o týden posunuli. Přikládám také hodnocení oceněných mladých literátů.

Nepředpokládám účast ČR 2, ale masmédiu je třeba neustále zásobovat informacemi.

Zároveň připomínám 18. prosinec (pozdávku zašlu), kdy budeme slavít (od 18.00 hod.) 180. let litoměřického městského divadla a představovat moji knihu "Z dějin litoměřického divadla a divadelnictví". Tuhle kulturní událost pokládám za významnější předchozí a proto bych byl rád a velice potěšen, kdyby se ČR2 v našem městě znovu objevil. Pozvánku včas zašlu.

Přeji velice mnoho pracovních úspěchů, osobní invence a dobrou náladu.

Z Litoměřic zdravím nejen Vás, ale celý rozhlasový štáb

Oldřich Doskočil

Tel. Práce: 416 - 731339

Byt: 416 - 734931

Dopis O. Doskočila V. Patkové:

Veronika
Patková,
Křivoklátská

Litoměřice 30. října 2002

Vážená a milá Veroniko Patková,
po delší odmlce se opět ozývám. Jen tak na okraj, věřím, že letošní fotografická žeň byla úspěšná stejně tak jako studium ve škole. A co naše hrady? Jsou nějaké na fotografiích? Alespoň jeden bych pro inspiraci potřeboval.

Ale k věci: Příkládám, formálně, pozvánku na letošní ročník Máchova festivalu. Ten je literární a doprovodnou událostí je výběr z díla předčasně zesnulého malíře a grafika Jardy Švába (v loňském katalogu je zastoupen jako jediný s uzavřenými životními daty). S Vaší návštěvou příliš nepočítám, ale připomínám tímto příští ročník (2003), kdy bude opět festival grafiky a fotografie a byl bych potěšen, kdyby v katalogu nechyběla V. Patková. Uzávěrka je 31. března 2003, ale čím dřív budu dílo mít, tím lépe. Všichni vše posílají na poslední chvíli a já pak nad přípravou katalogu trávím víkendy a blbnu. Nemůžu korespondovat se všemi, prosím, informujte o tom i svou přítelkyni, která se loni zúčastnila, popřípadě další zájemce, kteří by pozdvihli úroveň této výtvarné přehlídky.

Očekávám ale o to víc Vaši účast 18. prosince (od 18.00 hod.) na oslavách 180. výročí našeho divadla. Ani ne tak kvůli té budově jako kvůli mé knize, která zde bude představena. Mám ideu (snad se jí podaří realizovat), že před vlastním představením předám na jevišti asi dvaceti lidem své dílo, a to těm, kteří se na něm nějakým způsobem podíleli (a to jste také Vy svojí fotografií autora a jeho dvou nejmilejších hereček) a těm, kteří se nějak zasloužili o litoměřické divadlo a divadelnictví (dnes ještě žijící ochotníci od nichž jsem získal nějaké informace), pak oněm zvláštním hostům jako je architekt D. Štys, který provedl jeho generální rekonstrukci ukončenou před 11 lety či čestný občan Města Litoměřice L. Kundera, atd. Pozvánku dostanete.

Tak jsem se nějak rozpovídal a nevím, zda Vás to vůbec zajímá. Prosím, ozvěte se, byl bych rád a potěšen.

Zdraví

Oldřich Doskočil

LISTOPAD

3. ročník literárního a výtvarného festivalu Máchovy Litoměřice:

Původně se festival *Máchovy Litoměřice* měl konat o týden dříve, 2. listopadu. Ale právě tento termín se konal druhý den komunálních (a někde i senátorských) voleb, byly také *Dušičky* a tak i když v katalogu Jaroslava Švába bylo uvedeno datum vernisáže 2. listopad, vše se v galerii Ve dvoře (gotické dvojče) odehrálo až v sobotu 9. listopadu od 17.00 hodin.

V sobotu ráno bylo sice lehce nad nulou, ale celou noc překvapivě sněžilo a sních vydržel padat i ráno. Byl to šok, protože takové počasí odradí přespolní, zejména

pražáky, ale i domácím se nebude chtít vyrazit. V průběhu dne sněžit přestalo, teplota se vyšplhala až na sedm stupňů a nadílka téměř 20 cm sněhu prudce tála. Takže čvachta a proudy vody. Odpoledne se alespoň chodníky a ulice začaly vysušovat a začaly být schůdné. Odpoledne bylo spavé počasí, osobně se mi nikam nechtělo. Dostal jsem strach, že obdobné pocity bude mít většina potenciálních návštěvníků festivalu a výstavní síň bude na vernisáži bez lidí.

Do galerie jsem přišel kolem 16.00 hodiny. Kunsthistorik Jirka Urban už tu byl. Po něm dorazili muzikanti, potom paní Švábová a nakonec přijel (veřejným dopravním prostředkem) i vítěz literární soutěže, básník Jan Kohout. Z diváků krátce před pátou jako první přišla asi desetičlenná skupinka mladých lidí, žáků malíře Richtera z miřejovické školy kreslení. Takže první úleva, že organizátoři nebudou v převaze. Ale pak se začal hrnout dav. MUDr. Vladimír Valta (mj. také předseda Kruhu přátel hudby při litoměřickém divadle) s manželkou a ještě někým, soudce krajského senátu v Ústí nad Labem JUDr. Ivo Chmelař s chotí, fotografka Andrea Horská s dvěma přítelkyněmi, ze Severočeské galerie výtvarného umění v Litoměřicích PhDr. Jiřina Kumštátová s dcerou a pan Gál a ještě dvě úřednice s přáteli, bylo jich až moc. Ze zastupitelů nepřišel nikdo, teprve v úterý 12. listopadu se po volbách rozhodne o radě, starostovi a místostarostech, takže co. Za Město tak přišla jen vedoucí odboru Školství, kultury a sportu Helena Bitrichová. Celkem, odhadem, tu mohlo být tak 60 hostů. Bez organizátorů a účinkujících. Byl to příjemný šok a milé překvapení. Za masmédia přišli jen z periodika *Deník Litoměřicka* a z ústeckého rozhlasu.

Začalo se téměř přesně. Nejprve jen tak, pro zklidnění, na kytaru improvizoval synovec malíře Milan Šváb, člen přítomného *Strings 2* tria, který se po několika letech koncertního působení v Austrálii nedávno vrátil domů.

Potom Jiří Urban představil dílo předčasně zesnulého malíře Jaroslava Švába (1945 - 2001). Výstava tak byla vlastně *Pocta J. Švábovi*, který jako jediný z účastníků loňského 1. ročníku festivalu grafiky a fotografie Máchovy Litoměřice byl v katalogu mezi vystavujícími uváděn s uzavřenými životními daty.

Následoval minikoncert hudebního tria *Strings 2* a pak provozovatelka galerie Irena Skopalová vyhlásila a představila vítěze 2. ročníku literárního festivalu Máchovy Litoměřice Jana Kohouta. Cenu mu předala vedoucí odboru Školství, kultury a sportu Helena Bitrichová se slovy, že udělá vše proto, aby Město Litoměřice jeho básnickou sbírku vydalo.

Atmosféra večera byla jedinečná: Intimní, kultivovaná, přirozeně a nevtíravě noblesní. Toho si všiml pracovník Severočeské galerie výtvarného umění Litoměřice pan Gal. Událost okomentoval, že touhle cestou by se měla dát i jejich galerie.

Po skončení jsem ještě chvíli poseděl s paní Skopalovou a Janem Kohoutem. Věnoval nám pozvánku na vernisáž své výstavy: *Rabasova galerie Rakovník dovoluje si Vás pozvat na výstavu "Jan Kohout - obrazy - objekty", která bude slavnostně zahájena 14. listopadu 2002 v 16.00 hodin ve Výstavní síni na radnici a potrvá do 7. prosince 2002.* Pak jsem J. Kohouta vyprovodil do penzionu pod Mostnou Horou. Cestou jsme se ještě zastavili v hospodě v objektu tělovýchovné jednoty Slavoj Litoměřice a povídali si o současné situaci v české kultuře, která je nevalná. Jako výchozí bod bylo mé konstatování, že právě v tomhle hospodském prostoru byla v době mých gymnaziálních studií tzv. malá tělocvična Slavoje, kde trénoval náš oddíl sportovního šermu Slavoje. Shodli jsme se, že když onemocní společnost, prvním

symptomem, a to velice neklamným, je onemocnění kultury. Kohout se mi způsobem myšlení jevil jako surrealista, rozuměli jsme si a bylo to příjemné. Asi v 10.00 hodin jsme zaplatili a pokračovali do penzionu. Domů do Kamýcké jsem to měl pěkný kousek, začalo pršet a bylo nevlídno. Ale byla to krásná katharse událostí večera.

Výstava J. Švába měla i svůj reprezentativní katalog, který vyšel jako 4. svazek edice Radobýl. Katalog měl však už svoji premiéru 2. listopadu 2002 v pražské Nové síni, kde byla jakási předpremiéra tohoto dne.

Bylo jen škodou, že vítěze literární soutěže jsme museli přivítat a vyhlásit sami bez člena literární poroty. Její předseda PhDr. Pavel Chalupa (ředitel Městské galerie Vysoké Mýto) vyjížděl ten den v 10.00 dopoledne z Paříže. Pochyboval jsem, že to stihne, ale nikdo nepředpokládal, že do toho přijde ještě ono nevlídné počasí. Samozřejmě to nestihl. Pan docent a kandidát věd PhDr. Vladimír Justl je staříčkový pán a tak už nikam nejezdí, PhDr. Kamila Drtilová neměla čas.

Ohlas v tisku:

Deník Litoměřicka, Pondělí 11. listopadu 2002, Roč. XI./262, s. 557.

Vyhlášení literární soutěže Máchovy Litoměřice ozdobily Švábovy obrazy

(ker)

Litoměřice - Injekce hned dvou kulturních akcí zapůsobila na návštěvníky vyhlášení literární soutěže Máchovy Litoměřice. Tu doprovázela vernisáž obrazů Ioni zesnulého Jaroslava Švába.

Vernisáž Švábovy výstavy zahájil její kurátor Jiří Urban. Ten představil Švábovo dílo a osobu. Šváb patřil ke generaci sedmdesátých let a na Akademii výtvarných umění studoval v ateliéru profesora Pelce, po jeho smrti pak v ateliéru profesora Smetany. *"Podle vyprávění spolužáků měl Šváb již při studii slabost k umění starých holandských mistrů,"* řekl Jiří Urban. To podle něj dokazují mimo jiné dva obrazy ještě ze studentských let s tématem pražské Podbaby. *"V obou obrazech je velká noblesa a značí se v nich právě příklon k holandskému typu malby,"* popsal kurátor Urban.

Ten se zastavil ještě nad sérií obrazů, kde se malíř dívá jakoby ze skryše, to je například obraz Přístav. *"Malíř si v nich uchováva intimitu, která mu dává odvahu podívat se na celý svět jinýma očima a náhle jako by ze svého krytého výhledu ve světě viděl i sám sebe,"* popsal Urban.

Po vernisáži výstavy zahrálo hudební trio Strings 2 a konalo se vyhlášení literární soutěže Máchovy Litoměřice. První cenu od známých literátů Pavla Chalupy, Vladimíra Justla a Kamily Drtilové obdržel Jan Kohout z Hracholusk u Rakovníka za sbírku Pokojot. *"Ten název je vlastně spojení - pokojovej kojot. Jsem pokojnej, tak vyjdu pokojem,"* vysvětlil autor. Sběrka Pokojot vznikala před dvěma lety, kdy autor pracoval jako hrobník. Práce ale podle něj na sbírku neměla žádný dopad. Jan Kohout se v současné době živí jako výtvarník. *"Poezie je způsob věcí, které nejdou vyjádřit jinak. Něco se dá třeba nakreslit, ale nedá se to říct,"* řekl Kohout.

Je autorem básnických sbírek Rozinantův podocasník, Pokojot, Střepy a padančata a Pohádka o ničem. Další dílo má zatím jen pracovní název Jaj. *"Kohout je skutečným objevem. Jeho jazyk záchodové poezie skloubený s jazykem vysoké filozofie*

vytváří jiskrnou a drásající fresku světa. Má šanci se stát kultovním autorem. Budeme se snažit, aby jeho sbírka vyšla knižně," řekl za litoměřické muzeum Oldřich Doskočil.

Deník Litoměřicka, úterý 12. listopadu 2002, roč. X:/263, s. 16.

Životní dílo Jaroslava Švába objevuje Galerie Ve dvoře.

(ker)

Litoměřice - Teprve v loňském roce zesnul výtvarník Jaroslav Šváb, jehož obrazy v současné době prezentuje litoměřická Galerie Ve dvoře. Ta svou výstavou objevuje mimo jiné Švábovu lásku k holandskému stylu malířství.

To dokumentují zejména dva obrazy těsně po jeho studentském období s tématem pražské Podbaby, kde měl tehdy svůj ateliér. Šváb studoval v sedmdesátých letech Akademii výtvarných umění v ateliérech profesorů Pelce a Smetany.

Nejprve ale tento chrudimský rodák navštěvoval střední výtvarnou školu v Praze. *"Měl již tehdy obrovský cit pro barvu, jak můžeme soudit například z obrazů z té doby s názvem Zátíší s kuchyňskými předměty a uzenáčem,"* uvedl kurátor výstavy Jiří Urban.

Jaroslav Šváb se také zabýval restaurováním, což se podepsalo na jeho volné tvorbě. Další dochované větší práce jsou až z let 1980 - 2000. Z těch Jiřího Urbana zaujaly obrazy s tématem průhled; do jiných prostor;, jako například obrazy s názvem Přístav či Interiér. *"Cítíme, že je v těch obrazech vyjádřena distance mezi tady - já a tam - jiný svět. Jako kdyby autor nebyl vidět a nahlížel do jiného světa. I zde je jistá spojitost s obrazy holandských mistrů,"* uzavřel Jiří Urban.

Galerie je otevřena od pondělí do pátku od 9 do 12 a od 15 do 17 hodin.

Článek je doprovázen fotografií s popiskem: *Vyhlášení literární soutěže Máchovy Litoměřice předcházela vernisáž výstavy obrazů Jaroslava Švába. Ten patřil k výtvarnické generaci sedmdesátých let. Foto: Robert Malecký*

Páteční České noviny, č. 44, roč. 5, 15. listopadu 2002, s. 2.

Máchovy Litoměřice 2002

Součástí vernisáže bylo i vyhodnocení a vyhlášení vítěze literární soutěže Máchovy Litoměřice 2002. Porota vedená PhDr. Pavlem Chalupou vyhlásila absolutním vítězem Jana Kohouta (1960) za jeho sbírku *"Pokojot"*.

Ocenila především mimořádnou sugestivnost a aktuálnost sbírky. Hlavní cenu předala Helena Bitrichová z Městského úřadu v Litoměřicích. Autor nám prozradil, že sbírka vznikla před dvěma roky, a v té době vykonával práci hrobníka. *"Velmi si vážím tohoto ocenění, které jsem obdržel právě v Litoměřicích, kde působil Karel Hynek Mácha,"* řekl autor.

Nyní žije v Hracholuskách u Rakovníka a pracuje jako výtvarník na volné noze. V současné době připravuje výstavu svých obrazů - objektů ve výstavní síni na Radnici v Rakovníku, která bude slavnostně zahájena 14. 11. Zároveň připravuje i další sbírku pod pracovním názvem "JÁJ".

Z hodnocení poroty: "*Jan Kohout má šanci stát se na skromném českém pultu poezie kultovním autorem a jeho sbírka poetickým hitem*". Věříme, že oceněná sbírka není poslední a dočkáme se i další.

Článek je doprovázen dvěma fotografiemi s popisky:

V sobotu 9. listopadu se uskutečnila v galerii Ve dvoře vernisáž výběru z díla Jaroslava Švába. Výstavu uvedl PhDr. Jiří Urban a po něm vystoupilo hudební trio Strings 2. Výstava bude otevřena od pondělí do pátku a potrvá až do 29. 11. 2002.

Jan Kohout absolutní vítěz literární soutěže Máchovy Litoměřice 2002.

PROSINEC

Odložená výstava J. Švába ve Vysokém Mýtě:

Vysokomýtskem se přehnala vichřice a prudký déšť. Mj. vážně poškodil i budovu Městské galerie. Poničil střechu a do výstavní síně zatéká. Naštěstí (v neštěstí) se vše stalo před 5. prosincem, kdy se zde měla konat vernisáž výstavy Jaroslava Švába. Událost se tak musela odložit - zřejmě asi o dva měsíce.

Dopis O. Doskočila profesorovi, ak. mal. F. Hodonskému:

Litoměřice 6.prosince 2002

Vysoce vážený pane profesore,
milý Františku!

Rád jsem Tě po letech opět viděl, do té doby jsem si Tě připomínal pouze grafikou, tenkrát jsi řekl: *To jsou odplouvající rostliny*. Tak se list prostě jmenuje *Odplouvající rostliny*.

Připomínám soutěž, 2. ročník festivalu grafiky a fotografie *Máchovy Litoměřice*. Velikost celého listu by neměla být větší než 70 x 50 (nebo opačně), ale čím menší rozměr, tím jsem raději (více se tam toho vejde), nebereme cykly (není dost místa), grafiku si ponecháváme jako základ městské sbírky (uložena je v galerii, ale je to majetek města), snad budou i peníze na katalog. Ten z 1. ročníku máš a podle něho přilož ke grafice příslušné informace (běžný katalogový standart), pokud chceš, tak i malou fotografii sebe sama. Oživuje to. Zkrátka, vzor máš v katalogu!

Vše pak zašli na adresu Oldřich Doskočil, Okresní vlastivědné muzeum Litoměřice, Dlouhá 171, 412 01 Litoměřice. Tel. do zam. 416-731339.

Druhá možnost je vše nechat u Jany Kremanové, Liliova 10, tel. 2- 22222151, kde si mnohé vyzvedávám. Pokud máš nějakého studenta či oblíbeného již absolventa, bude vítán.

Uzávěrka je 31. března 2003!!! Čím dříve ale vše zašleš, tím lépe. Kvůli přeukávání všeho do počítače. Mám to raději časově rozložené.

Tak Ti děkuji a snad Tě v nějakém historicky přijatelném čase opět uvidím.

Olda Doskočil

Text pro letáček na festival grafiky a fotografie Máchovy Litoměřice vyvěšený na FAMU Praha, katedra fotografie:

**Město Litoměřice
a galerie Ve Dvoře v Litoměřicích**

vyhlašuje

**2. ročník soutěže grafiky a fotografie
v rámci festivalu Máchovy Litoměřice**

Podmínky:

- 1) Maximální rozměr včetně listu 70 x 50 cm (čím menší formát tím je vítanější).
- 2) Nepřijímají se cykly (nedostatek místa)
- 3) Dílo zůstává v majetku města jako základ budoucí sbírky, která je uložena v depozitáři Severočeské galerie výtvarného umění Litoměřice.
- 4) Přihlášená díla je nutno zaslat nejpozději do **31. března 2003** na adresu:
Oldřich Doskočil, Okresní vlastivědné muzeum Litoměřice, Dlouhá ulice
173, 412 01 Litoměřice. Tel.: 416- 731339.
- 5) K výstavě bude vydán katalog jako 5. svazek edice *Radobýl* s reprodukcemi (černobílými) všech vystavených děl. Proto:
 - a) je nutné zaslat základní údaje o díle: název, rozměr, u grafických listů technika, u fotografií jsou nutné dva originály (jeden, který bude vystaven, druhý - tentýž v menších rozměrech pro reprodukci do katalogu).
 - b) je nutné zaslat základní údaje o sobě (běžný katalogový standart) - umělecké vzdělání (popřípadě soudobé studium), výčet výstav - individuálních i kolektivních, kdo chce, může přiložit fotografii své osoby, která bude ve známkové velikosti reprodukována.

8) KULTURA

Přehled kulturních událostí roku 2001 v Mladé frontě dnes:

Příloha *Severní Čechy* v Mladé frontě dnes přinesla 2. ledna 2002 (XII./1) na s. D/4 první díl *Přehled kulturních událostí roku 2001* (leden - červen). Z litoměřických aktivit byly zařazeny tři události:

Březen: - *litoměřická galerie Ve dvoře* výstavou vzpomněla na významného ústeckého výtvarníka a pedagoga Miroslava Proška; na ústeckých VŠ kolejích se zase konal 12. ročník *Memoriálu pana Proška*, expozice otevřené komukoliv, kdo má co vystavit.

Květen: - *retrospektivní výstavu surrealistické skupiny Ra* připravilo litoměřické vlastivědné muzeum; návštěvníci viděli díla Ludvíka Kundery, fotografa Viléma Reichmanna či malíře Bohdana Laciny.

Červen: - *sochařská díla jednapadesáti českých autorů* mohli spatřit návštěvníci litoměřické Severočeské galerie výtvarných umění na rozsáhlé expozici *Barevná socha*.

Následující den 3. ledna na s. D/3 vyšel druhý díl:

Červenec: - *litoměřická galerie Salva Guarda* představuje dílo slovinského architekta Josipa Plečnika; návštěvníci viděli jeho skici (některé byly vystaveny vůbec poprvé), kresla, sochy či fotografie staveb.

- *větrná smršť postihla třetí den alternativního festivalu Litoměřický kořen*, na které hráli kromě českých kapel i dva polské soubory či folklórní trio Mongol Ajalgu; bouře kácela stromy a trhala stany, naštěstí byli ale pouze tři zranění, několik zničených aut a festivalový program se dohrál v přilehlé hospodě.

Srpen: - *litoměřický Dům kultury* hostí 2. ročník rockového festivalu *Litoměřický vítr*, na kterém zahrál např. Radim Hladík s kapelou Walk Choc Ice; svou veřejnou premiéru tu měla i nová kapela houslisty Slávka Formana nazvaná *Performance*.

Po osmi letech padla tradice největšího střeoevropského metalového festivalu *Dynamo North Power Jam* v Litoměřicích; pořadatelé akci den před startem odvolali hlavně kvůli tahanicím se sponzory.

Září: - v litoměřickém kině *Máj* proběhl první ročník filmového festivalu *Litoměřice* poprvé zaměřeného na etnickou tematiku.

Dopis O. Doskočila PhDr. S. Chleborádové do Teplic:

Litoměřice 11. ledna 2002

Slávko,
jestli máš při pohledu na razítko z našeho muzea na dopise mžitky před očima protože tušíš, že to píše zase já, tak si z toho nic nedělej protože lepší už to nebude. Ale k věci:

Pro tvůj archiv zasílám kopii německého originálu dopisu pana B. A. Grundla a český překlad. Je tam něco o Tvém Franzi Grussovi a časem toho bude ještě víc. Pohlednice je z novoročenky a přikládám ji kvůli kráse města Gutenstettenu (a jeho hradu), kde pan Grundl bydlí.

Druhá část mého dopisu je nepříjemnější protože jde o prosbu. Navázal jsem úzký kontakt a spolupráci se Stadtmuseem ve Fuldě. Vůbec to nesouviselo s počínajícími

kontakty obou městských magistrátů. Ředitel muzea je totiž kunsthistorik mluvící docela dobře česky a jeho ženou Olinka Kotková ze starého českého umění Národní galerie (gotikářka), ale tu asi budeš znát. A právě přes litoměřického J. Grusse staršího a restaurování Dürerovi Růžencové slavnosti to s Olinkou všechno začalo. Ale podrobnosti až se uvidíme.

Obrátil jsem se na Fuldu s prosbou o prameny k sochaři V. Marxovi, který se v Litoměřicích narodil (viz příložený papír) a ve Fuldě pracoval. S tím, že ho chci v Litoměřicích připomenout, popřípadě udělat výstavku. Ve středu 9. 1. jsem byl za Olinkou v Praze a ta mi předala spoustu materiálů včetně fotografií s perspektivou další spolupráce. Ale také mě upozornila na Václava Neue (viz vykřičník!), "Bildhauer aus Böhmen", který se narodil v nějaké vesnici (nevíme které) u Oseka u Teplic (!) a který působil ve Fuldě a byl umělecky daleko významnější než Marx.

Oběma chceme připravit výstavu. Neu je natolik významný, že by byl přínosem i v jiném severočeském městě, třeba v Teplicích. Ale hledáme ad fontes údaje o mládí. O Marxovi snad budou v matrikách v litoměřickém oblastním archivu, ale o Neuovi by to mohlo být v archivu teplickém. A teď jsem u toho: Když tam zavolám, tak nikdo nic nebude vědět, protože tam nikoho neznám. Takže dál je ti už moje prosba určitě jasná....

Stačila by informace zda tam něco je a pan ředitel fuldského muzea by si zajel zabádat osobně. Ale byl bych raději, kdybychom to vybádali sami. Samozřejmě "vyhledavači" nikdo nic neupřesní atd. atd. Kdyby to tak šlo, pokud to tam je, všechno okopírovat!!! Tak už se přestaň mračit, stejně Tě budu mít rád i tak.

Zdraví

Olda

P. S. Český překlad zašlu až ho budu mít.

Dopis PhDr. I. Bukačové O. Doskočilovi:

Muzeum a galerie
severního Plzeňska
Mariánská Týnice u
Kralovic
33141 Královice

16. ledna 2002

Vážený a milý kolego,
velmi Vám děkuji za materiály k historii hradů, je obdivuhodné, jak Vy všechno stačíte a jak jste neustále výkonný a psavý. S obdivem vždy zařazujeme vaše další svazky o malířích Litoměřicka do naší knihovny. Tentokrát Vám na oplátku mohu zaslat Příběh drobných památek, který jsme spolu s kolegou Hájkem dali dohromady. Na Hebera nezapomínám, na letošek je konečně v pořadí sborník, který jsme chtěli vydat ze semináře v roce 1999, protože se už nám podařilo vyrovnat předchozí ediční dluhy.

Přeju Vám hodně sil a dobrou pohodu po celý rok a doufám, že se snad někdy sejdem, než nás přeorganizují do jiných subjektů.

Srdečně zdravím ze zasněžené Mariánské Týnice

Irena Bukačová

**Dopis PhDr. O. Kotkové z Národní galerie v Praze Městskému úřadu
Litoměřice:**

Národní galerie v Praze
22. 1. 2002

Městský úřad
Litoměřice
Mírové nám. 22
412 01 Litoměřice

Věc: Rodinná hrobka malířské rodiny Grussů

V souvislosti s průzkumem malířské rodiny Grussů bych velmi naléhavě potřebovala vědět, kde přesně se nachází jejich hrobka, v jakém je stavu a zda-li je k dispozici fotografická dokumentace.

V současné době totiž probíhá za účasti zahraničních expertů intenzivní průzkum, který je zaměřený zejména na tvorbu Johanna Grusse staršího, jenž v Litoměřicích zemřel. Jakékoliv údaje o hrobce Grusse a jeho rodiny nám velmi pomohou v další práci.

V příloze Vám posílám text článku (vyšel v Londýně v tomto roce), který se přímo týká tohoto významného litoměřického malíře.

S poděkováním a pozdravem,

PhDr. Olga Kotková
Sbírka starého evropského umění

Příloha:

Článek o knize Z dějin litoměřického divadla a divadelnictví:

Deník Litoměřicka, středa 30. ledna 2002, roč. X/25, s. 11.

Litoměřice připravují knihu k výročí založení divadla

Markéta Vaníčková

V letošním roce uplyne 180 let od založení divadla v Litoměřicích. Významné jubileum si město připomene vydáním publikace o historii divadelnictví, kterou napsal a připravil historik Oldřich Doskočil. Kniha spatří světlo světa slavnostně v prosinci letošního roku.

Litoměřice - Ke 180. výročí litoměřického Divadla K. H. Máchy vyjde kniha o litoměřickém divadle a divadelnictví: *"Problém litoměřického divadla a divadelnictví je v tom, že se zde hrálo divadlo již od středověku a materiálu je tolik, že by to vydalo minimálně na tři knihy, z nichž každá by byla ve stejném rozsahu jako připravovaný titul "Z dějin litoměřického divadla a divadelnictví"*, řekl autor připravované knihy, historik umění a pracovník Okresního vlastivědného muzea v Litoměřicích, Oldřich Doskočil.

Vyvstala otázka, jak tuto bohatou historii vtěsnat do jediné publikace, a vybrat z 3000 fotografií a dalších dokumentů oněch 160, které byly do knihy zařazeny. Po roce a půl se to panu Doskočilovi, pro něhož je divadlo a divadelnictví dlouholetou

zálibou, podařilo. Počátkem února 2002 půjde kniha do tiskárny.

Kniha je členěna do několika oddílů, z nichž první zahrnuje období od středověku až do r. 1822. Nejstarší písemný záznam o divadelním představení v Litoměřicích pochází ze 4. dubna 1564, kdy se hrálo "Vzkříšení Páně" žáky městské utrakvistické (kališnické) koleje pod vedením jejího rektora, latinského humanistického básníka, později městského radního, Andrease Luciana.

"Ve své knize prokazují, že se v Litoměřicích divadlo hrálo již dávno před tímto datem. Samo toto důkazní řízení je velkým čtenářským dobrodružstvím," prozrazuje dále Doskočil. Tato kapitola má svoji podkapitolu věnované jedné jediné osobnosti, a sice K. V. Antongovi a jeho vlastenecké divadelní společnosti, která se po zrušení pražské Boudy snažila působit v Litoměřicích. Druhý oddíl je věnován výstavbě vlastní divadelní budovy a německému divadlu v letech 1822 - 1918. Zde jsou uvedena i jména a čas působení všech německých ředitelů divadla a jejich společností, z nichž nejvýznamnější byla v 70. letech 19. století "Společnost bratří Feichtingerů". Třetí oddíl zachycuje počátky českého divadla v Litoměřicích od r. 1862, kdy byla založena "Měšťanská beseda", až do r. 1923. Čtvrtý oddíl je opět věnován německému profesionálnímu městskému divadlu v letech 1918 - 1945, jeho ředitelům a souborům, včetně dramaturgického plánu. Zde už jsou zajímavé vztahy mezi německou profesionální a českou ochotnickou scénou a období nástupu Henleina, tvrdá opozice německého divadla vůči němu. Například v roce 1935 se v režii George Gründiga hrála v německém jazyce "Prodaná nevěsta" jako hold českému skladateli a československé demokracii.

V následujícím roce tentýž ředitel nastudoval v německém jazyce Čapkovu R.U.R., což v té době bylo velké politikum. Poslední ředitel německého divadla v Litoměřicích K. Walter zcela zmizel ze světa a jeho manželka, členka souboru, židovské národnosti, zahynula v koncentračním táboře v Osvětimi.

Další, pátý oddíl je věnován českému ochotnickému divadlu od r. 1923, kdy byl založen nejvýznamnější venkovský ochotnický soubor "Karel Hynek Mácha", jemuž mohl konkurovat pouze pražský Tylův kroužek ze Smíchova pod vedením teatrologa V. K. Blahníka, který s litoměřickými Máchovci úzce spolupracoval. Řadu her s nimi odřežiroval a díky jemu s litoměřickými Máchovci vystupovala řada českých herců, např. Olga Scheinpflugová, manželka K. Čapka. V r. 1931 otevřeli v objektu Měšťanské besedy vlastní divadlo, které bylo větší a technicky lépe vybavené než divadlo německé. Divadlo K. H. Máchy bylo bohužel v r. 1845 zcela zničeno leteckou pumou. Popisované období končí rokem 1952.

Šestý oddíl je věnován již divadlu a divadelnictví v letech 1953 - 1990, divadlu K. H. Máchy (bývalé německé v r. 1822) a dalším scénám jako bylo "Divadlo v přírodě" na Střeleckém ostrově, provozované v letech 1952 - 1961., Divadýlku Minimax, atd. atd. Sedmý, poslední oddíl popisuje období od r. 1990 až po současnost. *"Více než dějiny jsou to prosté letopisy, protože jsme příliš blízko dané doby a těžko můžeme objektivně porozumět souvislostem tvořícím dějiny,"* vysvětluje Doskočil.

Zcela na závěr jsou v knize medailony některých divadelních souborů působících na Litoměřicku, např. DS Scéna Libochovice, Pikart Úštěk, Rádobydivadlo Klapý, atd. Kniha bude obsahovat i spoustu překvapivých informací, například to, že herci v minulých stoletích nesměli být pohřbíváni na hřbitovech, ale jen za hřbitovní zdí, podobně jako sebevrazi.

Křest knihy se chystá na 18. prosinec 2002, což je den otevření německého profesionálního divadla před 180. lety. Potom bude následovat oslava 180. výročí

otevření divadla K. H. Máchy v Litoměřicích. Knihu vydává Město Litoměřice jako první svazek nově založené edice "Vlastivědná práce".

Článek je doprovázen fotografií s popiskem: *Při přípravě knihy o divadelnictví musel historik Oldřich Doskočil probrat stohy materiálů a dobových dokumentů. Mezi nejzajímavější patří bezesporu plakáty zvoucí na představení. Foto: Karel Pech*

ÚNOR

Odpověď Města Litoměřice O. Kotkové:

Město Litoměřice
Pekařská 2
Odbor školství, kultury a sportu
Kotková

Národní galerie
PhDr. Olga

Staroměstské nám.

12

110 15 Praha 1

Vyřizuje: Dětinská Litoměřice 19. 2. 2002

Věc: Rodinná hrobka malířské rodiny Grussů

K Vašemu dotazu týkající se hrobky rodiny Grussů sděluji, rodinná hrobka na litoměřickém hřbitově existuje. Je v zachovalém stavu, ale bohužel není v majetku Správy hřbitova, nýbrž v soukromém vlastnictví JUDr. Rambouska, advokáta, bytem v Litoměřicích.

Fotodokumentace tohoto hrobu není k dispozici.

S pozdravem

Helena Bitrichová
vedoucí odboru

Přírodovědecká výstava v muzeu:

Od úterý 26. února byla až do 24. dubna v Okresním vlastivědném muzeu přírodovědecká výstava (bez vernisáže) mapující řeku Labe. Jmenovala se *Příroda řeky Labe* a zahrnovala úsek od střešovských zdymadel až po státní hranici ČR. Výstava informovala například o tom, že se bobr evropský do českých vod vrátil již před několika lety, že zde žijí i vzácní živočichové jako ledňácci nebo úhoři.

Panely s fotografiemi zachycujícími jednotlivé úseky řeky, stavby, které se na jejich březích prováděly a nejbližší okolí, doprovází textový materiál, přibližující říční biotopy s bohatou zvířenou i rostlinstvem. Jednotlivým druhům pak byly na výstavě věnovány jednotlivé úseky. Například pro laika bylo překvapivé, kolik druhů ryb v Labi žije. Vedle běžných kaprů, línů, okounů nebo plotic, se zde vyskytuje i sumec velký, sumeček americký, několik druhů jelců, úhoř říční, jeseter malý, slunečnice pestrá, perlín ostrobřehý atd.

Výstava prezentovala i bohatou dokumentaci o výskytu bobra evropského s historií jeho návratu do českých vod, typů staveb obydlí a jeho působení.

Vedle několika desítek druhů ptáků, od těch největších jako je volavka, kormorán nebo kachny je zde k vidění ledňáček nebo visící hnízda moudiváčka.

Další exponáty byly mechorosty, brouci, motýly, mravenci. Mnohé překvapil i rak a krab říční.

Výstavu ukončoval úsek v okolí Hřenska jež z obou stran svírají příkré svahy a skalní stráně Labských pískovců.

BŘEZEN

Článek o malíři Horovi:

Lovosický dnešek, číslo 3/2002, roč. 8., s. 1.
Rozhovor měsíce

Vůně terpentýnu Odpoledne i Mistra Hory

Čampulka

Hora! zaznělo v telefonu, dobrý den. Dohoda o návštěvě byla dílem minuty. Krátké poučení o cestě a pak čtyři dny čekání. Na dvoře nás v pondělí vítá starý jezevčík, kterému se naše návštěva moc nelíbí, ale nesníží se ke kousání, jen poštekává, aby si nás všimla paní. Ta se objevila ve dveřích a poslala nás: Jděte za dědou do ateliéru! a ukázala na malý domek na konci zahrady.

Zaklepu na dveře. Zevnitř se ozve: je otevřeno! Vstupujeme do místnosti vyplněné obrazy, náčrtky, studiemi, knihami, barvami, štětci, špachtlemi a zase obrazy. Na dominantní vůni terpentýnu si zvykáme velmi rychle - nakonec pro mne je to jedna z nejhezčích vůní. Mistr nás usadil a už během procesu usazování začíná vyprávět. Přes svých osmaosmdesát let, na něž nevypadá, je živý a svěží jak tělesně, tak duševně. Ostatně jsme ani nic jiného nečekali. První část vyprávění je o barvách. Dozvídáme se věci. Mistr nám, chemikům, udělal o barvách takovou chemickou přednášku, že jsme ani nepípili. Přitom nám oči jezdí po stovkách knih ale jakých knih! Nejméně dvoustovka monografií našich i světových malířů, pojednání o všech možných malířských a grafických směrech, katalogy světových i našich galerií a knihy jim blízké a podobné. Malý, ale perfektní malířský ráj...

Připravené otázky jsem nepoložil. Mistr vypráví spontánně a vlastně na všechny ty mé připravené otázky odpovídá, aniž je slyšel. Narodil se v listopadu 1913 ve Vosí na Klatovsku. Dovídáme se, že maluje od svých dvou let. Nikdo ho malovat nenutil, ale ani neučil - to asi vrozené schopnosti pozorovat a pozorované zaznamenat byly tou hlavní startovací i hnací silou. Jako školák maluje podle Alše a Lady. Jednou při kreslení čelní stěny třídy, prakticky složené ze samých obdélníků, oživuje kresbu a vkresluje do obdélníků tvořených rámy obrazů portréty Masaryka a Komenského. Učitelka se nezlobí...

K vážnější tvorbě se dostává už před vojnou, během studií na učitelském ústavě v Plzni. Klíčovým momentem tvorby bylo shlédnutí výstavy moderního umění v Brně v roce 1928. Po skončení studia je rok nezaměstnaný. Je to ovšem rok, kdy stále maluje. Maluje zátiší, figury, maluje plakáty místním Sokolům, zdarma - jen za vstup do kina. Jsou to všechno pastely jako nejdostupnější technika pro mladého umělce bez prostředků. Ve čtyřiatřicátém nastupuje ve škole v Úpohlavech na svou první "štaci". V roce 1936 dvakrát vystavuje své obrazy v pražském Mánesu. Pak ještě učí v

Chrásťanech, ale od roku 1940 již nastupuje v třebenické škole a stěhuje se do domku, v němž žije dodnes. Jen ateliér, který měl původně v podkroví, se stěhuje v roce 1966 do právě postaveného domku na zahradě, v němž jsme ho navštívili. Maluje krajiny, zátiší, kytice, ale nejvíce inklinuje k figurě a jejímu kubistickému pojetí s jistými surrealistickými znaky.

Pak přišla válka. Nemá vlastně do té doby odborné výtvarné vzdělání a nahrazuje ho ve válečných letech konzultacemi u Vincenta Beneše, našeho známého spoluzakladatele kubismu. Tento umělec byl jedním z členů skupiny českých výtvarných pedagogů, kteří po uzavření českých vysokých škol vyučovali v tzv. Škole výtvarných umění, jejímž jakýmsi šéfem byl profesor Sychra. Tato škola měla sice náplň Akademie, ale neměla statut vysoké školy. Pracovat se ve válce dalo jen velice těžko, kromě jiných překážek nebylo dost barev, vyráběl si je - jako mnozí jiní - sám, ale tvrdí, že to byla užitečná škola. Po válce už bylo veseleji a volněji. Okolo roku 1950 opouští své figurální práce a věnuje se postupně skoro výhradně krajině Českého středohoří, která je podle něj velice inspirativní a nabízí skoro nekonečné možnosti tvůrčího zpracování krajinných partií. Absolvuje řadu výstav samostatných: jeho díla postupně objevuje Praha, Roudnice, Plzeň, Litoměřice, Most, Ústí nad Labem, Klatovy. Desítek výstav se zúčastňuje s dalšími malíři i sochaři Svazu výtvarných umělců. Jeho obrazy zdomácní v galeriích a společenských prostorách po celé republice i v zahraničí. Namátkou: nejen Okresní galerie v Litoměřicích a ve všech sousedních okresech, ale i v Brně, Ostravě, Klatovech, Kašperských Horách, Liberci, Plzni a mnoha dalších. V zahraničí najdete Horovy obrazy v Německu, v USA, Mexiku, Švýcarsku, Itálii. Na Německém západě je asi většina jeho děl, která překročila hranici.

Pak ale přichází pohroma: V pětasedmdesátém, po deváté operaci sítnice, oslepl na levé oko a navíc zanedlouho pravé oko napadá druhotný šedý zákal. Následuje implantace umělé oční čočky. S výjimkou pobytu v nemocnici však stále maluje. Zlepší se mu sice časem vidění na krátkou vzdálenost, ale s malbou krajiny v plenéru je konec. Po celé té oční anabázi se v roce 1984 vrací převážně k figurální malbě: náměty, které má v nákresech a studiích od roku 1932 zpracovává do olejů, nebo přepracovává mnohé v minulosti namalované krajiny, které už po letech vidí poučeným pohledem.

Přece jen jsem si neodpustil jednu otázku: Mistře, víte alespoň přibližně, kolik prací jste vytvořil za těch více jak sedmdesát let? Pousmál se a povídá: no, mám tu sice někde jakýsi katalog, ale ani v tom není všechno. Ze začátku jsem na nějaké soustavné sledování neměl ani čas, ani chuť. Počet obrazů, akvarelů, kreseb, grafik (dřevoryty, linoryty, exlibris), studií a drobných děl jde do tisíců... To mne netrápí. Mne teď nezajímá to, kolik jsem udělal dosud, jako to, kolik práce budu moci ještě udělat, protože čím víc pracuji, tím více se mi vynořuje možných témat, námětů, objektů. Potřeboval bych žít aspoň do sto dvaceti let, abych vše, co mám v plánu, stačil udělat...

A není to planá řeč. Pochopí to každý, když uvidí ateliér se stovkami prací a dva velké depozitáře plné obrazů, které se ještě nevydaly do světa. Ale to přijde...Teď například - ho čeká příprava výstavy k jeho devadesátým narozeninám v roce 2003, kterou chce uspořádat Okresní galerie v Litoměřicích.

Strávili jsme v zahradním ateliéru dvě a půl hodiny. Utekly jako voda a kdyby nás

o tom vlastní hodinky nepřesvědčily, nevěřili bychom tomu: bylo to tím, že nám o svém milovaném tématu vyprávěl malíř, který zasvětil život práci - a za nímž ta práce je vidět. Je moderní a přesto srozumitelný, devátý křížek na krku a přesto plný chutí do dalších experimentů i seriózních projektů, plný plánů do budoucna v letech, v nichž většina lidí účtuje se životem a čeká...

Rozloučili jsme se neradi, ale s malou výčitkou svědomí, že za dobu, kterou nám věnoval, mohl uskutečnit kousek ze svých plánů. Přesto nás pozval na další návštěvu a my slíbili, že přijedeme. Loučíme se s malířem i s vůní terpentýnu...

Milý Mistře Horo! Z celého srdce vám přejeme ještě tolik let, abyste stačil udělat všecko, co ještě máte v plánu.

Čampulka

Poznámka kronikáře:

Autor mylně uvádí název Okresní galerie v Litoměřicích. Její správný název je Severočeská galerie Litoměřice.

Z práce Městské komise kultury, obchodu a cestovního ruchu:

Předseda Městské komise kultury, obchodu a cestovního ruchu, zastupitel Mgr. Chlupáč, informoval Radu města na jejím 5. zasedání dne 7. března o práci této komise.

Rozdělení finančních prostředků: Bylo vypsáno 9 grantů, postrádají se aktivity místních hudebních skupin.

Dopis A. Kvapilové z OM Most O. Doskočilovi:

Váž. pan
Mgr. Oldřich Doskočil
Okresní vl. muzeum
Litoměřice

Velice děkuji za zajímavé kopie článků Dyny Hallové otištěné ve Vlastivědném sborníku Podřipska.

Jste moc hodný, budu se snažit i platiti.

Alena Kvapilová
Okresní muzeum v Mostě
Knihovna MOE 002
Ul. Čsl. armády 1360
434 38 Most
CZ

Dopis Jana Němce ze Státního Okresního archivu v Děčíně O. Doskočilovi:

22. 3. 2002

Ahoj kolego,
zasílám slíbené a doplňuji o článek informující o výstavě portrétů, která proběhla ve Varnsdorfském muzeu ve 30. letech (přesnější údaje mohu dodat)
Josef Stolle (tedy Johann Joseph Stolle), továrník a obchodník se sukrem byl Grussův tchán. Gruss se 26. 10. 1819 oženil s Elisabeth Stolleovou - nevlastní sestrou kronikáře Aloise Palmeho (*1773) a byl ve Varnsdorfu do r. 1830, kdy se zde narodil syn Anton Gruss.
V letech 1819 - 1830 bydlel u svého tchána (Poststrasse 418 - ves Neufrauzenthal (dnes na místě domu - staré č. 132) stojí hnusná sámoška, která je mimo provoz (aspoň tak).

Zdravím a dík

Honza Němec

DUBEN

Dopis Jana Němce ze SOkA Děčín O. Doskočilovi:

Děčín, 2. dubna 2002

Vážený pane kolego,
děkuji mnohokrát za zaslání diplomky slečny (paní?) Marie Kašparové. Zjistil jsem však, že poněkud opomenula Grussovo působení mezi tehdejšími varnsdorwskými podnikateli, které s největší pravděpodobností i maloval. V práci jsem rovněž nenašel zmínku o panoramatickém výhledu z hory Luž s vedutou Warnsdorfu, která se t. č. nachází ve varnsdorfském muzeu. Zasílám další informace, které jsem našel v našem fondu "Městské muzeum Warnsdorf".

S pozdravem

Jan Němec

Dopis O. Kotkové z Národní galerie O. Doskočilovi:

Národní galerie v Praze 29. 2.
2002

Milý pane Doskočile,
v dubnu jsem byla v Praze. Zkusila jsem Vám asi 2x zavolat, ale byl jste v archivu. Pak se vše vyřešilo jinak - neměla jsem možnost hlídání dětí. Takže Vám posílám alespoň pěkné pozdravení, článek o Dürerovi a korespondenci ohledně hrobu Grussů. Ozvu se příště - snad koncem června.

Přeji pěkné bádání

Olga Kotková

Článek v prestižním anglickém uměnovědném časopise se zmínkami o Litoměřicích:

KOTKOVÁ, O., The Feast of the Rose Garlands?: what remains of Dürer? IN: The burlington magazine, Volume CXLIV, Number 1186, January 2002, s. 3 - 13.

Článek se dotýká způsobu případného restaurování Dürerova díla *Růžencová slavnost* ze sbírky Národní galerie v Praze, který naposledy restaurovali Johann Gruss starší (1790 - 1855 a mladší (1820 - 1901) z Litoměřic. V Článku jsou odkazy na práci (rukopis) Marie Kašparové a O. Doskočila.

Poznámka 52: M. KAŠPAROVÁ: *Malíř Jan Gruss starší*, unpublished seminar thesis, Masarykova universita Brno, s. a. For his death, see Litoměřice Regional State Archives, burials register, 1855. I thank Oldřich Doskočil of the Litoměřice District History Museum for making the paper available to me and for providing valuable information about Johann Gruss the elder. An exhibition about the Gruss family if painters may be held in Litoměřice soon.

Poznámka 56: KAŠPAROVÁ, MS cited at note 52 above.

Poznámka 72: Baptism register of Varnsdorf, anno 1820, 1826. I am grateful to Oldřich Doskočil of the Litoměřice District History Museum for making this source available to me. See also KAŠPAROVÁ, MS cited at note 52 above, pp. 1 and 30, note 2.

Z tvorby J. Grusse staršího je v článku reprodukován portrét mladého muže (Krista) s popiskem: 11. The Head of Christ, by Johann Gruss, 16 by 14 cm. (North-Bohemian Gallery of Fine Arts, Litoměřice).

KVĚTEN

Místopis českého amatérského divadla:

Do muzea přišel (konečně) I. díl dvousvazkové encyklopedie *Místopis českého amatérského divadla (A-M)*, kterou vydává *Informační a poradenské středisko pro místní kulturu, útvar ARTAMA*, Praha 2001. Dílo připravila Vítězslava Šrámková a Jiří Valenta s okruhem spolupracovníků. Dílo vyšlo jako součást projektu *Dějiny českého amatérského divadla (Cesty českého amatérského divadla. Vývojové tendence. Praha, IPOS-ARTAMA 1998. 448 s.; Bibliografie českého amatérského divadla. Praha, IPOS-ARTAMA 1999, 216 s.)*. Vedoucí projektu PhDr. Vítězslava Šrámková. Na přípravě a realizaci spolupracovala *Společnost amatérské divadlo a svět*.

Informace pro MČAD z dějin litoměřického divadla a divadelnictví od jeho počátků do roku 1948 zpracoval O. Doskočil. Rkp. 2000. 5 s. kART; Místopis okresu zpracoval Otomar Venzhöfer. Rkp. 1999. CD ART.

V odkazu na literaturu mj. uvedeno: DOSKOČIL, O. Krajina Litoměřicka a Českého středohoří v proměnách malířských slohů 19. a 20. století, oddíl Josef Fučík, *Edice Malíři Litoměřicka*, sv. 5, Litoměřice 2000, s. 41 - 50 a 91-93.

V encyklopedii jsou tři doprovodné ilustrace:

- 1) Plakát k představení *Maryša* uváděné ochotnickým spolkem "*Sokol*" Litoměřický v neděli 18. března 1906 v sále br. J. Šumana.

2) Divadlo K. H. Máchy (stav v 50. letech 20. století).

3) Hlediště Městského divadla, 30. léta 20. století.

Heslo Litoměřice je na s. 443 - 445.

Derniéra úspěšné divadelní hry:

V Městském divadle K. H. Máchy se v pátek 10. května konala derniéra dosud snad nejúspěšnější divadelní hry (muzikálu) litoměřického souboru Lidové divadlo (Li-Di) při Základní umělecké škole v Litoměřicích. Hra s názvem Dámská jízda aneb Pánské trable je zcela původní, hrálo se a zpívalo pochopitelně z plejbeku. Pro pokračovatele mé knihy "Z dějin litoměřického divadla a divadelnictví" zde přepisují celý program.

Autor hry:	Aleš Pařízek	Režie:	Vladimír
Jopek			
Dramaturgie:	Lenka Kuchlerová	Choreografie:	Vladimír
Jopek			
Hudba:	Jiří Pakandl	Texty písní:	Aleš
Pařízek			
Světla:	Zuzana Kulifajová	Zvuk:	Ivana
Krmíčková st.			
Scéna:	Vladimíra Novotná,	Kostýmy:	Mgr. Ida
Venzhöferová,			
	Jakub Jelínek		Ivana
Krmíčková st.			
Text sleduje:	Václav Dycka, Vladimíra Petrová		
Zvuková režie nahrávky:	Jiří Neužil		
Pedagogické vedení:	Mgr. Ida Venzöferová		

Hra o 2 dějstvích

Po I. dějství následuje přestávka

Osoby a obsazení:

	Kryštof & Kristýna	- Aleš Pařízek	
	Štěpán & Štěpánka	- Tomáš Krmíček	
Teta Anastázie	- Alžběta Pouchová	Zuzana	-
Anna Pouchová			
Alena	- Ivana Krmíčková ml.	Pošťák	- Jiří
Neužil			
Ágnes, komorná	- Marcela Salačová	Albert, komorník	-
Vladimír Jopek			
Snoubenky:			
Evelína	- Barobora Pošíková	Pavλίna	- Alice Hradecká
Veronica	- Veronika Lánská	Michaela	- Barbora
Vyskočilová			

Vážení diváci, milí přátelé,

"Dámská jízda aneb Pánské trable" je autorským prvopočinem Aleše Pařízka, absolventa LDO a posluchače Gymnázia J. Škvoreckého v Praze.

Soubor Li-DI (Litoměřické divadlo) při ZUŠ se rozhodl, že hru svého kolegy nastuduje a uskuteční tak jeho světovou premiéru. Netušili jsme však, že stojíme před nelehkým úkolem. Vždyť žánr komedie nese oproti dramatu velká úskalí. Zde jsou nároky na mladé herce, kteří se poprvé aktivně setkali s tímto žánrem, o to náročnější, že se jedná o komedii se zpěvy. Mluvit, zpívat a tančit je záležitost krásná, ale vyžaduje od herce veliké nasazení.

Tato komedie je jakousi nadsázkou, parodií na řešení věčného problému lásky a vztahů, zarámována dobovým prostředím, kterému se autor snažil přiblížit i jazykovým stylem. Hudba J. Pakandla pak dotváří osobitým způsobem atmosféru hry. Realizace scény a kostýmů se snažila vycházet z prostředků, které byly pro soubor dostupné.

Vladimír Jopek
režisér

Ida Venzhöferová
vedoucí souboru

Slovo autora:

Milí diváci,

když jsem před několika lety odevzdával souboru k nastudování SVOU Dámskou jízdu, tušil jsem, že pro nás bude zatěžkávací zkouškou. Věřím, že dnes už mohu zcela zodpovědně říci, že jsme ji prošli se ctí. Úspěšně jsme tuto hru prezentovali nejen na domácí scéně divadla K.H. M., ale i v jiných městech a na divadelních přehlídkách. Všude se setkala s velmi kladným ohlasem a myslím, že vždy přinesla do diváckých srdcí trochu letního sluníčka, veselé nálady a dobré pohody. Dnes k vám, na jeviště přicházíme s Dámskou jízdou naposledy. Věříme, že Vy, její možná navždy poslední diváci, ji oceníte stejně, jako Vaši předchůdci, že po dnešním večeru už budeme moci s klidem prohlásit, že Dámská jízda je nejen NAŠE, ale, že je tak trochu i VAŠE.

Váš Aleš Pařízek - autor
Litoměřice 10. 5. 2002

Děkujeme velice firmě Daps, v. s. o. Na Kocandě 18, Litoměřice, která sponzoruje dnešní představení. Bez její velkorysé podpory, bychom nemohli derniéru této hry realizovat.

Rovněž tak i firmě "Květiny" J. Svoboda, Okružní 14, Litoměřice, za krásné květinové dárky.

Dopis tajemnice A. Knechtel Adalbert Stifter Verein e.V.:

Hochstraße 8
81669 München

Telefon 089/4489807

Telefax 089/4891148

1. Vorsitzender

Prof. Dr. H.c. Otto

Herbert Hajek

Geschäftsführer

Dr. Peter Becher

Vážený pan
Oldřich Doskočil
Okresní vlastivědné muzeum
Náměstí míru
CZ-41201 Litoměřice

Vážený pane Doskočile,
po dlouhé době se znovu ozývám ohledně našeho společného záměru z minulého roku "Představení obrazového fondu vlastivědného muzea v Litoměřicích". Ne, že bych na tento plán zapomněla, ale byla jsem často nemocná a neměla jsem sílu. Teď ale mám energie na nové projekty a chci se Vás zeptat, (abychom hned udělali hřebíky s hlavičkami - jak se říká německy) - jestli byste měl chuť a čas k nám přijet na přednášku do Mnichova někdy v listopadu. Nejraději ve čtvrtek, 28. 11.

Adalbert Stifter Vám samozřejmě uhradí cestu a ubytování a zaplatí Vám honorář ve výši 125 E.

Přednášku bychom si představovali asi takto, že posluchačům podáte informaci o obsahu obrazového fondu, o stavu obrazů, o jejich významu, jejich autorech, vztahu těchto lidí k Litoměřicím, kulturní život v Litoměřicích a podobně.

Nejlíp by bylo kdybyste mohl nechat vyrobit diapozitivy některých obrazů, aby pohled na dané téma by byl co nejživější. To by mohl uhradit také Adalbert Stifter Verein - jen bychom rádi věděli dopředu, kolik by to asi mohlo stát...

Samozřejmě platí nadále, že bych Vás před tím ráda navštívila v Litoměřicích spolu s baronkou von Herzogenberg (které mimo jiné právě vychází knížka - autobiografie v české mutaci). Možná v červnu?

Vážený pane Doskočile, doufám, že mi po tak dlouhé době ještě vyslechnete! Každopádně Vám příští týden zavolám, abychom se domluvili. Bylo by to strašně fajn, kdybyste naši pozvánku mohl přijmout!

Se srdečným pozdravem

Anna Knechtel

P.S. Máme nové programy na počítače, proto ještě neumím používat diakritická znamení. Ale to přijde!

P.S. Máme i nové mailové adresy, ta moje zní takto: knechtel (zavináč) asv-muen.d

Odpověď O. Doskočila A. Knechtel do Mnichova

Litoměřice 16. května 2002

Titl.

Anna Knechtel

Adalbert Stifter Verein

e.V.
Hochstraße 8
81669 München

Vážená a milá Anno Knechtel,

Vaše postonávání (a tím pochopitelný úbytek energie) se mi doneslo od Osvaldů, takže jsem nějaké rychlé pokračování počátečního projektu ani neočekával. O to jsem raději, že jste opět zdravá a plná sil pro další práci na kterou se těším.

Termín přednášky v Mnichově čtvrtek 28. 11. by mi vyhovoval. Přijel bych ve středu 27. 11. odpoledne vlakem, odjel v pátek 29. 11. dopoledne. Rovněž vlakem.

Musíme určit délku přednášky. Domnívám se, že posluchači se dají udržet v pozornosti tak dvě hodiny. Jenže ta moje musí být simultánní, takže je tu v podstatě hodina jedna. K tomu je třeba, pokud bude zájem, nechat prostor pro diskuzi a dotazy. Nejméně jednu hodinu. A máme tu už hodiny čtyři, což je až až... A to se ještě může (což by bylo milé a vypovídalo by to o zájmu a smysluplnosti všeho počínání) protáhnout.

Vlastní text přednášky (asi 20 stránek v T 602) bych se snažil napsat tak, aby byl v Mnichově k dispozici nejpozději v polovině října (kvůli překladu a případným připomínkám).

Diapozitivy: Potřebuji vědět, zda máte promítací aparát na kinofilm, střední formát 6x6 nebo formát velký 6x9. Ideální by byl kinofilm. Na jednom filmu je 36 políček a snímky by pořídil můj kolega z muzea za symbolickou cenu. To by se všechno vešlo do 3 tisíc korun, možná ani ne. U větších formátů bych si musel objednat profesionála a bylo by to dosti drahé. Naštěstí mám mezi nimi přátele (v Praze), takže by mi to udělali také za symbolickou cenu, ale ten materiál je drahý (a musel bych ještě zaplatit cestu z Prahy a dát jim najíst). Zde neumím přesně odhadnout cenu, ale těch 8 tisíc by to bylo. Možná i víc, záleží na počtu snímků (jeden film u 6x6 je 12 polí, u 6x9 8 polí). Domnívám se, že 16 diapozitivů by na tu hodinu bylo tak uměřeně přesně.

S Vámi navrhovanou strukturou přednášky souhlasím. Nemohu vynechat absolventy mnichovské Akademie (např. Otty Schneider, Harald Pickert - ten také později v Mnichově často vystavoval, atd.). Mám tu také jednoho Thomu ("Alpy"), ale nevím, zda je to ten mnichovský či rakouský. Ale vůbec budu muset z toho nepřeborného množství od 18. století pečlivě zvažovat, co vybrat, aby to byl reprezentativní vzorek. Méně je někdy více.

Červen Vaší návštěvy by byl ideální. Ale chtělo by to také tři dny. Předně: Vyjednal bych přijetí na městském úřadě u starosty či místostarosty (to by věci mohlo pomoci), přijetí u ředitelky našeho muzea a prohlídku galerie Ve dvoře (originál gotické dvojče), kde probíhá festival Máchovy Litoměřice o kterém jsem Vám už psal. Zde bych Vás seznámil s galeristkou a snad i se spisovatelem Ivo Chmelařem. V souvislosti s festivalem vyšly již čtyři svazky katalogů edice Radobýl. Dostanete celou řadu (jako i edice Malíři Litoměřicka), což by v rámci mé přednášky v Mnichově mohla být i malá výstavka (ostatně, většinu textů jsem napsal sám a jsem editorem obou edic).

Třetí svazek edice Radobýl je ona v minulém dopise deklarovaná výtvarná soutěž grafiky a fotografie. Je tam 25 grafiků a 12 fotografů, z toho jedna švýcarská grafička a jedna italská fotografa - z Němců, natož z Mnichova, bohužel nikdo, což by se mělo do budoucna napravit. Díla pro 2. ročník je možno zaslat do 31. května roku 2003.

Uzavřeli jsme také 2. ročník literárního festivalu. Nebyla ještě vyhodnocena, stane se tak 3. listopadu. Ale prozatím nemáme peníze na vydání literárního almanachu.

Mám v hlavě ještě několik projektů do budoucích let. Jsem např. spoluzakladatel a člen Spolku pro dějiny Němců v Čechách (garantem je katedra germanistiky KU Praha), scházíme se v Ústí nad Labem, chceme vydávat odborný časopis. Osobně bych chtěl tak za dva, tři roky udělat mezinárodní sympózium k malířství severozápadních Čech. Atd.

Ale o tom až se v červnu uvidíme. Jen potřebuji zavčas znát termín příjezdu, abych vše mohl předjednat.

S pozdravem

Oldřich Doskočil

P. S. Mnichovská televize prý dokument o mé práci už odvysílala. Rád bych, aby se přednášky zúčastnil i příslušný televizní štáb, popřípadě, kdyby vybyl čas, abych se v televizním studiu mohl na film podívat. V Litoměřicích mě pan režisér k sobě na film pozval.

P. S. Také bych rád, kdybych se mohl setkat se Susanne Schmidt, bohemistky z Pasova. Spojení na ní přikládám.

P. S. Gratuluji paní baronce ke knize. Doufám, že se k české verzi nějak dostanu a po přečtení ji zařadím na čestné místo v mé dnes už dost nepřehledné knihovně.

Vernisáž v Severočeské galerii výtvarného umění:

Ve čtvrtek 16. května v 17.00 hod. se v Severočeské galerii výtvarného umění Litoměřice konala vernisáž výstavy *Michael Bílek - sochy - Antiteze člověk & Alena Bílková - grafika - Vesmírnost citu*. Úvodní slovo pronesl PhDr. Jan Kříž, zahrál a zazpíval Mgr. Bedřich Ludvík. Výstava byla doprovázena reprezentativním katalogem jehož autorem je PhDr. Kříž.

Poznámka kronikáře:

Kronikář oslovil Alenu Bílkovou a věnoval ji tři svazky edice Radobýl s přáním, aby se zúčastnila výtvarného festivalu Máchovy Litoměřice 2003. Paní Bílková měla velkou radost a účast přislíbila.

Výstava v galerii Ucho farářky Církve československé husitské Mariky Tlusté:

Klub Ucho je kulturním zařízením litoměřického sboru Církve baptistů Petra Chelčického. Svůj kostel mají v červeném novogotickém kostele v Jiráskových sadech, Klub Ucho je v Domě křesťanské pomoci BETHEL (k tomu více in: Portrét 18. a 19. století ze sbírky litoměřického muzea, svazek 6, Litoměřice 2001, poznámka č. 33 na s. 84). Kazatelem je Jaroslav Poloha.

V pátek 31. května se zde konala vernisáž amatérské malířky Mariky Tlusté, farářky Církve československé husitské z Prahy. Výstavu zahájil mořeplavec a

cestovatel Rudolf Krautschneider, který v průběhu vernisáže také přítomným povídal o svých cestách a vše doprovázel diapositivy. O Marice prohlásil, že je na světě jediná krásná žena, která maluje a káže. Svůj sbor má Maryka v Praze - Břevnově Na Petynce, je jí 28 let, maluje něco málo přes deset let. Její největší učitelkou byla babička Vlasta Tlustá, žačka Cyrila Boudy a Jana Seidla, který byl žákem Vratislava Nechleby.

Dalo by se předpokládat, že výstava malující farářky v křesťanském zařízení bude představovat tvorbu meditativní nebo alespoň s křesťanskými náměty. Ale omyl. Marika nalézá náměty na svých cestách po celém světě a na fotografiích svého velkého přítele R. Krautschneidera. Převažují náměty automobilů veteránů, nechybí ani autoportrét a portrét R. Krautschneidera, několik obrázku představuje lodě a moře.

R. Krautschneider řekl: Marika miluje Francii. V létě tam jezdí sbírat hrozny, za vydělané peníze si koupí plátna a barvy a po zbytek roku maluje a káže.

Marika o sobě: *Lidé jsou často překvapeni, že jsem farářkou. Domnívám se, že je to tím, že jsem mladá. Nejsem nijak výjimečná. Výjimečné je mé poslání.*

Nejprve uvažovala o výtvarné škole, ale při studiu na Husitské teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze se rozhodla pro duchovní cestu.

V současné době se svým manželem Václavem Válkem stavějí loď a chystají se na cestu kolem světa. Vyrazit by chtěli v příštím roce a jejich prvním cílem bude Afrika.

ČERVEN

Rozhovor s muzikantem Jiřím Kudrmanem:

Měsíčník Lovosický dnešek, č. 6/2002, roč. 8, 1. června 2002, s. 1 přinesl rozhovor s muzikantem Jiřím Kudrmanem, který často s litoměřickými jazzovými kapelami vystupuje i v Litoměřicích.

Muzikant

-Č-

Jistě mi dáte za pravdu, že nejčastěji se objevujícím na televizní obrazovce je ze všech lovosických občanů pan Jiří Kudrman, profesionální muzikant. Proč tomu tak je, vyplývá z rozhovoru, který nám pan Kudrman poskytnul...

Zahajují takovou nečekanou otázkou: Jak jste se dostal k hudbě?

Není to nic tajného - je to skoro logické v rodině, kde maminka celé dny zpívala (a já se přidával), a táta - ač původně strojný zámečník - působil jako profesionální muzikant. Pak jednou strýc z Boleslavi tátovi řekl: Podívej se, ten tvůj kluk má pusku jako Krautgartner! Dej ho učit na nějaký nástroj! Táta byl pro a když Krautgartner, tak klarinet. Koupil mi ho na sklonku devítiletky. Učil jsem se sám, přišel jsem o mnoho klukovských radovánek, fotbalů a lumpáren, ale ve třetím ročníku průmyslovky už jsem byl schopen hrát ve studentské kapele. Základ byl položen.

S kterými orchestry jste hrál, které bylo Vaše první angažmá?

Po škole jsem krátce působil v Pozemních stavbách v Litvínově, odtud jsem narukoval k ženijnímu vojsku. Tady jsem občas hrál v kulturních úderkách, které byly výtečnou příležitostí dostat se z kasáren, ale muzika to ještě nebyla. Pak mne převedli

do Tábora. Šťastná náhoda tomu chtěla, že jsem měl velitele, který měl "pod palcem" všechny vojenské hudební skupiny a orchestry v okolí. Postupně jsem vystřídal několik hudebních těles a získával zkušenosti.

Vojna skončila. Nastoupil jsem zpět k "Pozemákům", ale tentokrát do Lovosic. Hrál jsem s různými orchestry, například s orchestrem Františka Honzáka, ale posledních 6 amatérských let jsem založil vlastní Skupinu Jiřího Kudrmanna, která působila převážně ve vinárně hotelu Labuť. Přitom jsem zaskakoval i do jiných skupin a orchestrů. Tak se stalo, že jsem hrál i se skupinou, v níž bylo několik hudebníků z Orchestru Karla Vlacha. Má hra se jim líbila a nabídli mi zprostředkovat nástup do tohoto tak věhlasného tělesa. Vyhrál jsem konkurz a od té doby dělil čas mezi Pozemní stavby a muziku. Akce orchestru a povinnosti k zaměstnavateli se začaly časově křížit. V roce 1977 už situace uzrála natolik, že jsem dal "Pozemákům" po 19 letech výpověď a nastoupil do svého prvního angažmá: V orchestru Karla Vlacha.

Ve kterém jiném orchestru jste hrál potom?

Hrál jsem v mnoha orchestrech. Existuje taková spolupráce mezi orchestry, že se hudebníci vzájemně zaskakují třeba v nemoci, dovolené apod. Stálé angažmá mám však teprve druhé: v Tanečním orchestru Českého rozhlasu vedeném Felixem Slovácem. Předtím jsem po skonu pana Vlacha hrál dále ještě osm let v orchestru, nesoucím jeho jméno pod vedením pana Dřevkovského. Záskoků je již méně, většinou hrávám ještě s orchestrem Ferdinanda Havlíka.

Na které angažmá vzpomínáte nejraději?

Bezespornu na dobu u pana Vlacha: byl dokonalý profesionální muzikant a dobrý organizátor, což mu nevadilo v tom, aby nebyl hluboce lidský, plný pochopení - špičkový psycholog. Příklad za všechny: Pan Vlach nikdy nikoho nepropustil. Z orchestru mohli lidé odejít jen na lepší místo, ty propouštěl bez výčitek, do penze, nebo do krematoria a těch želel z celého srdce. Krom toho byla "U Vlacha" vynikající parta, která hrála vynikající muziku.

Pohybujete se v prostředí profimuziky už pár desítek let. Co vás napadá při pohledu zpátky?

Dvě různé věci - První: napadá mne, že dlužím díky mé ženě, která mi pro práci vytvářela perfektní zázemí. Druhá: že jsem měl štěstí, že jsem byl mnohokrát ve správnou chvíli na správném místě. Že jsem se pohyboval v blízkosti lidí, od nichž jsem se měl co učit. Třeba Karel Vlach, Luděk Hulan, Karel Velebný, Felix Slováček, Ferdinand Havlík, James Morrison, Bobby Sheww... našli by se i další.

Celý život bydlíte v Lovosicích, přičemž hrajete v Praze. Nikdy Vás nenapadlo se přestěhovat?

Napadlo, ale jen napadlo. Že jsem zůstal v Lovosicích bylo souhrnem mnoha důvodů: například děti (škola, prostředí), žena (zaměstnání, společenské důvody), byt (těžko bych byl v Praze sehnal stejný). To jsou ty nejdůležitější.

Vzpomínáte na orchestry, na kapelníky, na kolegy a já si uvědomuji, že vlivem úvodu to vypadá, jako byste hrál především na klarinet...

Tak tomu ovšem není - já sice hraju na více nástrojů, ale především na saxofon v altovém ladění, zkráceně na altku.

Co se dá ještě dodat?

Moc ne. Snad jen toto: děláte tu se mnou rozhovor, jako s někým výjimečným. Já jsem normální mužský, který od Boha dostal kousek hudebního talentu, muzika ho bavila a nešetřil na ni časem.

No jo, ale v tom je zrovna ta výjimečnost...

Děkuji za rozhovor.

Dopis Leonidu Křížkovi z nakladatelství ELKA PRESS:

Litoměřice 10. června 2002

Vážený a milý pane Křížku,
dík za hezké chvíle v Litoměřicích. Disktetu se soubory Karla Čepeláka (Karl Czepelak) a Roberta Klučáka (Klutchak) jsem odnesl Stáně již v pátek, slíbila, že vše zařídí. U Eysera šlo pouze o portrét F. Blumentritta, takže jsem o Eysertovi okopíroval pouze dodatky z 5. svazku edice Malíři Litoměřicka a příslušné pasáže zaškrtnal. U Čepeláka mi jde především o šerm, u všech pak pro Vaši informaci o J. Rizala.

Moc zdravím i Zdirada a těším se na další setkání, snad už v mé lepší zdravotní kondici. O šňůře výstavy v severočeských muzeích začnu jednat příští týden

Oldřich Doskočil

Dopis Mgr. P. Hrubého O. Doskočilovi:

Státní památkový ústav v Ústí nad Labem
Hrnčířská 10, 400 21 Ústí nad Labem
PO BOX 208, 209

PhDr. O. Doskočil
OVM Litoměřice

Ústí nad Labem 6.6.2002

Vážený pane profesore,
vzhledem k tomu, že práce na redakci sborníku Barokní umění v severozápadních Čechách, sborník ze stejnojmenného kolokvia uskutečněného ve dnech 24.-25. 5. 2001 v Muzeu města Ústí nad Labem, již dostatečně pokročily, dovoluji si Vám zaslat Váš příspěvek k provedení obsahových korektur (technických si nevímejte - budou opraveny zvlášť redakcí sborníku). Korektury proveďte prosím do 20.6.2002 a zašlete mi je zpět. Je také nutné, abyste ve stejném termínu jako korektury odevzdal podklady pro německé resumé (stačí česky) - v rozsahu cca 1/2 - 1 strany.

Pokud bude vše probíhat dle předpokladů, měl by sborník vyjít do konce roku 2002.

Se srdečným pozdravem

Mgr. P. Hrubý

Odpověď O. Doskočila Mgr. P. Hrubému:

Litoměřice 11.6.2002

Titl.
Mgr. P. Hrubý
SPÚ v Ústí n. L.
Hrnčířská 10
400 21 Ústí n. L.

Vážený kolego.

Vracím korektury a přikládám návrh na německé resumé.

V korekturách prosím opravit:

V titulku (S. 84, 1. ř.) za ...*dohledaná*... dosadit otazník v závorce (?). Bez

restaurátorského průzkumu se nelze k dílu postavit nějakým zásadním způsobem.

Popisek k obrazu č. 4, s. 87:

V 1. řádku nahradit *anonym: autor: Josef Zumsande (1806 - 1865). Za ... K. Škréty...*, dát letopočet 1835 a vyškrtnou *1. pol. 18. století*.

Děkuji za spolupráci a se srdečným pozdravem

Oldřich Doskočil

Návštěva z Mnichova: Adalbert Stifter Verein e. V.:

V neděli večer 16. června přijely z Mnichova ze Spolku Adalberta Stiftera (Adalbert Stifter e. V.) Anna Knechtel (tajemnice spolku, bohemistka) a PhDr. Johanna baronka von Herzogenberg (jednatelka společnosti, historik umění, je jí 80 let!). Sešli jsme se na Mírovém náměstí v 18.30 hod. před domem č. 13, kde u své známé spala paní baronka. V tuto hodinu přijeli také manželé Osvaldovi (Helena a Petr), majitelé nakladatelství a vydavatelství OSWALD, jež vydává edice Radobýl, Malíři Litoměřicka a Vlastivědná práce. Na večeři se šlo do nově zrekonstruované pivnice Kalich v Lidické ulici. Mají zde vynikající kuchyň. Nad litoměřickým pivem se pak diskutovalo o věcech příštích. Po večeři doprovodili manželé Osvaldovi paní baronku na náměstí a odjeli do Prahy. S Annou Knechtel jsme si dali ještě jedno malé litoměřické pivo. Potom jsem ji doprovodil na Dómské náměstí, kde bydlela u paní profesorky Kostřábové (je jí asi 82 let). Na druhý den, v pondělí 17. června, jsme se opět sešli (bez Osvaldů) před domem č. 13. na Mírovém náměstí. V 10.00 hodin jsme byli přijati starostou města J. Landou a místostarostou A. Terberem. Dostavili se i novináři z Deníku Litoměřicko. Obě dámy dostaly od představitelů města reprezentativní publikace. V 11.00 jsme Městský úřad opustili a pokračovali do galerie Ve dvoře (gotické dvojče), kde si obě dámy prohlédly výstavu studentů pražské Akademie ze sochařského ateliéru profesora Hendrycha. Dostaly také tři svazky edice Radobýl (kromě druhého svazku - Ohlédnutí za surrealistickou skupinou Ra očima L. Kundery, která je beznadějně rozebrána) a poslední, šestý svazek edice Malíři Litoměřicka (Portrét 18. a 19. století ze sbírky litoměřického muzea - předcházející v knihovně mají). Potom jsme zašli do muzea na prohlídku sbírkového fondu. Nejvíc paní baronku zaujaly litografické tisky z produkce Medauovy firmy - zejména pak hrady z Heberovy encyklopedie. Nastal krátký odpočinek na dvorku kavárny A-Tropik na náměstí. Pak jsme se na chvíli rozešli. Sešli jsme se v 15.30 v pivnici Kalich. Přišel jsem první. Ředitel Archivu města Ústí nad Labem PhDr. Keiser zde už popíjel litoměřické dvanáctistupňové pivo (nazýval ho pivem kvěťákovým). Pak přešel na třináctistupňové se jménem Baronka von Levetzow, které mu velice zachutnalo. Pan ředitel přijel, aby paní baronce ukázal alespoň titulní list české verze její knihy vzpomínek (pamětí), kterou vydává ve svém nakladatelství. Anna i paní baronka po večeři odešli a já zůstal s panem ředitelem ještě asi hodinu. Pak jsem ho doprovodil na vlak na dolní nádraží. Odjel ve 20.05 hodin do Ústí n. L. Od představitelů spolku Adalbert Stifter jsem dostal několik knih a katalogů. Například Deutsch - tschechischer (Česko - německý) Almanach 2002, Prag und Bühmen (Malerische Ansichten 1790 - 1910), což byl katalog z výstavy v roce 1982, Panorama der Elbe (Ansichten des 18. und 19. Jahrhunderts, což byla výstava v roce 1988, Stifter Jahrbuch (Neue Folge Band 15/2000 či katalog Na rozhraní (Fotografie z Německa, České republiky a Rakouska) atd. Na druhý den (úterý 18. června) cestou na poštu jsem dopoledne ještě náhodou potkal Annu Knechtel. Koupili jsme dva výtisky Deníku Litoměřicka, kde vyšel článek k jejich pobytu v Litoměřicích. Anna si k těmto novinám ještě přikoupila Lidové noviny a týdeník Týden.

Ohlas v tisku:

Deník Litoměřicka (mutace Litoměřicko - zpravodajství), úterý 18. června 2002, roč. X/141, s. 15.

Návštěva má umělecké ambice

Když jednatelka spolku Adalberta Stiftera Johanna von Herzogenberg uspořádala v Německu výstavu děl německých umělců v Čechách, byli všichni u vytržení. Dnes se snaží obě země umělecky propojit.

David Šikula

Litoměřice - Učinit užitečnou německou kulturní tradici Českých zemí pro česko - německý dialog se pokouší Spolek Adalberta Stiftera. Za tímto účelem navštívili zástupkyně spolku některá litoměřická kulturní centra.

Zakladatelé spolku, což byli vědci, umělci a publicisté z Prahy a sudetských území, si vybrali Stifterovo jméno proto, že šlo o šumavského básníka, na kterého se pohlíželo jako na symbol rovnocennosti mezi Čechy a Němci. V roce 1952 začala jako jednatelka spolku pracovat baronka Johanna von Herzenberg. Pod jejím vedením získal spolek statut kulturního institutu.

Aby Stifterův spolek navázal kontakty ke spolupráci v uměleckém světě, zavítaly do Litoměřic právě zmíněná jednatelka baronka Herzogenberg a tajemnice spolku Anna Knechtel. Dopoledne byly společně se svým českým hostitelem historikem z Okresního vlastivědného muzea v Litoměřicích Oldřichem Doskočilem, přijaty u starosty Jiřího Landy. *"Chtěli jsme, aby návštěva nebyla jen setkáním spolků, ale aby kontakt mezi zeměmi dostal vyšší význam"*, vysvětlila Anna Knechtel.

Baronka Herzogenberg přiblížila starostovi a jeho přítomnému zástupci Antonínu Terberovi vznik a průběh existence Spolku Adalberta Stiftera. *"Česká republika je nejen sousedem Německa, ale dlouhou dobu tyto země spolu žily a měly mnoho společného,"* řekla baronka výbornou češtinou. Po přijetí u starosty pokračovaly zástupkyně spolku na prohlídku a informativní jednání do galerie Ve dvoře.

"Rádi bychom zorganizovali účast některých německých umělců na literárním a výtvarném festivalu Máchovy Litoměřice," uvedl Doskočil.

Z galerie pak putovali všichni do okresního muzea k prohlídce depozitáře sbírkového fondu obrazů a na setkání s ředitelem Archivu města Ústí nad Labem, který redigoval českou verzi Vzpomínek Herzogenbergové.

Článek je doprovázen barevnou fotografií s popiskem:

Jednatelka Stifterova spolku Johanna von Herzogenberg (vpravo) a tajemnice Anna Knechtel byly včera dopoledne přijaty v kanceláři starosty Litoměřic Jiřího Landy. Foto: Karel Pech

Poznámka kronikáře:

O několik dní později spatřila světlo světa vzpomínková kniha - Johanna von Herzogenberg, Z mého života, Ústí nad Labem 2002, předmluva německého vydání Ferdinand Seibt, českého Vladimír Kaiser, 330 stran + obrazová příloha. Knihu vydalo Město Ústí nad Labem jako 5. svazek edice Memorabilia ustensis. Knihu jsem

od PhDr. V. Kaisera, ředitele Archivu Města Ústí nad Labem, přivezl ve čtyřech exemplářích do Litoměřic. Stála 170 Kč. Já ji dostal od pana ředitele zdarma, ostatní platili a to ještě tentýž den: Pan starosta Jiří Landa, pan místostarosta Antonín Terber a o den později galeristka Irena Skopalová.

Výstava "Umělecké panenky" v muzeu:

Bez vernisáže byla v Okresním vlastivědném muzeu zahájena v úterý výstava "Umělecké panenky", která trvala po celé prázdniny až do 1. září. Vystavené panenky jsou různých velikostí a stáří. Většina z nich jsou však repliky. Jediným originálem na výstavě jsou miniaturní panenky nalezené ve šrotu zbořené továrny. Z těch větších vzbuzovala pozornost císařovna Sissi. Na soutěži ve Vídni získala i ocenění. Její šaty tvoří 28 metrů bílé krajky. Zvláštností je panenka, jejíž obličej byl vytvořen podle portrétu malé holčičky Elišky ze Strakonice nebo sousoší dvou panenek s názvem *Panenka se třemi obličejí*. Změna obličeje se dosáhne pootočením hlavičkou jedné z nich.

Litoměřický kořen již do 8. ročníku:

O prodlouženém víkendu, 5. - 7. července, se na Střeleckém ostrově konal již 8. ročník festivalu zaměřenému především na alternativu a world music *Litoměřický kořen*. Představilo se na něm 31 kapel a to i zahraničních - ze Švýcarska, Ukrajiny, Belgie a Německa. Z českých kapel byli hlavními tahouny festivalu *Ty syčáci*, *Psí vojáci*, *Echt!*, *Václav Koubek*, *Traband*, *Už jsme doma atd.*

Drážďanská AVU v galerii Ve dvoře (gotické dvojče):

V pátek 12. července se v galerii Ve dvoře konala vernisáž výstavy jedenácti studentů a asistentky Klaudivie Franz (ové) z ateliéru Maxe Uhlika Akademie výtvarných umění v Drážďanech. Vystavená díla vznikla jako odraz působení krajiny Českého středohoří v Řehlovicích, proto název výstavy *Řehlovická krajina*. Většina těchto studentů se zúčastňuje tradičního výtvarného sympozia v Řehlovicích jež pořádá *Kulturní centrum Řehlovice*. To letošní začne 20. července. V galerii je vystavena zhruba polovina vzniklých prací, druhá část je souběžně vystavena v Lipsku.

Sochy E. Filly v litoměřické galerii:

Ve čtvrtek v podvečer 18. července se v Severočeské galerii výtvarného umění uskutečnila vernisáž sochařského díla českého malíře Emila Filly. Úvodní slovo pronesl PhDr. Jaromír Zemina. K výstavě opět vyšel reprezentativní katalog.

Dopis pana Hoeniga z Düsseldorfu O. Doskočilovi:

Piet Hoenig,
dipl. ing.
Am Ginsterberg 27
D-40627 Düsseldorf
18.07.2002

Panu
Oldřichovi Doskočilovi
Vlastivědné muzeum v
radnici
ČR - 412 01 Litoměřice
Česká republika

Johann Georg HONHEISER
starosta v Uničově [Mährisch Neustadt]
od 1786 až do své smrti 1808

Vysoce vážený pane Doskočile,

viděl jsem v televizi film "Deutsche Spuren in Böhmen" [Německé stopy v Čechách; Po stopách Němců v Čechách]. Vaši adresu jsem získal prostřednictvím Bavorského rozhlasu. Fascinovala mne skutečnost, že byly restaurovány a vystaveny portréty osob minulých časů, i když jsou zástupci německých obyvatel.

Ptám se tedy zde: Šestinásobný praděd byl v letech 1786 - 1808 starostou v Uničově [Mährisch Neustadt = Moravské Nové město]. Jeho portrét byl k dispozici a k vidění v místním muzeu v Uničově až do konce války. Potom se mi jeho stopa ztratila. Fotografii portrétu mám a připojuji ke svému dopisu její kopii. Rozměry originálu jsou asi 60x80 cm. Mohl byste mi ponoci nalézt stopu obrazu?

Farář Jarosch z Uničova (a také restaurátor farního kostela) dal pro mne pátrat v moravských muzeích a jejich archivech, ale marně. Historik Dr. František Spurný ze Šumperka [Mähr. Schönberg] mi zprostředkoval řešerši v "Olomouckém dnu" a vývěsku na radnici v Uničově. Touto doufám oslovit dobové svědky.

Znáte snad nějakého kolegu nebo místo, kde podobně se jako u Vás prokázalo, že minulé hodnoty byly pozorně uchovávány a opatrovány a potom také ještě vystaveny? Těším se velice na Vaši odpověď. Předem děkuji za Vaši trpělivost i námahu.

S přátelským pozdravem

Piet Hoenig [v. r.]

1 příloha (1 fotografie)

Dopis O. Doskočilovi z Archivu města Ústí n. L.:

Archiv Města Ústí nad Labem
Hrnčířská 2/65

401 00 Ústí nad Labem
Czech Republik

Vážený pan
Oldřich Doskočil
Okresní vlastivědné
muzeum
Dlouhá 173
412 01 Litoměřice

Ústí nad Labem 23. července 2002

Vážený pane Doskočile,
K Vaší žádosti o vyhledání novinového článku k výstavě Sdružení umělců severočeských od 11. 11. 1923 v Ústí nad Labem Vám nemohu poskytnout žádné informace.

Vzhledem k tomu, že jen o několik dní později se konala výstava Metznerbundu, v německém tisku hojně komentovaná po celou dobu jejího trvání, je příčina neúspěšného hledání zřejmá.

Poslala jsem dotaz panu P. Štemberovi do Uměleckoprůmyslového muzea v Praze. Jeho případnou kladnou odpověď Vám dám vědět.

S pozdravem

Iva Králová

SRPEN

V páteční příloze bulvárního deníku Blesk (Blesk magazín, plus TV, č. 31 (509), roč. XI., 2. srpna 2002, s. 21) vyšel rozhovor se známým komikem Felixem Holzmannem, jehož většina života je spojena s Litoměřicemi:

Felix Holzmann
Už jsem starý, nemyslí mi to

Jaroslav Benda
Foto Blesk - David Kandrát

Kulaté brýle s černými obroučkami, ošumělý kabát, šátek a legrační klobouk. To jsou rekvizity neodmyslitelně spojené s postavou legendárního komika Felixe Holzmanna. Originální humor doprovázený nesestříhanými salvami smíchu publika jsou pro změnu charakteristické znaky scének, kterými dnes už osmdesátiletý umělec spolehlivě bavil posluchače mnoha generací. V současné době žije střídavě v Litoměřicích a německém Chemnitzu, odkud pochází jeho manželka Bärbel (56). Necítí se dobře a s vystupováním na veřejnosti zřejmě navždy skončil.

Jsem na to starý a už mi to tak nemyslí, říká komik, který nestojí o popularitu. Navíc mám špatnou paměť a cítím se unavený. Většinu času tráví ve svém bytě, bere nezbytné prášky a současný humor se mu příliš nelíbí. S uznáním vzpomíná na Laurela a Hardyho, Chaplina a krále českých komiků Vlastu Buriana. Sám začínal jako herec ochotník.

Narodil jsem se v Teplicích, ale už jako miminko jsem se odstěhoval do Litoměřic," usmívá se komik, který se svou figurkou roztomilého nechápavce sklízel úspěchy doma i v sousedním Německu. Jako obyvatel někdejších Sudet neměl k němčině daleko a k dokonalosti ji přivedl hlavně zásluhou své manželky, herečky a konferenciérky Bärbel Greifové. S tou je ženatý již třicet let, byla to láska na první pohled.

Se svým číslem začínal po různých estrádách a vystřídal několik partnerů, z nichž nejznámější byl František Budín. *"Brýle, klobouk, šátek a plášť jsem zvolil proto, abych toho nemusel sebou na zájezdech moc tahat. Zůstal jsem u toho a napsal desítky scének,"* vzpomíná na úplné začátky Felix Holzmann, který však nebyl se všemi svými dílky spokojen. *Některé byly slabé, tak jsem je nikdy nepoužil. Většinou to bylo v případech, kdy mě do toho někdo nutil. Ty nejlepší přišly sami."* Úplně první scénkou byl pověstný aluminiový klíček, následoval dialog o ukulele, štrúdl, hřbitovní scénka a další.

Slavný komik začínal na zájezdech se Standou Procházkou starším, v roce 1968 se dostal poprvé i do sousedního Německa, kde vystupoval se zpěvákem Jiřím Popperem a později s několikanásobným Českým slavíkem Karlem Gottem. *V Německu jsem tak populární nebyl, protože těch vystoupení tam bylo mnohem méně než doma,"* komentuje své působení u sousedů Holzmann. Je však příliš skromný, neboť se tam několikrát objevil i v televizním vysílání.

V Německu se také na společném vystoupení seznámil se svou o čtyřiaadvacet let mladší manželkou. Ta pracuje jako zpěvačka a konferenciérka na zámořských lodích, na kterých se v posledních letech pracovně plavila i se svým manželem. Jejich věkový rozdíl bere Felix Holzmann s humorem, z rovnováhy ho nevyvedla ani nedávná příhoda v autobusu. *Nějaký muž ji považoval za moji dceru,"* směje se komik, který rád vzpomíná na společné plavby po světových mořích. *"Poznal jsem skoro celý svět a bylo to krásné. Na lodi jsme spolu dělali také jednu scénku v němčině"*.

Bohatý prý rozhodně není, neboť dnešní finanční možnosti se nedají s dobou jeho působení vůbec srovnávat. *Já ani manželka nemáme obchodního ducha, bral jsem honoráře, které mi dali,"* říká o svém finančním zázemí muž, který rozdával smích ve velkém. *"Ale na těch pár dní, co mi zbývají, mi to snad stačit bude. Manželka ještě pracuje, ale už beze mě."* Bärbel Greifovou čeká další plavba po mořích, tentokrát se však již bude muset obejít bez svého manžela. Letošní držitel Platinové desky Supraphonu zůstane doma. *Necítím se na to, není mi dobře,"* říká Felix Holzmann. *Tuším, že už tu dlouho nebudu, ale smrti se nebojím."*

Dodatek kronikáře:

Poslední Felixova věta byla prorocká. Krátce po vyjití článku odjel do nemocnice v Chemnitz, Německu, kde se podrobil těžké operaci hlavy (mozku). Po zákroku se už neprobral k vědomí. Zemřel v noci ze čtvrtka 12. na pátek 13. září 2002 ve věku 81 let. Jsem zřejmě první, kdo zapisuje za jménem uzavřená životní data: Felix Holzmann (1921 - 2002); zapsáno v pondělí 17. září 2002. Jeho památku uctila i Česká televize I ve zprávách. Zde bylo řečeno, že F. H. zemřel na selhání srdce.

Dopis I. Králové z Archivu Města Ústí n. L. O. Doskočilovi:

Archiv Města Ústí nad Labem
Hrnčířská 2/65
401 00 Ústí nad Labem

Vážený pan

Czech Republic

Oldřich Doskočil
Okresní vlastivědné
muzeum
Dlouhá 173
412 01 Litoměřice

Ústí nad Labem 2. srpna 2002

Vážený pane Doskočile,
podle vyjádření pana Petra Štembery z Uměleckoprůmyslového muzea z Prahy se ani v tamní knihovně nevyskytuje žádná zpráva o výstavě Sdružení severočeských umělců v Ústí n. L. v roce 1923.

Současně sděluje, aniž by uvedl místo konání, že knihovna vlastní katalog výstavy z roku 1923 a Kultur und Wirtschaft 1914.

Lituji, že jsem Vám nemohla podat příznivější informaci.

Iva Králová

Odpověď O. Doskočila ing. P. Hoenigovi do Düsseldorfu:

Litoměřice 6. srpna 2002

Titl.
Piet Hoenig, dipl.
ing.
Am Ginsterberg
27

D - 40627 Düsseldorf

Vážený pane ing. P. Hoenigu,
jsem velice potěšen, že film v bavorské televizi "Deutsche Spuren in Böhmen" zahrnující i moji práci v litoměřickém muzeu našel nejen své diváky, ale vzbudil důvěru i v moji práci.

Od roku 1994, kdy jsem přišel do litoměřického muzea, zpracovávám jeho sbírkový fond grafiky, kreseb a obrazů a to bez ohledu na to zda grafik či malíř byli národnosti české či německé. Stejně tak mne u podobizen nezajímá národnost portrétovaného, ale jeho život, pokud se dá ještě něco zjistit. Výsledkem je prozatím celostátně unikátní edice "Malíři Litoměřicka", která vychází od roku 1996 a prozatím zahrnuje 6 svazků. Další tři jsou připraveny do tisku, ale záleží na městském magistrátu, zda bude mít i v příštích letech dost finančních prostředků na další financování edice. Pokud by Vás tyto tituly zajímaly, lze si je objednat v našem muzeu. To, že je většina výtvarníků i portrétovaných německé národnosti, vyplývá z národnostní statistiky v severních Čechách do roku 1945.

Ale proč tak obsírně o mé práci? Záleží na tom, zda příslušné muzeum má odborníka - kunsthistorika nebo nemá. Pokud nemá, pak je jeho fond výtvarného umění sice evidován a katalogizován, ale pouze v prvním stupni, tedy jako předměty s charakteristikou např. "Obraz, muž, asi 18. století, anonym", a pokud je autor portrétu Vašeho předka ještě k tomu anonymní a na obraze (obvykle na zadní straně plátna) není původní text o portrétovaném, může ležet v depozitáři nějakého muzea (vzhledem ke kvalitě malby je málo pravděpodobné, že v galerii) jako "anonym" pod nějakým přírůstkovým číslem a nepomůže ani fotografie, protože příslušný pracovník,

pokud má v depozitáři větší množství děl, neudrží v paměti všechny portréty. A pro neškolené oko je velice těžké podle fotografie něco najít. Tuto informaci Vám sděluji proto, že v případě neúspěšného dohledávání portrétu není vyloučeno, že se dílo neztratilo, nezničilo, nezavleklo apod., ale prostě nepovšimnuto leží (třeba pečlivě uloženo) v nějakém depozitáři a čeká na svého historika umění, až se k němu dostane a odborně ho popíše a odborně zaeviduje pod inventárním číslem do nějakého odborného katalogu.

Uvedu příklad: V roce 1994, kdy jsem přišel do muzea, slavil Klarův ústav pro slepé v Praze výročí. Konala se výstava o jeho zakladateli A. Klarovi, který 20 let učil na litoměřickém gymnáziu. Podle něho také pražská čtvrť Klárov. V roce 1994 muzeum odpovědělo, že žádný jeho portrét nevlastní. Teprve po dvou letech mé práce jsem objevil v našem muzeu hned dva jeho portréty a prokázal, že je to opravdu Klarův portrét. Nyní prokazuji, že 100 let hledaná a v literatuře uváděná jako neznámá podobizna prvního litoměřického biskupa Šlejnice od raně barokního českého malíře K. Škréty se nikdy neztratila, ale dokonce visí na biskupství, jen se kolem ní chodilo a dílo bylo mylně připsáno někomu jinému. Atd.

Problém s Vaším předkem je pro mne v tom, že dělám především regionální malířství Litoměřicka a severních Čech, zde znám kolegy a stav depozitářů muzeí a galerií. S Moravou příliš konexí nemám. Ale fotografii namnožím. Jednak ji rozešlu několika přátelům kunsthistorikům, zda neznají někoho na Moravě či dokonce sami někde obraz neviděli či ho při nějaké návštěvě uvidí (náhoda je někdy podivná!!!) a také ho budu vozit s sebou na různé studijní cesty či semináře a ukazovat. To je prozatím vše co mohu pro věc udělat. V případě, že by jste byl v pátrání úspěšný, dejte mi vědět, abych se zbytečně dál neangažoval a jak říkáme mi Češi - nenosil dříví do lesa.

Prozatím zdravím a přeji hodně úspěchu v pátrání

Oldřich Doskočil
Okresní vlastivědné muzeum
Litoměřice

P. S. V roce 1956 došlo k rušení městských muzeí a jejich sbírky byly převáděny do Okresních muzeí. V Uničově, pokud je mi známo, Městské muzeum není. Napište do Okresního muzea v Olomouci (Vlastivědné muzeum Olomouc, náměstí Republiky 5, PSČ 771 73 Olomouc) zda tam není nějaký pamětník pamatující si toto slučování, zda neví, do kterého sbírkového fondu přešly sbírky muzea v Uničově. Pokud bychom věděli toto, je třeba pátrat tam. Ale nespoléhat se na písemnou odpověď, ale dostat se přímo do depozitáře a spoléhat se na vlastní oči.

Přehled vstupného na koncerty cyklu KPH:
(veškeré vstupné na koncerty je bez cenového rozlišení míst)

Běžné vstupné pro veřejnost na jednotlivé komorní koncerty:

Dospělí a	100 Kč
děti	25 Kč
mládež, vojsko základní služby	30 Kč.

Vstupné na vánoční koncert (Chorea Bohemica) z cyklu KPH: dospělí 200, děti 100, mládež a vojsko základní služby 150 Kč. Vstupenky na vánoční koncert Chorei Bohemicy budou v prodeji již od 26. 8. 2002 (reservace zajištěna pouze pro abonenty KPH).

Slevy vstupného pro členy KPH:

- členský příspěvek za koncertní sezónu á 70,-Kč (manželský pár uhradí poplatek jen za jednu osobu, přičemž výhody členství jsou přiznány oběma).
- abonentní vstupenka pro jednu osobu na 9 koncertů abonentní řady KPH 21. sezóny 2002/2003 (včetně vánočního koncertu) činí 480,- Kč. Možnost jejího zakoupení je podmíněna platným členstvím v KPH, je nepřenosná.

Upozornění: abonentní vstupenky je možno zakoupit pouze v době od 26. 8. do 23. 9. 2002 !!!

- jednotlivé vstupenky pro členy KPH (jen při předložení platného členského průkazu): á 60,-Kč, na vánoční koncert á 170,-Kč. (Vstupenky na vánoční koncert v prodeji již od 26. 8. 2002.) Sleva KPH platí též na koncerty z cyklu Umělecké mládí, případně na další hudební akce s vyznačením slevy KPH na měsíčních plakátech Divadla K. H. Máchy.

Předprodej vstupenek v Divadle K. H. Máchy v Litoměřicích. Zahájení předprodeje na novou hudební sezónu od 26. 8. 2002. Pokladna otevřena vždy ve dnech: pondělí - středa - pátek od 14.30 do 18.00 hodin.

Zajištění vstupenek výhradně v pokladně divadla v uvedené době provozu a vždy hodinu před začátkem představení (telefon: 0416/732066).

Informace pro veřejnost:

O členství v KPH (Kruh přátel hudby), koncertním dění, divadelních představeních pro dospělé a dalších akcích pořádaných v Divadle K. H. Máchy - J. Jenčková (tel./fax: 0416/732286), o představeních pro děti (včetně představení pro školy), o pronájmech Divadla K. H. Máchy - E. Potůčková (telefon: 0416/733820).

Dopis A. Knechtelové O. Doskočilovi:

Adalvert Stifter Verein e. V.
Hochstraße 8
81669 München
Telefon 089/4489807
Telefax 089/4891148
1. Vorsitzender
Prof. Dr. h. c. Otto Herbert Hajek
Geschäftsführer
Dr. Peter Becher

Vážený pan
Oldřich Doskočil
Okresní
vlastivědné muzeum
Mírové náměstí
171
CZ - 412 01
Litoměřice

Vážený pane Doskočile, milý Oldřichu,

po těch hrozných zprávách o totálně zaplavených regionech v Čechách jsem si málem netroufla někomu napsat, abych v žádném případě nerušila při uklízení...

Slyšela jsem od Tvého kolegy - toho který bere telefony - že Litoměřice byly zaplavené až do výši parkánu. Těžko si představit... Nevím, kde bydlíš, můžu jen doufat, že jsi byl ušetřen!

Mám právě hodně práce, protože se musím starat o více projektů najednou, ostatní si totiž střídají na dovčách. Ale teď bude řada na mě, a v neděli pojedu s Raimundem do Jižní Itálie! Proto Ti chci informovat, že budu k dispozici až zase od 22. 9.

Moc se těšíme na Tvoji přednášku 28.11.! Poslala jsem ji už paní Heißigové, která bude tlumočit diskuse.

Pozvánku jsem si ještě nevymyslela, ale termín je už zapsán v programu Sudetoněmeckého domu a v půlročním programu Spolka. Oba ale bohužel se ještě nevrátili z tisku.

Můžu Ti zato už napsat, kde jsme Tě ubytovali (dva noci), je to:

Hotel Blauer Bock
Sebastiansplatz 9 Tel: +49/(0)89/23178-0
80331 München Fax: 23178-200

Nachází se v centru, ale ráda Ti ve středu, 27. 11.02 vyzvednu z nádraží, popr. z autobusového nádraží, jestli mi napíšeš, kdy dorazíš.

Nechala jsem vyhledat pár čísel od Sudetendeutsche Zeitung pro tebe, m.j. ty, kde je napsáno o naší svatbě. Jestli chceš, tak to dej číst i panu Kaiserovi, aby mu bylo jasné, co mu unikla za důležitou zprávu. Přikládám i pár fotek z naše návštěvy; uplynulo

síce hodně času od té doby, ale velmi ráda na to myslím, a pevně jsem se předsevzala přijet 2. listopadu na Festival Máchovy Litoměřice.

Měj se moc dobře, s pozdravem

Anna Knechtel

Dopis Dr. B. Schubartové z Lipska O. Doskočilovi:

K. G. Saur München - Leipzig
A Gale Group/Thomson Learning Company
Redaktion Allgemeines Künstlerlexikon
K.G. Saur Verlag GmbH. 1b. D-04177 Leipzig

Dr. O. Doskočil
Okresní
vlastivědné muzeum
Mírové nám. 1
412 01
LITOMĚŘICE
Tschechien

Leipzig 23. 8. 02

Vážený pane Doskočile,

v příloze Vám posílám text Vašeho článku o E. Eysertovi, který bude vytištěn ve 35. svazku (vyjde koncem roku). Jestliže budou nějaké korektury nebo jestliže máte podstatné doplňky, sdělte mi je, prosím, do konce září. Mezitím jsme zahájili práci na "F", ale k rodině Grussů, která je předznamenána pro Vás, to potrvá nejméně tři roky. Já Vám ovšem termín odevzdání sdělím včas. Máte-li nějaké návrhy k rodině Grussů, byla bych jejich sdělením potěšena.

S přátelskými pozdravy

B. Schubart

Návštěva pana B. Grundla v litoměřickém muzeu:

V sobotu 24. srpna 2002 navštívil Litoměřice a litoměřické muzeum přímý potomek malířské rodiny Grussů (viz korespondence s panem Grundlem v kronice). Na dva lístečky mi napsal:

Sobota 24. 8. 2002

Milý pane Doskočile!

Chtěl jsem Vás tady navštívit, ale nebyl jste, bohužel, přítomen. Jdu po stopách svých předků Grussů (Johanna, Philipa, atd.), ale brzy zase (za Vámi) přijdu.

Srdečné pozdravy

Váš Bernhard Grundl/Gruss

Prohlídka Vašeho muzea byla velmi zajímavá! Vaše dámy a pánové (1. patro) byli skvělí. Byli jsme velmi spokojeni! Všechno nejlepší pane Doskočile!

Bernhard A. Gruss - Grundl

ZÁŘÍ

Odpověď O. Doskočila B. Schubartové:

Dr. B. Schubarth
Redaktion Allgemeines Künstlerlexikon
Lupennstr. 1b
D-04177 Leipzig

Litoměřice 10. září 2002

Vážená paní Schubart,

omlouvám se za dlouhé mlčení, především za absenci odpovědi na Váš dotaz o umělcích Eberhanz, J., Eberle, J. A., Eichler, J. F. Nepodařilo se mi o nich zjistit vůbec nic, o posledním jsem se ptal na ústecké univerzitě - vše bez výsledku. Zároveň se mi sešlo tolik pracovních záležitostí, že jsem měl už všeho dost.

Ke korekturám E. Eyserta: V 8 řádku je Josef Plan. Správně Plank (doplnit "k").

V 17 řádku je správně Sleinitz (doplnit "ei" a vypustit "j").

V posledním řádku dole 2x Litomerice. Správně Litoměřice (doplnit háček na e - "ě" za písmenem "m").

To by snad ke korekturám bylo vše.

Heslo "Škréta" bude za mnoho let. Ale pro informaci v souvislosti s Eysertovou kopií biskupa Schleinitze od K. Škréty: Domnívám se, že jsem našel originál na litoměřickém biskupství. Obraz byl připsán jinému malíři a visel, značně poničen, téměř 100 let bez povšimnutí. Vyjde mi o tom koncem roku studie ze sympózia o severočeském barokním umění s německým resumé, kterou Vám zašlu.

K písmenu "F" bych tu měl: Josef Fučík (Bernartice u Tábora 13. 8. 1890 - 25. 10. 1955 Praha), absolvent pražské vysoké školy Uměleckoprůmyslové (1909 - 1911) u prof. E. Dítěte a pražské Akademie výtvarných umění (1911 - 1913). Jediný malíř české národnosti, který žil v Litoměřicích mezi válkami, spoluzakladatel Sdružení výtvarných umělců severočeských v Ústí n. L. (1. výstava Sdružení 11. 11. 1923 Ústí, převoz do Litoměřic ještě v témže roce), spoluzakladatel a malíř dekorací (podle vlastních návrhů - ty se dochovaly) ochotnického spolku K. H. Mácha Litoměřice, profesor kreslení a modelování litoměřického gymnázia, atd., atd. V muzeu 2 obrazy, magistrát 1 obraz atd. Byl by zájem? Podle mne by v ThB být měl. Píši o něm monografii.

K písmenu G: Objevil jsem zapomenutého malíře z Litoměřic a jeho syna - Franz Josef Günter (1782 - 1863) a Franz Günter (1812 - 1855). V muzeu mám jednu krajinu J. Güntera staršího. Po zrestaurování jsme byli já i restaurátorka překvapeni kvalitou malby. V archivech jsem zjistil, že maloval i pro okolní kostely a dokonce i v kterých by měla být jeho díla. Ty jsem ovšem ještě neviděl a nevím v jakém stavu a zda tam ještě jsou. O jeho životě vím z archivu překvapivě mnoho (určitě víc než znám děl). Pokud není v ThB, měl by být určitě alespoň v několika řádcích připomenut (i se synem) nyní.

K rodině Grussů: Intenzivně na nich pracuji. Nejlépe jsem na tom s J. Grussem starším (1790 - 1855). Mám diplomovou práci A. Kašparové, kterou jsem vedl, vytěžený archiv na litoměřickém biskupství a ve Varnsdorfu, soupis (doposud objevených) G. obrazů a vím kde jsou (i když jeden zřejmě v kostele v obci Křešice povodeň nenávratně zničila) atd. Něco už vím o jeho synovi (o jeho dílech ale pouze v teplickém muzeu), u ostatních mimolitoměřických G. jsem ale nijak výrazně nepokročil. Například o libereckém G. mi v Liberci řekli, že to jméno vůbec neznají. Atd.

Velká prosba: Ozval se mi přímý potomek rodiny Grussů žijící v Německu. Byl nadšen a přislíbil pomoc. Především o dílech G. v Německu a v soukromém majetku. Domnívám se, že by věci urychlilo, kdyby jste mu napsala, že redakce A.K. má zájem o všechny Grussy atd. Atd. Jde o psychologii! Jeho adresa: Bernard Grundl, An der Ziegelheute 11, D - 914 68 Gutenstetten / Bergtheim.

V Německu žijí potomci ve třech větvích - jedna dokonce v Drážďanech, což je od Lipska kousek. Pan Grundl Vám napíše obsáhlý dopis jako mě. Ale možná už s dalšími novými poznatky.

V teplickém muzeu mají dva oleje od Franze Grusse, který žil v Teplicích mezi válkami. V novinovém článku ke své teplické výstavě tvrdí, že jeho dědeček byl také malíř. To je vše co o něm vím. Pan Grundl přislíbil pomoc v dalším pátrání.

V příloze, kromě korektur, zasílám německé resumé 6. svazku edice Malíři Litoměřicka.

Zdraví

O. Doskočil

P. S. Jak jste v Lipsku přežili povodeň? My v Litoměřicích relativně dobře. Horší je to s vesnicemi na druhém břehu Labe.

Dopis O. Doskočila A. Knechtelové:

12. 9. 02.

Vážená paní
Anna Knechtel
Adalbert Stifter Verein
e.V.
Hochstr. 8
81669 München

Vážená a milá Anno,
ze záplav jsme vyšly já i naše muzeum bez úhony. Ale jinak to bylo strašné a nepředstavitelné. Zejména pro protější břeh Labe (Terezín, Lovosice a všechny vesnice). Jen Památník Terezín (Malá pevnost) má škody za 60 miliónů Kč. Celkové škody (celostátně) podle posledních zpráv dosáhnou 100 miliard Korun, město

Litoměřice asi 600 miliónů Kč. Nepředstavitelné! Vytopen byl i archiv v Ústí nad Labem (pan Kaiser) a i dům kde bydlí. Podrobnosti ještě neznám, ale prý to tam (archiv) ani tam (dům, kde má byt) nebylo tak zlé jak se očekávalo. Přece jenom už je to dost daleko od Labe.

Do Mnichova přijedu 27. listopadu, pravděpodobně vlakem. Ale optimální spojení budu teprve zjišťovat a dám včas vědět. Budu se snažit vystoupit na nádraží (ať už vlakovém či autobusovém) nejpozději v pozdním odpoledni nebo ještě dřív. Nemám představu, jak se do Mnichova cestuje dlouho. A vyhlížet Tě budu jako Anděla - ochránce. Kdybys tam na tom nádraží nebyla, cítil bych se nejen opuštěn, ale v tom Vašem velkém městě zcela ztracen a bezradný. Osobní průvodce je milejší než jen studený a chladně racionální plánek.

Doufám, že Tě ještě uvidím 2. listopadu na festivalu Máchovy Litoměřice. To už Ti zřejmě řeknu vícero podrobností. A také doufám, že z Tebe bude ještě vyzařovat jižní italské slunce z dovčí. Ostatně, těší mě představa, že tyto řádky čteš ještě plná dojmů z moře a modrého nebe.

Diapozitivы obrazů jsou již hotové. V příloze zasílám jeden diáček. To pro jistotu, zda je to tak správně pro promítací přístroj.

Děkuji za výtisky *Sudetendeutsche Zeitung*, zvláště pak za výtisk *Sudetendeutsche Paar*, plánek Mnichova a fotografie z 16. 6. 02. z hospody Kalich v Litoměřicích. Až pojedu do Ústí nad Labem, vše ukáži panu Kaiserovi. Dostal jsem od něho knihu paní baronky a přečetl jsem ji jedním dechem. Přivezl jsem ji i panu starostovi Landovi, místostarostovi panu Terberovi a galeristce paní Skopalové (u ní v galerii jsme tenkrát byli také). Všichni rovněž paní baronku pozdravují. Včetně mě, samozřejmě.

Snad je to vše co jsem chtěl napsat. Takže mi už

zbývá obvyklá zdravice (a to velká) s přáním, aby ses měla dobře.

Oldřich Doskočil

Dopis I. Gutfreundové o. Doskočilovi:

Ltm., 3. září 2002

L e g e n d a VIOL, d'amour

Tato VIOLA se narodila v dílně pana Špindlena (zřejmě dědečka mistra Špindlena, známého houslaře v Praze), který tenkrát v roce 1906 pracoval u ruského cara v Moskvě. Objednal si ji spolužák, nebo-li student Pražské konzervatoře, který tam, jako má matka Aurélie Kratochvílová, později provdaná Gutfreundová, absolvoval studium. Podmínka toho mladého studenta byla, aby Viola nesla hlavičku jeho snoubenky, což se také stalo.

Tato snoubenka bohužel zemřela a tak ten mladý student tu VIOLU daroval mé matce. Od té doby byla v jejich rukou a pak u nás v rodině. Na vysvědčení mé matky měla z hraní na violu jedničku. Zůstala v naší rodině asi 80 let a než moje maminka zavřela pro vždy oči, nakázala, až přijde čas, abych ji dala *do dobrých rukou!!!*

Jelikož jsem zůstala sama z celé rodiny, jsem neměla nikoho, s kterým bych se poradila. Rozhodnutí bylo těžké, --- Navíc nastal už také můj čas ---

Nakonec jsem se rozhodla tu VIOLU přenechat Pražskému symfonickému orchestru. Tak se stalo dne 22. 12. 1997.

Tak bude žít a znít dále svými sladkými tóny pro radost všem. Slyšela jsem ji od dětství až do mého 52 roku. Doufám, že jsem tak vyhověla správně přání mé maminky.

P. S. Omlouvám se za překlepy a chyby!!

Gutfreundová Irena

Poznámka kronikáře:

Paní Irena Gutfreundová z Litoměřic je dcerou koncertní mistryně Aurelie Kratochvílové - Gutfreundové. Dopis paní Gutfreundové byl napsán na požádání kronikáře a to jako doplnění jeho studie "Věnováno památce Aurelii a Robertovi Gutfreundových", jež vyšla jako samostatný Exkurz ve 2. svazku edice Malíři Litoměřicka s názvem "Hermann Peter Münzberg (1889 - 1951) & Ernst Behounek (1873 - 1959), Litoměřice 1997, s. 28 - 36. Viola d'amour A. Kratochvílové - Gutfreundové je zde reprodukována na s. 35. Podle původní informace byla Viola prodána České filharmonii a ne Pražskému symfonickému orchestru. Pravdu ještě zjistím, protože vím, že na ni hraje René Vácha a mám na něho i mobil: 0603 579204. Dopis paní Ireny Gutfreundové jsem chtěl přepsat tak jak byl napsán (sic!).

Výstava "Proudění - Strömungen" v galerii Ve dvoře:

V sobotu 14. září proběhla v galerii Ve dvoře (gotické dvojče) vernisáž výstavy *Proudění - Strömungen - mezi Prahou a Drážďany*. Jde o fragment děl vytvořených v průběhu letního setkání *Řehlovice 2002* včetně fotografií ze sympózia českých, německých, slovenských a rakouských výtvarníků. Vernisáž zahájil proděkan fakulty užitého designu Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem a lektor minulých ročníků řehlovického plenéru Svatopluk Klimeš. Z vystavujících jmenujme alespoň Slováka Juraje Blažka s jeho *Oltářem*, Němku Briggitu Reichel(ovou) s plátnem vytvořeným z papírových ubrousků a listů, či Su Noschylla z Německa s jejím *Red inside* a jež se po celou dobu pobytu v Řehlovicích zabývala jediným tématem: únikem energií.

Všechna díla vytvořená na sympóziu byla nejprve vystavena na statku v Řehlovicích, část z nich zde v galerii Ve dvoře, výběr toho nejlepšího z minulých ročníků bude posléze představen na výstavě v Drážďanech.

Po výstavě byl vydán reprezentativní katalog, který je už třetím svazkem řady.

Vernisáž výstavy České hrady a tvrze v muzeu:

V úterý 17. září v 16:30 hod. se v Okresním vlastivědném muzeu Litoměřice konala vernisáž výstavy *České hrady a tvrze ve starých vyobrazeních* ze sbírky oddělení starších českých dějin Národního muzea v Praze. Na vernisáž přijeli z Národního muzea ředitelka historického odboru, historička PhDr. Věra Přenosilová, archeolog PhDr. Vladimír Brych (oba jsou autoři výstavy i katalogu), fotograf Národního muzea Jan Rendek, jehož barevné fotografie výstavu doprovázejí a ukazují současný stav hradních objektů a vedoucí oddělení starších českých dějin Národního muzea v Praze PhDr. Evžen Šnajdrová.

Hosty přivítala ředitelka Okresního vlastivědného muzea Litoměřice Eva Štíbrová, potom krátce o spolupráci pohovořila Věra Přenosilová (letos to byla již druhá výstava v litoměřickém muzeu převzatá z Národního muzea v Praze), hlavní řeč k tématu pak pronesl Vladimír Brych.

Výstava byla doprovázena reprezentativním výběrovým katalogem sbírky grafiky a drobné kresby Národního muzea v Praze (stál 285 Kč) autorů V. Brycha a V.

Přenosilové. V katalogu je litoměřickou hrdostí, že ve výběru literatury je uveden titul Doskočil, O. - Přenosilová, V., Kreslíři a litografové litoměřické kamenotiskárny Karla Viléma Medaua (1791 - 1866). IN: Malíři Litoměřicka, sv. 4, Litoměřice 1999) a knihou Hrady Liberecka od V. Brycha a J. Rendeka (stojí 535 Kč).

Ohlasy v tisku:

Deník Litoměřicka (Litoměřicko), úterý 17. září 2002, s. 17.

Muzeum vystaví obrazy hradů

Petr Weikert

Litoměřice - Unikátní výstavu zhruba sedmdesáti vyobrazení starých hradů a tvrzí zahájí dnes vernisáží Okresní vlastivědné muzeum v Litoměřicích. Výstava čerpá ze sbírky oddělení starších českých dějin Národního muzea v Praze a na místě k ní budou na prodej i katalogy.

Výstava bude zahrnovat vyobrazení od 18. do 20. století. K unikátnosti výstavy přispívá i to, že většina vystavených obrazů a grafik nebyla nikdy veřejnosti představena. Výstava tak bude objevná nejen pro odborné zájemce, ale i pro širokou veřejnost.

"Nejstarším vystaveným dílem bude kolorovaný lept Jiřího Hoefnagela, který vyšel v Kolíně nad Rýnem roku 1591," jmenoval nejvzácnější exponát historik muzea Oldřich Doskočil. Na kolorovaném leptu je vyobrazen pohled na Pražský hrad v rudolfínském období.

Jako zástupce 17. století jmenoval Oldřich Doskočil vyobrazení Bezdězu od J. G. Lehra. Ve století osmnáctém bylo podle historika v módě kreslení u šlechticů. Z nich bude na litoměřické výstavě zastoupena výjimečně žena, a to hraběnka Kaunicová, která v roce 1799 zvěčnila pražský Vyšehrad. *"Hraběnka byla zjevně talentem, ale bohužel zemřela již ve dvaceti letech,"* doplnil historik Doskočil.

V období romantismu 19. století vzrůstá o hrady a tvrze velký zájem. Vznikají i ucelené soubory alb s tvrzemi a hrady: *"Za jejich autory bych jmenoval Františka Wolfa či F. A. Hebera, který svou encyklopedii vydal v pražské filiálce litoměřického knihtiskaře Viléma Medaua,"* uvedl historik zajímavost. Jako zástupce 20. století pak jmenoval K. Buška.

Výstavu bude doprovázet i reprezentativní katalog o 160 stranách s mnoha barevnými reprodukcemi, jehož cena bude 285 korun. Od autorů katalogu budou moci zájemci na výstavě zakoupit i knihu o hradech Liberecka.

Výstava bude otevřena do 17. listopadu denně mimo pondělí od 10 do 17 hodin.

Páteční České noviny, č. 37, roč. 5, 27. září 2002, s. 5.

Svědkové středověku

LITOMĚŘICE (lán) - Do širokého spektra slavných a bezejmenných umělců a laiků dává nahlédnout výstava, kterou minulý týden zahájilo ve spolupráci s pražským Národním muzeem Okresní vlastivědné muzeum v Litoměřicích. Má název české hrady a tvrze ve starých obrazech a poskytuje zajímavý a zdaleka neprobádaný úhel pohledu na tyto pozoruhodné památky. Výběr, který představuje zdejší muzeum, byl

uspořádán tak, aby návštěvníky zaujal rozličnou uměleckou kvalitou a přitom ukázal i vypovídací hodnotu pro poznání konkrétního hradu či tvrze v proměnách času. Máme tak možnost lépe si představit stavební vývoj jednotlivých objektů, poznat již neexistující tvrze či se ponořit do kouzla krajiny nepoznamenané prudkým rozmachem průmyslu, elektrifikace a další lidskou činností.

Kromě starých obrazů a grafik tu návštěvníci naleznou také fotografie Jana Rendka. Srovnání s ikonografickými prameny pak nabízí možnost odhalovat podoby i funkce opevněných sídel během posledních staletí až po současnost.

Výstava, jejímž autorem je Dr. Vladimír Brych a dr. Věra Přenosilová, potrvá do 17. listopadu.

Dopis O. Doskočila vědeckému tajemníkovi Muzea města Ústí n. L. V. Houfkovi:

Litoměřice 20. 9. 02

Milý Václave,
přikládám text *K dějinám sbírky gotického a pozdně gotického umění Okresního vlastivědného muzea Litoměřice - I. část.* k posouzení. Od pondělí 23. září jsem 14 dní na dovolené, vrátím se v pondělí 8. října, hned se ozvu. Ředitel SČGVU J. Štíbr je ještě tento týden na dovolené v zahraničí, od pondělí 23. září, snad, by měl být v práci. Takže je možné mu zavolat kvůli fotografiím. Ty se dají, i bez mé přítomnosti, udělat podle seznamu na konci textu. Definitivní verzi přivezu na disketě po dovolené.

Zdraví

Olda Doskočil

ŘÍJEN

Dopis O. Doskočila PhDr. I. Bukačové

PhDr. Irena Bukačová
Muzeum a galerie
severního Plzeňska
Mariánská Týnice u
Kralovic
PSČ 331 41

Litoměřice 7. října 2002

Vážená a milá paní doktoro,
dlouho nemám od Vás žádnou zprávu. Co se děje, pokud se vůbec něco děje?
Přikládám studii o Gottschalckovi Steffena Förstera, která vyšla v Německu a jde o dopracovanou variantu rukopisu, který jsem Vám svého času zaslal v německém originále i v českém překladu. K reprodukováným fotografiím mám k dispozici ve svém archivu negativy, kterých je ještě o něco více než v publikaci.

Zaslal jsem Vám pozvánku na vernisáž České hrady a tvrze na starých vyobrazeních ze sbírky oddělení starších českých dějin Národního muzea v Praze. U nás bude do 17. listopadu, někdy na jaře v Pardubicích a v září příštího roku v

Kralupech nad Vltavou. Pokud by byl zájem i ve Vašem muzeu, lze to zařídit. Výstava má reprezentativní katalog (Brych, Přenosilová) a ještě tu máme další novinku - "Hrady Liberecka" od Brycha a Rendeka.

Srdečně zdravím a doufám, že o sobě dáte vědět.

Oldřich Doskočil

8. mezinárodní sborové dny:

8. mezinárodní sborové dny v Litoměřicích byly zahájeny ve čtvrtek 3. října ve varhanním sále 3. základní školy, kde se představil komorní sbor *Collegium musicum* z partnerského města Fuldys s dirigentem Zoltanem Udvardym. V pátek 4. října v katedrále sv. Štěpána vystoupil proslulý míšeňský sbor (rovněž partnerské město) *Domchor* se sbormistrem Domkantorem Andreasem Weberem. Třetí zahraniční soubor přijel z Laupheimu. Jmenoval se Singkreis Leupheim a zazpíval 4. října v katedrále sv. Štěpána a dopoledne pro studentky Střední pedagogické školy. Singkreis Leupheim je komorní smíšený sbor s bohatým repertoárem duchovní a světské hudby, uvádí také české skladby (P. Eben, A. Dvořák, B. Martinů, L. Janáček), zvláštní pozornost věnuje židovské hudbě. Sbormistrem je dlouhá léta Ludwig Schwedes. Poslední koncert se uskutečnil již tradičně v prostorách ploskovického zámku v sobotu 5. října (Saturnův sál). Kromě již zmíněných zahraničních sborů tu vystoupily také dětský sbor Hlásek a komorní sbor Cantica Bohemica.

Výstava bratrů Karla (obrazy) a Jiřího (sochy) Kleinových v SGVU Litoměřice:

Ve čtvrtek 10. října se v Severočeské galerii výtvarného umění Litoměřice konala v 17:00 hodin výstava předčasně zesnulého sochaře Jiřího Kleina (1939 - 1989) a jeho bratra, malíře, docenta Karla Kleina (nar. 1932). Jiří Klein se narodil 14. 10. 1939 ve Slaném, v letech 1955 až 1959 studoval na Průmyslové škole sochařsko - kamenické v Hořicích v Podkrkonoší, od roku 1960 na pražské Akademii u prof. Karla Hladíka, absolvoval 1966. Potom žil v severních Čechách. Od r. 1966 měl pracovnu v Litoměřicích a od r. 1970 ateliér v Roudnici n. L. a následně v Praze. Jeho bratr Jiří Klein se narodil 26. 12. 1932 ve Zlonicích u Slaného, absolvoval reálné gymnázium v Žatci a poté Pedagogické gymnázium v Teplicích, kde maturoval v roce 1952. Na pražské Akademii studoval v letech 1952 - 1957 u prof. Vlastimila Rady, Vratislava Nechleby a V. V. Štecha. Absolvoval v roce 1957. Od roku 1957 učil výtvarnou výchovu na základní devítileté škole v Roudnici n. L., od r. 1960 na Pedagogické škole v Litoměřicích. V roce 1960 absolvoval pedagogické studium na Akademii výtvarných umění v Praze. Od r. 1972 byl odborným asistentem a od r. 1981, kdy se habilitoval a získal docenturu, se stal vedoucím katedry výtvarné výchovy na Pedagogické fakultě v Ústí n. L. V r. 1988 si podal žádost o uvolnění z funkce vedoucího katedry. V r. 1993 končí výuku na Pedagogické fakultě univerzity J. E. Purkyně v Ústí n. L. a odchází do důchodu. Od r. 1957 byl členem Českého svazu výtvarných umělců a od r. 1990 členem Unie českých výtvarných umělců v Ústí n. L. K výstavě byl vydán reprezentativní katalog, text napsal ředitel SGVU Litoměřice PhDr. Jan Štibr. Na vernisáž přišlo kolem 120 návštěvníků.

Dopis ing. P. Hoeniga O. Doskočilovi:

Piet Hoenig, dipl. ing.
Am Ginsterberg 27, D-40627 – Düsseldorf

Herrn
Oldřich Doskočil
OVM Litoměřice
Dlouhá 172/3

CR - 4122 01 -
Litoměřice

den 29. 9. 2002

Johann Georg Honheiser
Starosta v Uničově v letech 1786 až do své smrti 1808.

Velevážený pane Doskočile,

velice Vám děkuji za Váš podrobný dopis z 19. 8., který jsem našel doma, když jsem se vrátil z několikadenní dovolené.

Těší mne dočíst se, že je opět možno pozorovat a popsat postupy, průběhy a také umění nezávisle na tom, k jaké národnosti přináležel aktér nebo jeho sujet. To, co Vy obstaráváte a opatrujete z oblasti malířství a umění na Litoměřicku, nachází eventuelně paralelu v konání Dr. Františka Spurného, historika v Šumperku.

Když jsem mu poslal svou zprávu o mém hledání, chopil se jí a vyšel s ní na veřejnost. Článek v *Olomouckém dnu* z 12. 8. 2002 ho ukazuje, jenž se s pátráním zajímavě identifikuje, vyobrazení mého ztraceného 6-ti násobného praděda J. G. Honheisera a - v textu se objevují i já (bez vyobrazení). Tímto byl, myslím, učiněn správný krok: eventuelně si vzpomene nějaký dobový svědek. Tím by to mohlo odpovídat Vašemu doporučení. Zůstává však ještě stále otázka úzkosti, zda se může, chtěl by, někdo vzpomenout a reagovat.

Dovolte mi další dotaz. V rodině Georga Ferdinanda Gresselbergera, pradědy J. G. Honeisera, se nachází portrét. Malíř je neznámý. O jeho nehodě (Gresselbergově) s kočárem se nachází v kostele Rudě (Deutsch Eisenberg) obraz. Malíř neznámý. Kostel s křížovou cestou v Rudě však postavil a prvního faráře instaloval G. F. Gresselberger. Gresselbergerovým zetěm je olomoucký mědirytec Freindt nebo Freundt. V literatuře jsou jmenovány čtyři generace rodiny Fr., jako mědirytců a obchodníků s uměním. Je Vám známo něco více o umělecké rodině Freindt/Freundt? Existuje nějaký seznam prací? Čistě teoreticky by mohl někdo z tohoto příbuzenstva namalovat v Rudě tchánovu nehodu s kočárem (Gresselbergovu) nebo synovce (J. G. Honheisera). Malíř neznámý. K této domněnce mne nic neopravňuje, kromě stávajících rodinných svazků a představa: a mohlo by to tak být.

Dotaz v Albertině ve Vídni velmi laskavě, leč negativně zodpovězen.

Těším se na příležitostnou odpověď. Předem Vám děkuji za Vaši trpělivost a námahu.

S přátelským pozdravem

Piet Hoenig

Příloha: 1 kopie z "Olomoucký den" z 12. 8. 02.

Dopis ze Svobodné univerzity v Berlíně OVM Litoměřice:

Freie Universität Berlin
(Svobodná univerzita Berlín)
Studijní obor historických a kulturních věd
Ústav dějin umění (WE 2)
Univ.-Prof. Dr. Reiner Haussherr

Vážený pane, vážená paní
doručitel tohoto dokumentu, pan Erik Venhorst M.A., pracuje od r. 1998 na disertaci věnované Svatému hrobu v klášterním kostele Panny Marie v Neuzelle. Jsem mentorem této disertace a byl bych Vám vděčen, kdybyste mu zpřístupnili Vámi opatrované archiválie a umělecká díla. Přípravovaná disertace o pašijovém divadle v Neuzelle je v zájmu výzkumných prací zaměřených na 18. století, značně přesahující rámec tohoto místně vymezeného tématu.

Poroučím se s uctivým pozdravem

Reiner Haussherr.

Erik Erns Vernhorst
Leistikowstraße 18
D-14612 Falkensee

Dotaz (na osobnosti) Josephus Felix a Joannes Georgius Seyfrid (Seifried/Seifrid)

Vážené dámy a pánové,
obracím se na Vás s otázkou.

Moje disertace je o "Der Prospekt des Heiligen Grabes aus der Siftskirche St. Marie zu Neuzelle" [Prospekt Sv. hrobu z nadačního kostela Sv. Marie v Neuzelle] u prof. Dr. Reiner Haussherra, Frei Universität Berlin (viz Kunstchronik 8/1998, s. 416 a doporučující dopis), barokním díle cisterciáckého kláštera nedaleko polských hranic, který vznikl 1751 - 53. Jak víte opatství patřilo k českému řádovému okresu.

Domnělý umělec, Joseph Felix Seyfried (viz ThB 1936, s. 554) dal svou dceru pokřtít v novoměstském kostele sv. Jindřicha (viz. Antonín Podlaha, Materiálie k slovníku umělců a uměleckých řemeslníků v Čechách. In: Památky archeologické, XVIII, 1916, str. 246). Kmotrem byl pražský měšťan S. W. Neuhertz, který, jak víte, ve stejnou dobu namaloval fresky v kostele strahovského kláštera. Je možné, že J. F. Seyfried byl Neuhertzovým spolupracovníkem. V Praze však není žádný odkaz na jeho život a dílo. Je nejistou thesí, že byl příženěným příbuzným rodiny (viz Hennevogel (viz Josef Hennevogel, "Výrobci umělého mramoru Hennevogelové z Wessonbrunn ve Francích, Dol. Lužici, Berlíně a Čechách", in: Der Familienforscher

in Bayern, Franken und Schwaben [= Blätter des Bayerischen Landesvereins für Familienkunde [Listy Rodinný badatel v Bavorsku, Francích a Švábsku = listy Bavorského zemského spolku pro vědu o rodině]/, sv. I., září 1951, seš. 7, str. 89 - 97, viz. str. 91).

Po laskavém upozornění p. prof. Pavla Preisse jsem dostal druhé upozornění na J. F. Seyfrieda a jeho život v Čechách. Ucházel s na vypsanou soutěž - oltářní obraz v Litoměřicích (viz. E. Štíbrová a. o. /Red./ Litoměřicko, Vlastivědný sborník 1980, str. 51). Není vyloučeno, že J. G. S. je otcem nebo bratrem Josepha Felixe. V Neuzelle byl Jo. Go. v období vzniku Sv. hrobu členem "St. Josephs-Bruderschaft [Bratrstvo sv. Josefa]. Seznam členů tohoto bratrstva udává jako původní jeho vlast Prahu. V Neuzzel zhotovil mědirytinu a proto také pravděpodobně spolupracoval na Sv. hrobu.

A nyní mé otázky:

Jsou ve Vašem archivu nějaké odkazy na jmenované osoby? (Daňové seznamy, registr umělecké gildy, dědické doklady ap.)

Existuje nějaký listinný soubor (doklady o církevních-kostelních účtech ap.) při děkanském kostele Všetech svatých?

Byl bych velmi potěšen, kdybyste mi mohli pomoci. Vznikly-li by nějaké náklady, tak je samozřejmě hradím. Pro důležitost rešerše jsem také připraven finančně podpořit i delší pátrání.

Mimo to je možné dostavit se do Litoměřic na kratší pohovor. Můžete mne dostihnout i na e-mail adrese "eric. venhorst & t-online.de".

Přijměte ten nejsrdečnější dík za Vaši námahu při pomoci mé rešerši.

S přátelskými pozdravy

Erik Venhorst.

Dopis Společnosti pro dějiny Němců v Čechách O. Doskočilovi:

Ústav slovansko-germánských studií
Univerzity Jana Evangelisty Purkyně
Brněnská 2, 400 96 Ústí nad Labem

Ústí nad Labem, 19.9.2002

Vážení přátelé.

Dovolujeme si Vás informovat, že práce na přípravě konference Armáda a společnost v českých zemích 19. a první poloviny 20. století úspěšně pokračují.

Konference se uskuteční v Ústí nad Labem ve dnech 29.- 30. května 2003. V současné době upřesňujeme témata příspěvků. Prosíme Vás proto o sdělení, zda můžeme počítat s Vaší účastí. Máte-li zájem o aktivní vystoupení na konferenci, zašlete nám také téma Vašeho referátu v délce dvaceti minut (k rukám K. Kaiserové na výše uvedenou adresu).

Přesný program konference se závaznou přihláškou zašleme začátkem roku 2003.

Těšíme se na Vaši účast a jsme s pozdravem

PhDr. Jiří Rak PhDr. Kristina
Kaiserová

LISTOPAD

Odpověď O. Doskočila E. E. Vernhorstovi:

Mgr. Oldřich Doskočil
Oblastní vlastivědné muzeum
Litoměřice

Titl.
Erik Ernst Vernhorst
Leistikowstraße
D-14612 Falkensee

V Litoměřicích, dne 10. listopadu 2002

Věc: Odpověď na dotaz: J. F. a J. G. Seyfrid (Seifrid / Seifrid)

Vážený pane Vernhorst,
omlouvám se jménem našeho ústavu za pozdní odpověď. Na březích Labe se od srpna všechno svaluje na povodně. Ty nás sice přímo nepostihly, ale pozdržely nás jinak.

K Vašemu dotazu: V našem muzeu se nikdo dobou baroka nezabývá (já sám dělám 19. století), z této doby nemáme ani žádné archivní materiály.

Zmiňovaná studie ve sborníku "Litoměřicko" (1980, s. 51) od historika umění O. Votočka se o Seyfridovi zmiňuje jen letmo: "[...] přičemž se o tuto práci již r. 1740 ucházeli a své návrhy předložili také další mistři z Prahy, jako J. Felix Seyfried, Tomáš Schmuth a Petr Molitor [...]". O Votoček ale nepoužil poznámkového aparátu, pouze na konci přiložil seznam použité literatury a pramenů. Ten Vám v kopii zasílám. Votoček již dávno zemřel a tak tudy cesta dál nevede.

Doporučuji zaslat dopis s dotazem do Státního oblastního archivu v Litoměřicích - Krajská 1, p.o.box 70, 412 74 Litoměřice, kde by při troše štěstí mohli něco mít.

Druhý dopis zašlete do knihovny biskupství litoměřického, Dómské náměstí, 412 01 Litoměřice.

V obou případech to chce ale trpělivost.

Jednak se připravujeme na vstup do Evropské unie. V praxi to znamená samé papírování, ale žádné peníze a kapacity navíc. Takže z badatelů se stávají úředníci a inventurníci a na nic jiného už nemají čas. Do toho přišla reorganizace státní správy. Kraje po roce 1989 byly zrušeny, nyní se obnovují. Archiv (i naše muzeum) jdou pod kraj, takže další papírování. Povodně už byly jenom takovou třešničkou na dortu v našem překrásném žití.

Neoficiálně, ale z důvěryhodných pramenů, jsem se dozvěděl, že biskup litoměřický ThDr. J. Koukl půjde brzy do penze. Nikdo neví, kdo bude jeho nástupcem a jaké si přivede lidi. Biskupství, včetně knihovny a archivu, by potřebovalo omladit. Takže je tam značná nervozita a zcela jiné myšlenky než bychom potřebovali.

Pokud se nedočkáte v historicky přijatelném čase odpovědi ani z jedné institucí, dejte mi vědět. Třeba už budu tušit, kudy na to, nebo přesněji, na koho se konkrétně v obou případech obrátit.

Oldřich
Doskočil

LISTOPAD

Dopis O. Doskočila K. Kaiserové:

Titl.
PhDr. Kristina Kaiserová
Ústav slovansko -
germánských studií
Univerzity Jana
Evangelisty Purkyně
Brněnská 2
400 96 Ústí nad Labem

Litoměřice 1.listopadu 2002

Věc: předběžná přihláška na seminář "Armáda a společnost v českých zemích 19. a první poloviny 20. století."

Nejprve jsem se domníval, že se zúčastním pouze pasivně, armádou se nezabývám. Jenže právě jsem začal číst druhé korektury své knihy *Z dějin litoměřického divadla a divadelnictví* a žasnu, kolik toho armáda měla společného s divadlem a to v tom nejlepším slova smyslu.

Často se pustila v boji za divadlo do křížku i s církví. V 19. století z vnějšku (zapůjčování osvětlení, vojenských kapel k operetám, deputace důstojníků za obnovu herního plánu v pústu, atd.), později, zejména po roce 1918, z vnitřku (hráli sami vojáci v kasárnách). Ale také tu byly vojenské kapely, které nehrály jen pochody pro přehlídky. V Litoměřicích třeba pro ochotníky nastudovali *Prodanou nevěstu*. Ale po roce 1918 armáda pomáhala i zajišťovat přehlídky výtvarného umění, převozem, zapůjčováním prostor atd..

Potřebuji vědět, zda by byl o takové téma zájem. Pokud ano, pak, prozatím, bych pracovně svůj referát nazval **Armáda a kultura v Litoměřicích a okolí**. Musel bych nejprve dát dohromady všechen materiál k tématu, potom z toho uvařit koncepci a podle příslušného počtu daných skutečností se zaměřit na nějaké konkrétní období mezi lety 1850 - 1950. Teprve potom bych měl definitivní název práce.

Zdraví

Oldřich Doskočil
OVM Litoměřice

Dopis O. Doskočila J. Hilmerovi:

Titl.
Jiří Hilmera
Patočkova 103
169 00 Praha 6

Litoměřice 8.listopadu 2002

Pane doktore,
po delším čase se ozývám. Kniha o litoměřickém divadle a divadelnictví je v tiskárně a představovat ji budu 18. prosince 2002 v 18.00 hod. v divadle. Při této příležitosti chci publikaci slavnostně na jevišti předat některým lidem, kteří se na

jejím vzniku nějakým způsobem podíleli. A mezi ně patříte i Vy. Do konce příštího týdne, tuším do 15. listopadu, ale potřebuji vedení divadla oznámit, kdo z pozvaných opravdu přijede. Po prezentaci knihy bude následovat divadelní představení, vstupné je dost vysoké, zájem obyvatel velký a bylo by trapné, aby v první řadě zůstalo několik křesel neobsazených. Prosím, telefonicky či písemně, mi obratem potvrďte, zda se zúčastníte. Vaše přítomnost by potěšila a bylo by to také mým přáním. Píšu dopis, protože jsem si u Vaši adresy nepoznamenal telefon, někde jsem je měl na lístečku a nemohu je najít. Tel. do práce 416-731339. Pozvánku s volnou vstupenkou Vám zašle, v případě účasti, divadlo.

Těším se na potvrzení Vaší účasti a zdravím

Oldřich Doskočil

P.S. Jak pokračuje Váš text?

Pocta Iljovi Hurníkovi:

Občanské sdružení *Cantica Bohemica* a *Město Litoměřice* uspořádali v úterý 12. listopadu od 18.00 hod. v sále 3. základní školy Boženy Němcové v Litoměřicích koncert *Pocta Iljovi Hurníkovi*. V programu ze skladeb Mistra Hurníka vystoupili: Petra Holubcová (zpěv), Roman Pallas a Alexandra Debická (klavír). Pěvecké sbory: Kukačky, Páni kluci, Máj, Puellae cantantes, Cantica Bohemica a žáci dramatického oddělení Základní umělecké školy Litoměřice. Koncertu byl přítomen i prof. Dr. h. c. Ilja Hurník se svou chotí Janou.

Ilja Hurník (1922) patří mezi největší osobnosti české kultury. Je znám široké veřejnosti jako vynikající klavírní virtuos, hudební skladatel světového jména, hudební pedagog (dlouhá léta vyučoval na pražské konzervatoři a Vysoké škole múzických umění v Bratislavě), tvůrce jedinečného hudebně-výchovného kompletu 8. gramofonových desek *Umění poslouchat hudbu*, spoluautor (s Petrem Ebenem) adaptace tzv. České Orffovy školy. Nositel řady cen za své skladby doma a v zahraničí (např. v Japonsku). Dr. h. c. Ostravské university, nositel medaile J. A. Komenského a dalších ocenění. Velký ohlas má i jeho tvorba literární (některé povídky byly uvedeny v rozhlasu, v televizi či zfilmovány). Z jeho bohaté hudební tvorby byl litoměřický koncert zaměřen na skladby pro děti a mládež.

Dopis O. Doskočila A. Knechtel:

Titl.
Anna Knechtel
Adalbert Stifter
Verein e.V.
Hochstraße 8
81669 München

Litoměřice 12. listopadu 2002

Milá Anno,

trochu mne překvapilo, že se nedá jet vlakem z Prahy do Mnichova přímo, ale je nutný přestup v Nürnberg (po našem v Norinberku). Na přestup tam mám 9 minut, ale snad to zvládnou.

Protože z Litoměřic vyjždím 27. listopadu už v 5.17 hod., zajistil jsem si, pro případ zaspání, další spoj. Ale určitě nezaspím!!!

Předpokládaný příjezd do München (Mnichova) je **13:09** hod. Kdybych zaspal,

nebo v Nürnberg (Norimberku) zazmatkoval, tak se na nádraží objevím v **16:12** hod., ale to se, jak pevně věřím, nestane.

Pro jistotu ještě přikládám jízdní řád, který mi vyrobili v našem informačním litoměřickém centru na počítači. Prosím, ještě mi zatelefonuj. Moc se těším na Tebe a Tvé přátele z A.S.V.e.V.

Zdraví

Olda Doskočil

Dopis Z. Vojtíškové O. Doskočilovi s poštovním razítkem 14.11.02:

Vážený pan
Oldřich Doskočil
Okresní vlastivědné
muzeum
Mírové nám. 171
Litoměřice

Vážený pane Doskočile,

Zdravím Vás i Vašeho mnohajmenného kolegu. Děkuji za pozvání. Je velmi pravděpodobné, že bych se 18.12. zastavila. Ozvu se.

Zuzana Vojtíšková

Poznámka kronikáře: *Z. Vojtíšková je redaktorkou Českého rozhlasu 2, která byla v Litoměřicích členkou štábu vysílajícího 11. října pořad "Dobré ráno z Litoměřic" (viz oddíl "Co kronikář osobně viděl a prožil"). Dopis se dotýkal oslav 180. výročí litoměřického divadla 18. prosince 2002.*

Dopis O. Doskočila Anně Knechtel:

Titl.
Anna Knechtel
Adalbert Stifter
Verein e. V.
Hochstraße 8
D-81669 München

Litoměřice 15. listopadu 2002

Milá Anno,
je změna příjezdu!!!
Přijedu autobusem v 16.00 hodin na Heimeranplatz. Taky to může být Heimeronplatz, oni mi to načmárali, ale snad víš o co jde. Prosím určitě tam buď! Určitě mi, prosím, zatelefonuj, ať vím, že jsi tento dopis dostala!!!

Autobus totiž vyjíždí v 9.00 hodin ráno z Prahy. Tam se pohodlně dostanu. A jede přímo do Mnichova a nemusím někde v Norimberku za 9 minut najít vlak do Mnichova. Navíc mi jízdenku zařídí v Litoměřicích cestovní kancelář ČEDOK. U dráhy to nejde a musel bych pro ní do Prahy nebo do Ústí.

Jsem už z toho všeho poněkud mimo. A tak raději přikládám výsledky literárního festivalu, které jsi chtěla. To aбыch je nezapomněl přivést.

Zdraví

Olda

Dopis V. Vlachové-Sládkové O. Doskočilovi:

Mgr. Oldřich Doskočil
Kronikář města Litoměřice
Okresní vlastivědné
muzeum

Vážený pane,
dostal se mně do rukou časopis Kroniky a kronikáři.
Sepisují zde s Josefem Procházkou Kroniku amatérských hudeb v Kostelci n. Čer.
lesy a okolí.

Zabývám se i rodokmeny, pomáhala jsem při sestavování rodokmenu rodiny Josefa
Procházky, který měl matku rozenou Legnerovou. Rod Legnerů pocházel od
Litoměřic.

Četla jsem ve Vašem článku i zmínku o "litoměřickém varhanním létě".

V Litoměřicích se dávala mše mého otce Jana Sládka - "Missa in jubilaei".

V roce 1947? - 1949 byl v Litoměřicích varhaníkem Jaroslav Húbner, který
pocházel z Bystřice pod Hostýnem.

Do partitury tehdy zapsal:

Tato celá mše byla provedena v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích dne 5. června
1949 po prvé-, reprisy: 19.6., 4.7. V katedrále u Dominikánů, 17.7.

Účinkoval dómský sbor,

varhany hrál Josef Legner, posluchač Ústavu pro církevní hudbu.

Při prvním provedení celebroidal J. M. mons. ThDr. Rom. Vlček, generální vikář
diecése litoměřické.

Mám k Vám prosbu.

Pokud budete mít trochu čas a pokud je snad nějaká zmínka u Vás v Litoměřicích o
Josefu Legnerovi, který tehdy hrál na varhany (snad ještě i dál pokračoval v hraní na
varhany, nebo hudbě), prosím, můžete mi napsat?

Prosím nezlobte se, snad pochopíte, že zvědavost člověku nedá spát, když se dočte
o někom, kdo by měl přístup k nějakým informacím o hudbě a lidech kolem.

Srdečně děkuji,

Viktorie Vlachová -
Sládková
Ruská 808
281 63 Kostelec n. Č.
lesy

Kostelec n. Č. lesy, 19.11.2002

Dopis V. Houfka O. Doskočilovi:

Vážený pan

Mgr. Oldřich Doskočil
Okresní vlastivědné
muzeum
Mírové nám. 171/40
412 01 Litoměřice

V Ústí nad Labem, dne 21. listopadu 2002.

Věc: Dohoda o provedení práce.

Vážený pane kolego,

v rámci grantového projektu "Gotické umění v severních Čechách" jste dle naší předběžné dohody vykonal slíbený díl práce, za který Vám náleží poctivá odměna. Aby mohla být vůbec vyplacena, je nutné vyplnit chybějící data na přiloženém formuláři dohody o provedení práce, podepsat ji a obratem ji doporučeně zaslat k rukám naší ekonomické náměstkyně Zuzany Peškové. Výplata je počátkem měsíce prosinec, proto je nutné dohodu do muzea dodat do 29. listopadu.

Je samozřejmě možné dohodu doručit osobně po předchozí domluvě se mnou nebo s paní Peškovou. Jako nejvhodnější a zároveň poslední možnost se mi jeví čtvrtek nebo pátek 28. a 29. listopadu 2002, kdy budeme mít v muzeu poradu k letošním výsledkům grantu a k plánu na příští rok. Jako spolupracovník jste samozřejmě na toto jednání v každém případě srdečně zván, podrobnější program ještě dodám.

Pokud si budete přát zaslání peněz na Váš účet, napište jeho přesné číslo na rub dohody. Všechny další možnosti výplaty nebo případného upřesnění údajů vyřizuje paní Zuzana Pešková.

S srdečným pozdravem

Mgr. Václav Houfek
ředitel grantového
projektu

Dopis Dr. Birgit Schubart O. Doskočilovi:

K. G. Saur Verlag München - Leipzig
A gale group / Thomson Learning Company
Redaktion Allgemeines Künstlerlexikon
K.G. Saur Verlag GmbH - Lupenstr. 1b - D-04177 Leipzig

Dr. O. Doskočil
Okresní vlastivědné
muzeum
Mírové nám. 1
412 01 Litoměřice
Tschechien
Lipsko 27.11.2002

Vážený pane Doskočile,

mnoho díky za Váš podrobný dopis ze dne 10.9., bohužel, i u mne to trvalo chvíli, než jsem se dostala k odpovědi. Kdybyste ovšem měl E-Mail adresu, byla by korespondence podstatně urychlená, neboť na e-mail odpovídám obvykle okamžitě, nebo 1-2 dny později (když nejsem zrovna na dovolené). Bohužel jsem zapoměla, že ve Vašem dopisu byla prosba o další dopis, napravím ale moje meškání dnes nebo

zítra a napíšu panu Grundlovi.

Poznamenala jsem si ale už pro Vás Josefa Fučíka, ale my jsme pořád ještě u Fa a začala jsem s Fe, u Čechů je další větší skupina jmen u Fu (Fiala) atd. Termín pro Fu mohu jenom odhadnout, bude to asi teprve na jaře 2004. Já bych se ale včas hlásila, ale možná máte ještě návrhy s Fi, Fo nebo Fr., které bych ráda přijala.

Ostatně bude v prosinci honorář za článek o Eysertovi zaplacen. Chcete raději orderšek nebo převod na Vaše bankovní konto? K tomu bychom potřebovali Vaši banku (jméno, adresu banky, SWIFT-Code, číslo konta). Prosím, sdělte mi to do 3.12, je to sice těsné, ale můžete mi také poslat fax anebo také e-mail.

Povodeň Lipsko ušetřila, ale menší městečka a vesnice byly silně postiženy, například středověké jádro od Grimma. Naše firma, která posílá jídlo, mohla teprve začátkem listopadu zase pracovat. Povodeň ale byla začátkem srpna. Celé zařízení bylo zničeno. Bojujeme proti tomu s těsnými termíny a je mnoho práce. Tak má každý své problémy.

Chtěla bych se ještě jednou omluvit za zpožděný dopis panu Grundlovi a Vám a Vašemu překladateli přeji vše dobré

S přátelskými pozdravy

Birgit Schubart

PROSINEC

Oslavy 180. výročí založení Městského divadla K. H. Máchy:

Ve středu 18. prosince, v den otevření litoměřického městského divadla před 180. lety, se v jeho prostorách konal slavnostní večer. Pořadatelem bylo Město Litoměřice a Městská kulturní zařízení. Po projevu starosty města pana Mgr. L. Chlupáče se konala prezentace knihy O. Doskočila *Z dějin Litoměřického divadla a divadelnictví*, kterou moderoval člen souboru Národního divadla v Praze Saša Rašilov. Na jeviště vystoupili ti, kteří se nějakým způsobem na vzniku knihy podíleli, aby tuto knihu z rukou autora a S. Rašilova také obdrželi: archiváři ze Státního Okresního archivu Litoměřice se sídlem v Lovosicích PhDr. Ilona Kotyzová (zástupce ředitele archivu) a PhDr. Jindřich Tomas, dále PhDr. Karel Tomas z Prahy (auro diplomové práce o litoměřickém městském, německém divadle mezi světovými válkami), paní Irena Gutfreundová (dcera koncertní mistryně A. Kratochvílové - Gutfreundové), PhDr. Jiří Hilmera (teatrolog a divadelní historik), Zdeněk Zvěřina (ochotnický herec a režisér Máchovců), Josef Jůza (ochotnický herec u Máchovců a vojenského ochotnického souboru Radobýl), Josef Konečný (zakladatel vojenského souboru Radobýl), MUDr. Vladimír Valta (dvorní překladatel z němčiny a přítel autora publikace), Martin Kolařík (pracovník muzea, fotograf a pravá ruka autora knihy), Karel Pech (fotograf Deník Litoměřicka), Jitka Eretová (redaktorka, nyní už bývalá, Deník Litoměřicka), Veronika Patková (studentka FAMU Praha, katedra fotografie, vítězka 1. ročníku festivalu grafiky a fotografie Máchovy Litoměřice 2001, autorka fotografie na zadní straně obálky knihy), Vanda Hýbnerová (herečka), Kateřina Brandová (studentka ústecké univerzity pracující na diplomové práci o Máchovcích).

Z pozvaných nepřijela pouze herečka Martina Delišová. Ještě v pondělí večer mi

volala do bytu, že natáčí pohádku, ale že se jí podařilo přesvědčit režiséra, aby příslušnou sekvenci přehodil na jindy, takže přijede. Jenže v noci na středu 19. prosince ji rozbolel zub moudrosti, muselo se řezat atd. Neuvěřitelné! Ve čtvrtek večer 19. prosince mi pak znovu volala do bytu, aby vše vysvětlila, ale také, že se mám 1. ledna dívat na Pohádkovou půdu na ČT 1, kterou natáčela právě dnes (v čtvrtek) a jak je tam opuchlá a pod práškama. Kameraman ji bral pouze z jedné strany. Jo - tak to v životě chodí, píše jeden sloupkař.

Potom se konalo divadelní představení: William Shakespeare (překlad Martin Hilský) *Marná Lásky snaha*. Tato komedie poprvé vyšla v roce 1598 pod názvem *Žertovná duchaplná komedie zvaná Marné lásky snaha, jak byla provedena před její Výsostí o posledních Vánocích*. Mistrným jazykem s gejíry slovních hříček vypovídá o lidské přirozenosti, která se nakonec vždycky vysměje zákazům a příkazům, strhne masku předstírané vážnosti, nelze ji potlačit žádným výnosem či nařízením, dokonce ani přísahou složenou ve jménu nějakého ideálu. I Shakespeare připomíná, že tato hra není jen komedií intelektu, ale především komedií lásky.

Inscenace byla nastudována pro *Letní Shakespearovské slavnosti* a dosud uváděna pouze na scéně Pražského hradu.

Režie: Ivan Rajmont, hudba: Miky Jelínek, scéna a kostýmy: Martin Černý, hráli: Ivan Jiřík, Jan Teplý ml., Roman Zach, Tomáš Karger, Jan Přeučil, René Přibil, Milan Stehlík, Jan Skopeček, Zdeněk Žák, Martin Hofmann, Jiří Hána, Ladislav Frej ml., Kamila Sedlářová, Eva Elsnerová, Sabina Králová, Eva Janoušková, Martina Hudečková.

Po představení se konalo Společenské setkání představitelů Města Litoměřice s protagonisty večera, hosty a publikem ve společenských místnostech divadla.

Vstupné na slavnostní večer: dospělí 280, mládež 230 Kč. Předplatitelům (po předložení divadelní nebo hudební abonentky) bylo poskytnuto zlevněné vstupné á 230 Kč.

V průběhu večera si bylo možné zakoupit u prezentovanou knihu za sníženou cenu 200, Kč. Jinak stála 300,-Kč. Za zlevněnou cenu po předložení divadelní nebo hudební abonentky si ji v divadle bylo možné zakoupit i v dalších dnech.

Ohlasy v tisku:

Deník Litoměřicka, pátek 20. prosince 2002, s. 17.

Divadlo Karla Hynka Máchy oslavilo 180 let existence

Monika Švárová

Litoměřice - Významnou událost, kterou byly střeční oslavy 180. výročí vzniku litoměřického Divadla Karla Hynka Máchy, nemohli ignorovat lidé s divadelním srdcem, nechyběli ani hlavní představitelé města Litoměřice. Po úvodním projevu starosty Mgr. Ladislava Chlupáče večerem dále provázel Saša Rašilov, který přijal pozvání od Oldřicha Doskočila, litoměřického historika umění. Ten u slavnostní příležitosti představil své dílo "Z dějin litoměřického divadla a divadelnictví".

Poté, co se hlediště blíže seznámilo s historií vzniku unikátní Doskočilovi knihy, dočkalo se divadelního představení letos prezentovaného pouze na Pražském hradě v rámci Letních Shakespearovských slavností. V komedii "Marné lásky snaha"

vystoupili známí čeští herci a herečky, na jevišti se blýskla Martina Hudečková, Ivan Jířík, Jan Teplý, René Přibíl, Jan Přeučil a další. Účinkujícím narušila plány Jana Marková, kterou ráno před představením sklátila nemoc, bleskově ji nahradila Sabina Králová, která, byť roli neznala, svou úlohu zvládla zcela profesionálně. Kdyby se obecenstvu předem nedostalo upozornění o náhlé výměně jedné z hereček, málokdo by si této skutečnosti povšiml.

"Márná lásky snaha je komedií intelektu i lásky, ale především komedií jazyka, často dokonce o jazyce, velkou hostinou jazyka a ohňostrojem jazykového vtípu," charakterizuje inscenaci její překladatel Martin Hlinský. Dílo je právem pokládáno za první vskutku mistrovskou komedii Williama Shakespeara. *"Nebývale vysoký počet veršů, slovních hříček a vtipných duchaplých obrátů vypovídá o stylu hry,"* uvádí její režisér Ivan Rajmont.

Děj je postaven na časté umělecké parodii, která je divákovi podána v jemné formě stylizovaným jazykem, věty jsou plné humoru, který je výtečnou zbraní všem postavám. Dalším pilířem hry je vítězství lidské přirozenosti, ta se pokaždé s jistotou dovede vysmát zákazům a příkazům, za své vezme i falešná vážnost.

To poznala čtveřice mladých mužů, kteří se zapřísáhli, že se po tři roky nedotknou ženy, natož aby pomýšleli na obcování s ní. Běžným životním situacím, a natož pak vybouření hormonů, se pánové nedovedli ubránit poté, co je přijela navštívit půvabná princezna francouzská se svými dvorními dámami. Velkolepé počáteční sliby o mužském celibátu vzaly za své s prvními milostnými dopisy adresovanými sličným ženštinám, které neváhaly opáčit svým nápadníkům ostrovtipem tak pohotovým, že se pánové často nezmohli na kloudnou odpověď, což hlediště se smíchem kvitovalo a protagonisty za herecké výkony v závěru odměnilo aplausem.

Článek je doprovázen snímkem z představení s popiskem: *Chlípnému donu Adrianovi činilo potěšení osahávat lehou ženštinu Žakenetu, v jejich očích byl však hrdinou jiný muž. Představením Shakespearovy hry oslavilo litoměřického Divadlo K. H. Máchy 180 let své existence. Foto: Karel Pech.*

Deník Litoměřicka, pátek 27. prosince 2002, roč. X./299, s. 14.

Než Oldřich Doskočil začne psát knihu, má už promyšleno její pokračování

Monika Švárová

Litoměřice - U příležitosti konání oslav 180. výročí vzniku litoměřického Divadla Karla Hynka Máchy byla veřejnosti představena publikace Oldřicha Doskočila "Z dějin litoměřického divadla a divadelnictví". Přestože dílo litoměřického historika umění, které pojednává o litoměřickém a českém divadle vůbec, spatřilo světlo světa teprve nedávno, už existují plány na další autorovu knihu.

Co se stalo podnětem k sepsání knihy "Z dějin litoměřického divadla a divadelnictví"? Co se zračí v jejím názvu?

"Název jsem zvolil naprosto programově. Upozorňuje na skutečnost, že nejde o dějiny, ale spíše o kapitoly z nich. Důvodů je několik. Čím jste dále od současnosti, tím víme méně. Dějiny sestavené z fragmentárních pramenů se nám tak jeví daleko přehlednější a srozumitelnější, obzvláště tehdy, když dovedeme vystihnout ty události,

kteří tvoří dějiny."

Není snazší sestavovat podstatná fakta z dob dávných než nedávných?

"Čím jsme blíže k současnosti, máme k dispozici více informací, ale daleko hůře. Zejména v posledních desetiletích, s z nich vypreparovává ona "dějinnost". A nepomohou ani obecné dějiny, protože i ty jsou teprve v hledání vlastní "dějinnosti". Ve 20. století jsou samozřejmě zásadní politické mezníky. Ale každý, kdo sleduje současné diskuse k daným obdobím v masmédiích i odborném tisku, ví, že nějaký jasný konsensus "dějinnosti" je teprve hledán. Nejhůře jsme na tom od roku 189 do současnosti. Je to doba, kterou jsme žili, máme mnoho v paměti, jsme zahlceni informacemi. V tomto období je obtížné hledat "dějinnost".

Zřejmě jste občas vynechal či opomenul skutečnosti, které se vám nezdály tolik podstatné, ale některým lidem ano...

"Jsem si vědom, že kniha, zejména její poslední část v období od roku 1952, by mohla být pamětníky kritizována za "bílé místo", za opomenutí z hlediska kritizujících "důležitých" událostí a významných osobností, které se na nich podílely. Rovněž jsem čekal, že bud kritizována za položení malého důrazu na osudy těch, kteří byli v období totality nějakým způsobem perzekuováni a od ochotnického divadla doslova odehnáni. Zatím jsem se žádné významné kritiky nedočkal, ani na slavnostním večeru, kdy byla kniha veřejně představena."

Vaše dílo se zabývá litoměřickým a českým divadelnictvím od středověku po leden 2002. Stvořil jste také edici o malířích Litoměřicka. "Prozradíte plány do budoucna?"

"Musím zmínit, že Ústí nad Labem ani Teplice nemají podobné knihy "o sobě". Litoměřice se tak stávají jedním z nejzajímavějších měst ve vztahu ke své regionální historii. Žádné město nevěnuje tolik prostředků do jednotlivých edičních řad zabývajících se jeho minulostí i současností. Chystám se sepsat knihu, kde se budu orientovat na historii obcí Děčany, Solany, Semeče a Kosohořany, přičemž Solany jsou z této čtveřice nejzajímavější."

Deník Litoměřicka, sobota 28. prosince 2002, roč. X./300, s. 15.

Saša Rašilov už na historika nežárlí

Monika Švárová

Litoměřice - Herec Saša Rašilov, který působí v Národním divadle v Praze, nedávno zavítal do Litoměřic, aby zde provázal slavnostním večerem u příležitosti 180. výročí vzniku Divadla K. H. Máchy.

Co vás do Litoměřic přivedlo?

"Jsem vázán přátelstvím se zdejším historikem umění Oldřichem Doskočilem, který při výročních oslavách divadla představoval svou knihu "Z dějin litoměřického divadla a divadelnictví". On totiž zná mou ženu Vandu Hýbnerovou od jejich čtrnácti let, a než si mě mohla vzít, nezmar Olda mě musel nejprve schválit. Tak došlo k našemu chlapskému kamarádství."

Oldřich Doskočil o vaši ženě tvrdí, že patří k jeho dvěma nejoblíbenějším herečkám. Nežárlíte trochu?

"Dříve tomu tak skutečně bylo, žárlíval jsem. Posléze jsem pochopil, jak se vlastně věci mají a zanechal jsem rozbrojů proti Oldovi. On Vandu přece jen zná déle, obdivoval tvorbu její maminky, která byla výbornou malířkou. Vanda je herečkou a také fotografkou. Dokonce chystá vlastní výstavu."

Sám jste umělcem, jak se stavíte k jiným takzvaným formám umění, kupříkladu k technice?

"Popravdě řečeno nechci, aby si moje dcera rozuměla lépe s počítačem než se mnou. Vím, že technické vymoženosti nás obklopují a zasahují do všech oblastí života. Je třeba se s tím vyrovnat."

Čím jste toužil být, když jste byl sám dítětem?

"Nejprve kosmonautem nebo popelářem, od deseti let jsem měl jasno v tom, co chci v životě dělat: šel jsem za svým divadelním snem."

9) RŮZNÉ

LEDEN

Novoroční výstup na Radobýl:

Klub českých turistů pořádal již po 37. novoroční výstup na legendární Radobýl. Každý účastník dostával na úpatí kopce od pořadatelů upomínkový list. Podle člena výboru Klubu Václava Frydrycha se na památný vrch vydalo do 13 hodin 620 lidí.

Škola Boženy Němcové zapsala prvňáčky:

Litoměřická Základní škola Boženy Němcové uspořádala 31. ledna v odpoledních hodinách zápis do prvních ročníků. Škola Boženy Němcové je jedinou základní školou s hudebním zaměřením v Litoměřicích. Na půdě školy je organizováno několik pěveckých sborů a hudebních seskupení. Všichni pravidelně vystupují na koncertech, pořádaných ve Varhaním sále školy. Po Masarykově a Ladově základní škole se i škola B. Němcové dočkala výstavby hřiště s umělým povrchem

ÚNOR

První litoměřická skupina historického šermu:

Skupina historického šermu (SHŠ) *Livonci* byla založena v Litoměřicích roku 2001 třemi nadšenci: Aleš Stibal, Pavel Livonec a Martin Legnavský. Zaměření: středověk. Z "otců zakladatelů" v roce 2002 zůstal jen Martin Legnavský, který je tak hlavním vedoucím a trenérem. Název *Livonci* převzala SHŠ z dějin. Ve 13. století existoval řádový stát *Livonsko* rozkládající se na území dnešních tří států: Litvy, Lotyšska a Estonska. Členové se scházejí třikrát týdně. Dvakrát v tělocvičně Edenu a jednou na Máchově základní škole. Tam přesunuli své tréninky z Ladovy základní školy, kde začínali. Důvodem byla levnější alternativa. V únoru roku 2002 má SHŠ 11 členů (obou pohlaví). Základní učebnicí členů je Tallhofer z roku 1310 (německý styl). Souboje dělí do dvou základních skupin: 1. Účelem mlátového souboje je srazit nepříteli terčik z hlavy. 2. Cílem souboje volného je boj na krev. Zde vznikají úrazy. *Livonci* se zúčastňují bitev a soustředění SHŠ na hradě *Zvířetic*. Soutěží, jako je *Budyňská koruna*, se nezúčastňují. Trenérem šermířské techniky je Petr Koscelník.

Litoměřice mají svůj městský prapor:

Starosta Města Litoměřice Jiří Landa obdržel 25. února 2002 z rukou předsedy poslanecké sněmovny Václava Klause právo (udělení) praporu Města Litoměřice.

**Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA**

PhDr. Vladimír Císár

předseda podvýboru pro heraldiku a vexilologii
výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu
Sněmovní 4, 118 16 Praha 1

V Praze dne 20. prosince 2001
čj. 1057/3VO/00/PPH

Vážený pane starosto,

podvýbor pro heraldiku a vexilologii se dne 12. prosince 2001 zabýval Vaší žádostí o udělení praporu Vašemu městu a doporučil, aby Vám symbol byl v navrhované podobě udělen.

O této skutečnosti Vám bude doporučeno rozhodnutí předsedy Poslanecké sněmovny, ale rád bych jeho oznámení doplnil o několik důležitých informací:

Udělený symbol odpovídá následujícímu popisu:

Prapor: Červený list na dolním okraji bílý kvádrovaný zubatý pruh široký polovinu šířky listu, ze kterého vyrůstá český lev. Bílý pruh má devět obdélníkových zubů a osm mezer. Zuby jsou vysoké jednu desetinu šířky listu a široké jednu dvanáctinu délky listu, krajní zuby mají poloviční šířku jako všechny mezery. Pod lvem otevřená brána s vytaženou mříží a s otevřenými vraty, oboje žluté, závěsy černé. Poměr šířky k délce listu je 2:3.

V případě nejasností nebo nepřesností v popisu se obraťte písemně na podvýbor pro heraldiku a vexilologii, Sněmovní 4, Praha 1 nebo na tel. č. 02/57173361.

Zobrazení, které bylo součástí Vaší žádosti a nyní je zařazeno do archivní dokumentace Poslanecké sněmovny nemusí být neměnné. Rozhodnete-li se ať už nyní nebo kdykoliv v budoucnu pro novou výtvarnou podobu symbolu, je vždy závazný především slovní popis (blason), který musí být respektován ve všech detailech tak, jak je tomu např. nyní, na Vámi předloženém návrhu.

Přeji Vám mnoho úspěchů v další práci.

S přátelskými pozdravy

Vážený pan
Jiří Landa
starosta
Městský úřad
Mírové nám.
15/7
412 01
Litoměřice

[znak Parlamentu České republiky]

Parlament České republiky

Václav Klaus

V Praze 25. února 2002

Č.j. 539/PRED/2002

Vážený pane starosto,
vážené členky a vážení členové městského zastupitelstva,
vážené občanky,
vážení občané

po projednání ve výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu, podvýboru pro heraldiku a vexilologii tohoto výboru Poslanecké sněmovny jsem se rozhodl udělit Vašemu městu

P r a p o r

Popis:

Červený list na dolním okraji bílý kvádrovaný zubatý pruh široký polovinu šířky listu, ze kterého vyrůstá český lev. Bílý pruh má devět obdélníkových zubů a osm mezer. Zuby jsou vysoké jednu desetinu šířky listu a široké jednu dvanáctinu délky listu, krajní zuby mají poloviční šířku jako všechny mezery. Pod lvem otevřená brána s vytaženou mříží a s otevřenými vraty, oboje žluté, závěsy černé. Poměr šířky k délce listu je 2:3.

Písemné vyhotovení rozhodnutí v příloze přikládám a pěkně Vás zdravím.

Václav Klaus
[podpis je vlastnoruční]

**Vážený pan
Jiří Landa
starosta
Městský úřad Litoměřice**

K události také viz: Z 2. zasedání Zastupitelstva města 29. února 2002.

BŘEZEN

Městská policie v Litoměřicích bez majáků na autech:

Aby řidič nějakého vozidla mohl používat výstražný majáček na jeho střeše, musí každým rokem projít náročnou zkouškou. Ta ovšem stojí dost peněz. Městské zastupitelstvo ovšem letos moc peněz nemá a tak přistoupilo k rázným úsporným opatřením. Řidiči s školit nebudou a jako důsledek toho je, že z aut městské policie byly odmontovány výstražné modré majáčky.auta městské policie tak jezdí bez nich.

Zdravé město:

Zdravé město je označení pro město, které je aktivně zapojeno do mezinárodního

Projekt Zdravé Město (WHO Healthy Cities Project) pod patronací Organizace spojených národů (OSN), zejména její Světové zdravotnické organizace (WHO). V rámci jednotlivých států se tato města sdružují do národních sítí.

Mezinárodní projekt Zdravé město vznikl z WHO v roce 1988. Od svého počátku měl živý ohlas v mnoha městech Evropy, Severní Ameriky a Austrálie. Za prvních deset let trvání se v Evropě do sítě zapojilo přes 110 měst ve 29 zemích.

Po roce 1989 se myšlenky uvedeného projektu začaly realizovat i ve městech České republiky (NSZM ČR).

Cílem projektu je sledování, uchování a vytváření podmínek pro zdravý a kvalitní život obyvatel ve všech důležitých oblastech - zdraví, životní prostředí a prosperita města, a to v dlouhodobém horizontu, s ohledem na potřeby budoucích generací.

Metodikou pro vstup Zdravých měst ČR se od roku 1998 stala *Česká brána 21* (New Gate 21).

Metodika se opírá o mezinárodní dokumenty: Health 21 (Zdraví 21) - dokument světové zdravotnické organizace (WHO - OSN) a Agenda 21 (dokument OSN) a dále o dokument vlády ČR - Akční plán zdraví a životního prostředí ČR (NEHAP).

Projekt Litoměřice Zdravé město, který vznikl z iniciativy zdravotní komise, byl schválen Zastupitelstvem města 20. dubna 2000. Tak vznikl *Plán zdraví* (dlouhodobý plán do roku 2020 a akční plán na léta 2002 - 3), který zahrnuje celkem sedm oblastí:

1. Veřejná správa, 2. Životní prostředí, 3. Zdravotně sociální oblast (právní ochrana), 4. Pedagogicko-výchovná oblast (Životní styly), 5. Informace (propagace) - Kultura, 6. Investice/Služby, 7. Doprava.

Řada aktivit plánu je již naplňována. Například *Dny zdraví*, *Den země*, *Den bez aut*, *Den bez tabáku*, *Týdenní výstava slunečních kolektorů*.

DUBEN

Město představilo alternativní zdroje energie:

V rámci *Jarních dnů zdraví* na Mírovém náměstí v pondělí 22. dubna proběhl program *Energie - Alternativy*. Pořadatelé postavili stánek, kde bylo možné u pultu dostat kávu z vody ohřátou solárním panelem. Občané si tak mohli prohlédnout celé zařízení jak funguje v praxi a to i při zatažené obloze, která tento den opravdu byla. Program začal v 10 hodin dopoledne úvodním slovem MUDr. Františka Pražáka, jenž je předsedou komise *Projekt zdravé město* a starosty města pana J. Landy. Potom vystoupil tajemník *Národní sítě Zdravých měst ČR* Petr Švec a po něm městský ekolog Ing. Pavel Gryndler (vedoucí odboru životního prostředí Městského úřadu v Litoměřicích). Alternativní zdroje energie na závěr představil ředitel odštěpného závodu *Hennlich Industrietechnik*. Po celý den si zájemci mohli prohlížet vystavená tepelná čerpadla, solární techniky a další energo-alternativy.

Rytíři z Trakenu:

V sobotu 20. a v neděli 21. dubna se na fotbalovém stadiónu konal rytířský turnaj rytířů na koních ze skupiny *Traken*. V pátek 19. dubna ve 14. hodin odpoledne se pak i se svoji velbloudicí projeli v plné rytířské zbroji na koních po Litoměřicích, aby přilákali diváky na své představení. Při vlastním vystoupení si diváci, kterých bylo požehnaně, mohli zastřílet z luku, nechat se vyfotografovat na koních se členy skupiny atd. Turnaj to byl opravdový s dřevci, který stál za vidění. Dětem se moc líbila velbloudice se jménem v českém překladu *Pouštní kvítek* a podle slov rytířů

pochází z Kazachstánu. Skupina *Traken* dorazila na Litoměřicko z Nymburska. Na Litoměřicku vystupovali v Roudnici n. L., ve Štětí a Lovosících.

KVĚTEN

Výstava Můj dům, můj hrad:

Jubilejní 10. ročník výstavy *Můj dům, můj hrad* trval pět dní a skončil v neděli 5. května v areálu Zahrady Čech. účastnilo se 220 vystavovatelů a prodejců, podívat se přišlo na 30 tisíc návštěvníků. Pořadatelem byla společnost Výstavy Litoměřice.

Vojenská přísaha na litoměřickém náměstí za přítomnosti prezidenta V. Havla:

Prezident republiky Václav Havel se zúčastnil slavnostní vojenské přísahy na Mírovém náměstí. Během ceremoniálu odpřísáhli službu vlasti asi čtyři stovky vojáků základní služby ze dvou litoměřických posádek a z vojenské základny v Žatci. Kromě prezidenta republiky přihlíželi slavnostnímu aktu také předseda Unie svobody Karel Kühnl, starosta Litoměřic Jiří Landa, místostarosta Litoměřic Antonín Terber a přednosta Okresního úřadu Josef Pol.

Městu byl slavnostně předán prapor (V průběhu slavnosti udělena čestná občanství)

V sobotu 25. května byl v divadle K. H. Máchy předán městu Litoměřice jeho první prapor v dějinách.

Prapor přinesli na jeviště vojáci z litoměřické posádky, která sloužila v Bosně a předali ho předsedovi výboru pro veřejnou správu Parlamentu České republiky Miroslavu Benešovi (ODS). Z jeho rukou ho převzal starosta Města Litoměřice Jiří Landa (KDU-ČSL). A to vše za ouvertury Litoměřického žesťového kvinteta a pěveckého sboru Máj Střední pedagogické školy, který zapěl Čechy krásné, Čechy mé.

Mezi přítomnými byli: Velvyslankyně Filipínské republiky v Praze Dr. Carmelita Rodriguez Salas, velvyslanec Jihoafrické republiky Noela Lehoko, biskup litoměřický Josef Koukl, zástupci partnerských měst Fulda a Míšeň a autor návrhu praporu, heraldik a spolupracovník Okresního vlastivědného muzea Litoměřice Stanislav Kasík.

V úvodu J. Landa řekl: *Prapor plní důležitý úkol. Je symbolem idejí, za něž se bojovalo, a který dával bojovníkům pocit sounáležitosti.*

Po něm promluvil M. Beneš: *Bylo výsadou králů udělovat prapor, nyní je to úkolem předsedy poslanecké sněmovny. V závěru svého vystoupení M. Beneš vyřídil pozdrav V. Klause a konstatoval: Sjednocujte pod ním své šiky nikoliv proti nepřátelům, ale ve prospěch vás všech.*

Po předání praporu následovalo udělení čestných občanství. Starosta J. Landa v úvodu konstatoval: *Čestné občanství města Litoměřic je nejvyšším oceněním za*

dlouholetou práci ve prospěch města Litoměřic, ale i ve prospěch spoluobčanů nebo široké veřejnosti. V mnoha případech se čestné občanství uděluje i osobnostem, které svým významem a svými aktivitami přesáhly rámec našeho města.

Dvě čestná občanství byla udělena in memoriam:

Františku kardinálu Trochtovi za příkladný statečný život v komunistickém režimu a za výchovný vliv na veřejnost nejen litoměřickou. In memoriam udělené čestné občanství převzal biskup litoměřický Josef Koukl.

Generálu Františku Cháberovi, válečnému letci, bylo čestné občanství uděleno za statečnost a postoj ve 2. světové válce a za příkladný statečný postoj vůči komunistickému režimu. In memoriam čestné uznání převzala manželka generálova syna.

Poslední čestné občanství předal starosta J. Landa osobně filipínské velvyslankyni dr. Carmelitě Rodrigez Salas za osobní zásluhy na upevnění vztahů mezi Litoměřicemi a Filipínskou republikou a za proslavení Litoměřic nejen ve své vlasti.

Slavnostní část byla ukončena zpěvem lidové písně pěveckého sboru Máj Střední pedagogické školy.

Na závěr vystoupila Marie Rottrová se skupinou Neřež, která slavnostní večer ukončila.

Druhý den, v neděli 26. května, se v katedrále sv. Štěpána prvomučedníka konala mše a svěcení praporu. Litoměřický prapor posvětil biskup litoměřický Josef Koukl. Posvěcenou vlajku pak z katedrály odnesli vojáci. V 11:15. hodin se všichni přemístili na hřbitov, kde byly položeny květiny na hrob kardinála Trochty. U hrobu generála Chábery pak stála čestná stráž armády. Bohužel, plánovaný přelet stíhací letky z Čáslavi, jež od loňského roku nese Cháberovo jméno, se pro nízkou oblačnost nemohl konat.

Ve 12:30 se konal oběd v Salva Guardě a potom následoval odjezd hostů a delegací.

II. ročník Mezinárodní výstavy psů všech plemen Nord Bohemia Canis:

Na výstavišti Zahrada Čech se v sobotu a neděli 25. a 26. května konal II. ročník Mezinárodní výstavy psů všech plemen *Nord Bohemia Canis* za účasti vystavovatelů z celé České republiky, Norska, Polska, Rakouska, Slovenska, Belgie, Maďarska a Německa. Rozhodovalo se po oba dny - v sobotu ve 32 kruzích, v neděli ve 30 kruzích. Posuzováno bylo 3 tisíce psů 215 plemen. Rozhodčí patřili k předním v Evropě - byli z Belgie, Černé Hory, České republiky, Chorvatska, Jugoslávie, Maďarska a Polska. Pro mnohé bylo překvapením, že absolutním vítězem celé výstavy se stal *československý vlčák* začínající chovatelky Moniky Karasové ze Zrečna.

V Litoměřicích chovný pár tohoto plemene chová Helena Hubáčková.

Vítězem neděle byl černý střední pudl Patrika Panýrka z Mečeříže.

V rámci výstavy se vždy koná klubová výstava šarplaninských pasteveckých psů.

Místní tisk o litoměřickém sportovním šermu:

V litoměřickém oddíle sportovního šermu Slavoje Litoměřice se objevil nový talent. Jmenuje se Michal Čupr, narodil se 23. prosince 1991, povoláním žák základní školy v ulici Slovenského národního povstání č. 6, Ústí nad Labem - Skřivánek, váží 39 kg a je vysoký 153 cm. Člene oddílu Slavoje Litoměřice je proto, že v Ústí nad Labem

nepůsobí žádný oddíl sportovního šermu. Deník Litoměřicka o něm přinesl článek s fotografií.

Deník Litoměřicka, pátek 31. května 2002, roč. X./126, s. 21.

Do dvou let mistrovský titul

Na žákovském šermířském mistrovství republiky reprezentovali severočeský region závodníci litoměřického Slavoje

Otakar Gabriel

Litoměřice - Tomáš Klener skončil v soutěži jednotlivců na sedmé příčce a Michal Čupr obsadil celkové desáté místo, aby oba společně s Pavlem Junkem skončili sedmí i v soutěži družstev. *"Vše bylo velice vyrovnané a nám chyběl v družstvech jediný zásah na výhodu, a skončili bychom pátí,"* prozrazuje šermířskou latinou Martin Čupr, který ač věkem žák, má již zkušenosti i z kadetské kategorie. *"Podařilo se mi zde již několikrát postoupit, a tak z přechodu po skončení žákovské kategorie nemám vůbec strach,"* říká novodobý D'Artagnan, který musí častokrát čelit náporu soupeřů o několik let starších.

Šerm není sportem s příliš širokou základnou, přesto na něj Michal nedá dopustit. *"Začal jsem před čtyřmi roky, dojíždím sice z Ústí nad Labem do Litoměřic, ale vždy se sem moc těším na kamarády a výborného trenéra pana Suchého,"* potvrzuje vše Michal Čupr a trenér Jiří Suchý na jeho adresu dodává: *"Na svůj věk je velice cílevědomý a má velké předpoklady dalšího sportovního růstu",* chválí svého svěřence Suchý a spokojeni jistě budou i rodiče, neboť Michalovi se daří skloubit sport se školou a s vysvědčením se jim prý velice rád chlubí.

V žebříčku českého poháru pro talentovanou mládež je Michal Čupr zatím na devátém místě a pokud by bylo umístění o stupínek lepší, byl by svazem zařazen do sledované skupiny talentované mládeže. *"Pokud by byl v žebříčku ještě jeden zástupce oddílu, byla by talentovaná mládež do deváté příčky, takto je bohužel posledním osmém místě,"* prozrazuje Michal Čupr, na kterého v nejbližší době čeká mistrovství republiky kadetů v Praze a pak již přijde na řadu oddílové soustředění a příprava na novou, jistě náročnou sezónu. Bude zde samozřejmě i volno v podobě prázdnin, a tak se ke slovu dostanou kromě šermu například i fotbal, jízda na kolečkových bruslích, a vzhledem k věku nechybí samozřejmě záliba v podobě počítačových her. *"Moc se mi také líbilo na dovolené v Chorvatsku, přivezl jsem si z moře kameny, na které potom doma maluji,"* prozrazuje mladý šermíř, který si rád pochutná na smaženém sýru a pokrmech z kuřecího masa.

Michal neopomene zdůraznit velkou podporu rodičů a prozradí, že jeho vzorem jsou oddílový kolega Matěj Opočenský a Jakub Ambrož z pražského USK. Pokud jde o kategorii dospělých, padnou jména Beran a Olexová. O svých dalších cílech říká: *"Chci samozřejmě vyhrávat už nyní, ale za dva roky, až žákovskou kategorii opustí Krupař a další výborní šermíři, bude tady velká šance,"* plánuje Michal Čupr a vzhledem ke svému mládí ví, že bude mít v nejbližší době šanci stát se lídrem

žákovské kategorie. "Bude to těžké, ale do dvou let bych rád získal mistrovský titul", přeje si na závěr Michal Čupr.

ČERVEN

Dům seniorů otevřen:

V pondělí 17. června dopoledne byl slavnostním přestřižením pásky slavnostně otevřen *Dům pro seniory* v Litoměřicích. Slavnostního aktu se mj. zúčastnili senátor Zdeněk Bárta, starosta Jiří Landa a vedoucí odboru sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu Libuše Melenová. Dům stojí v místě bývalé chirurgie. Starosta J. Landa ho pak předal k provozování diecézní *Charitě*, zde personifikované její ředitelkou Růženu Kavkovou.

Prvních osm obyvatel se do objektu přistěhovalo ve čtvrtek 20. června. Objekt má kapacitu 19 lůžek. Zájem je ale větší.

ČERVENEC

Vor opět vyplul:

Město Litoměřice poskytlo dřevo a němečtí voraři z něho po tři dny stavěli vor. Ten byl pak na Labe slavnostně spuštěn v neděli odpoledne 7. července. Tím byla na Střeleckém ostrově zahájena lidová veselice. Vor, který se plavil do Drážďan, po vyplutí vezl i pana starostu Jiřího Landu a to až do první zastávky v Lovosicích. Druhou zastávkou voru byl o den později, v pondělí 8. července, Sebužín. Plavba navázala na nedávno přerušenu tradici plavby vorů do Míšně. Ta současná je propagací cestovního ruchu. Po odplutí voru se lidé mohli veselit mezi stánky, děti na hřbetech poníků a pochopitelně hrála řada kapel.

Koupání v Labi:

Na dvě desítky lidí se sešlo v neděli 14. července odpoledne na Střeleckém ostrově, aby při 1. mezinárodním koupání na Labi dokázalo, že voda v řece je ke koupání opět vhodná. Koupání pořádalo ekologické hnutí *Arnika* a v Litoměřicích koordinovalo *Středisko ekologické výchovy Sever*. Cílem bylo poukázat na stále vzrůstající kvalitu vody v řece. Plavci si sami určili plaveckou trasu. Do vody vstupovali u můstku přes boční rameno na východní části ostrova a po proudu plavali k molu před veslařským

klubem. Někteří pokračovali i dál. 1. mezinárodnímu koupacímu dni předcházela propagační akce *Arniky* na litoměřickém Mírovém náměstí. Ve stáncích zde byly vystaveny fotografie a dokumenty prezentující život v řece a jejím okolí a zlepšení kvality vody v posledních deseti letech. Obdobná událost se konala v jedenácti městech České republiky a asi na 60 místech v Německu. Na Litoměřicku proběhlo koupání v Roudnici nad Labem ve Sportovním areálu Pod Lipou.

Zahradnická ulice plynofikována:

V průběhu letních měsíců byla provedena plynofikace některých domů v Zahradnické ulici, kde se doposud topilo převážně pevným palivem. Šlo především o domy na pravé straně ulice směrem k zimnímu stadiónu.

Netopýři nemohou do Richardu:

Počty různých druhů netopýřů se díky přísné ochraně mírně zvyšuje. Přesto jsou stále ohroženým druhem. Na Litoměřicku a v Českém středohoří žije asi 12 druhů netopýřů. Druh netopýra velkého, který patří na Litoměřicku k nejvzácnějším, si našel své zimoviště v bývalé podzemní nacistické továrně Richard. Jenže vchod do podzemí byl zazděn a netopýři tak přišli o své zimní stanoviště. Na Litoměřicku hnízdí netopýři ještě v úštěckém kostele (asi 400 jedinců), na půdě domu ve Snědovicích či na faře v Sutomi. Památník Terezín, který Richard spravuje, přislíbil nápravu.

SRPEN

Zcela zničené koupaliště:

Srpnové povodně zcela zničily litoměřické koupaliště na Písečném ostrově. Provozovateli, Tělovýchovné jednotě Slavoji Litoměřice, tak unikl zisk ze vstupného, ale navíc bude potřebovat velké finanční prostředky na generální opravu celého systému zásobní bazénů vodou.

Voda, která na koupališti sahala až do výšky 4 metrů, zatopila jednopodlažní budovy až po střechu. Pozitivní je hodnocení statiků, kteří prohlásili, že všechny budovy jsou způsobilé k dalšímu užívání. Největší škoda vznikla na motorech čerpadel, elektroinstalaci, úpravně vody, dílně a ovládacím systému čerpání. TJ Slavoj je správcem mnoha sportovišť na Střeleckém a Píseckém ostrově a tak škody zjišťuje postupně a nyní je není schopna vyčíslit. Jen veslařskému klubu na Střeleckém ostrově, jehož rozsah škod byl již zmapován, vznikla finanční újma za jeden milión osm set tisíc korun. Poškozeny na tomto ostrově byly i tenisové kurty, zcela zlikvidován byl kemp, sklad Jachtklubu a klubovna s úložištěm lodí vodáckého oddílu mládeže Delfín. Ironií osudu je, že letošní sezóna vypadala do povodně jako jedna z nejslibnějších. Podporu tělovýchovné jednotě přislíbil Český svaz tělovýchovy, další prostředky by měla poskytnout pojišťovna.

ZÁŘÍ

Peněžítá podpora z Francie ČČK:

Podpora 51 tisíc 600 korun od přátelského severofrancouzského města Armentieres byla předána oblastnímu spolku Českého červeného kříže v Litoměřicích. Vznik sbírky podnítl pobyt francouzských dětí a mládeže v litoměřickém kempu a na koupališti v průběhu vznikající povodně v srpnu. Už několik let zde mládež ze severofrancouzského městečka tráví pravidelně část svých prázdnin a k městu Litoměřice si vytvořili silný citový vztah. Letos Francouzi pobývali na Střeleckém a Písečném ostrově od 2. srpna a tak se setkání s povodní nevyhnuli. Evakuování byli včas do restaurace Koliba a pak měli možnost sledovat přicházející velkou vodu. Samotnou sbírku iniciovali pedagožka Střední pedagogické školy v Litoměřicích Eva Fulandrová se dvěma členy Asociace Litoměřice - Armentieres, Tonym Desasym a Albertem Braemsem. Výtěžek bude věnován starším občanům města Litoměřic, kteří přišli o střechu nad hlavou. Peníze byly konkrétně Českému červenému kříži věnovány pro jeho mezinárodní věhlas a prestiž. Předání peněz se uskutečnilo ve čtvrtek 5. září v Litoměřicích prostřednictvím členky asociace Pascale Wieder(ové) do rukou ředitelky oblastního výboru Českého červeného kříže Evy Hejnové. Při této příležitosti byla madame W. Wieder přijata starostou města J. Landou.

Zahrada Čech zahájena:

Zahradnický veletrh Zahrada Čech (26. ročník) byl zahájen v pátek 20. září. Zúčastnilo se ho 450 prodejců. Výstavní plocha tak byla rekordně obsazena.

V litoměřickém pivovaru ukočilu výrobu:

Po více jak 280 letech končí Korunní pivovar Litoměřice k 30. listopadu 2002 výrobu piva. Vedení pivovaru k tomu donutily trvající ekonomické problémy. Je to až k nevíře, ale je to tak. Pro kronikáře je to o to krutější, že zde jako mistr bednářský pracoval jeho pradědeček František Holub a to 60 let bez jediného dne absence a nemocnosti, do penze odešel až ve svých 76 letech. Jeho syn Karel Holub (strýc matky kronikáře) tu pracoval jako strojník. Sám kronikář jako dítě často v padesátých letech XX. století oba v pivovaře navštěvoval.

První ekobus v Litoměřicích:

První autobus na zemní plyn (ekobus) byl v Litoměřicích oficiálně představen ve středu 25. září. Jezdit bude jako městská linka BD. Jako první se povozili zástupci ČSAD bus Ústí nad Labem, zástupce výrobce - firmy NORTH logistic (finální výroba), vedoucí odboru životního prostředí Městského úřadu Litoměřice Pavel Gryndler a starosta Jiří Landa.

Iniciátory nákupu ekobusu byli členové komise *Zdraví životního prostředí*. V ekobusu je 29 míst k sezení, 62 k stání a je do něho bezbariérový vstup. Bez problému se do nitra vozu vejdou tři vozičkáři a maminky s kočárky výsuvnou plošinu také

ocení. Palivem ekobusu je zemní plyn (CNG). Cena ekobusu je 5 miliónů 200 tisíc Kč, ale podle vybavení jeho cena stoupá. Dojezd má 500 až 600 kilometrů.

Vinobraní se opět vydařilo:

Přestože bylo o něco chladněji než loni, vydařilo se v sobotu 28. září litoměřické vinobraní i letos. Standart byl běžný jako v minulých letech včetně průvodu s Karlem IV. Povodně tedy jeho průběh ani návštěvnost nijak neovlivnily. Celkem přišlo 22 tisíc platících návštěvníků. Program byl rozdělen na tři scény: Na parkánech v prostoru základní školy Máchovy schody měli své stanoviště příznivci rockové hudby, parkány u kostela zase patřily příznivcům diskoték. Hlavní scéna byla na Mírovém náměstí, kde pořadem prováděli Bára Štěpánová a Martin Zounar. Zde mj. účinkovala Moravanka, Hradišťan, Hudci z Kyjova, slovenská skupina No Name, originál Havlovka atd.

ŘÍJEN

Nebezpečné polychlorované bifenyly na Střelckém ostrově:

Počátkem října byl na Střelckém ostrově potvrzen výskyt polychlorovaných bifenyly. Odborníci nevyloučily toto riziko ani na Písečném ostrově. Zda tam tyto vysoce nebezpečné látky už byly dříve nebo souvisejí se srpnovou povodní, se zjišťuje. Ale ve čtvrtek 17. října přinesl tisk, že poslední měření půdních vzorků břehy Labe kontaminovány nejsou. Navíc podle odborníků nejsou nová měření nutná. A je to!

Z městské věže při kostele Všech svatých spadla ručička:

Hodiny na městské věži při kostele Všech svatých se opožďovaly. Zřizovatel, město Litoměřice, se domníval, že je něco s hodinovým strojem a proto v úterý 8. října zavolali pracovníci Městského úřadu příslušné firmě do Vyškova. Její pracovníci přislíbili, že přijedou hned následující den 9. října kolem desáté dopoledne. Jenže zpoždování hodin nebylo zaviněno strojem, ale únavou materiálu hodinových ručiček. Ještě tentýž den, v úterý 8. října kolem páté hodiny odpolední se utrhla malá ručička ciferníku (jenže ta váží 20 kg) na severní straně věže (do Dlouhé ulice) a

spadla na zem. Naštěstí nikoho nezasáhla, ale bylo to jen tak tak.

Návštěva v Topolčiakách ve Slovenské republice:

Ve dnech 12. a 13. října 2002 byli pozváni pan starosta Jiří Landa a vedoucí odboru Školství, kultury a sportu Helena Bitrichová na oslavu 45. výročí podepsání smlouvy o družbě mezi základní školou Topolčianky a Základní školou, Na Valech 53, Litoměřice. Základní škola Litoměřice odjela na akci již v pátek 11. 10. 2002 autobusem, který byl plný nejen současných učitelů, ale i důchodců, kteří byli u zrodu družby. V Topolčiankách byl připraven kvalitní program, bohužel, méně kvalitní bylo počasí. Oba dny nustále přšelo. Od 18,00 hodin byl v kulturním domě hlavní program. Základní škola Litoměřice, mimo drobných dáreků pro všechny učitele, předala škole v Topolčiankách obraz Litoměřic od akademického malíře Letáka z Litoměřic. Starosta města Litoměřice předal škole zvětšenou, zarámovanou rytinu starých Litoměřic. Topolčianky slavnostně představili brožuru *Mosty priateľstva*, která byla vydána za značné finanční pomoci Města Litoměřice. Po oficiálních zdavicích následovala volná zábava s hudbou, kde si staří přátelé povídali při sklence dobrého vína. Samozřejmě nechyběla ani dobrá slovenská slivovice. Zábava trvala až do ranních časných hodin. V neděli okolo desáté dopoledne bylo dlouhé loučení. Litoměřickou delegaci zcela ohromil finanční dárek od Topolčianských dětí, které mezi sebou vybraly na pomoc svým postiženým kamarádům povodněmi z litoměřické školy neuvěřitelných 9.000 slovenských korun. Při setkání zazněla i taková slova, že téměř nikdo nedoufal, že družba přežije rozdělení republiky. Přes všechna úskalí je však stále stejně srdečná.

Helena Bitrichová
vedoucí odboru školství, kultury
a sportu
MěÚ Litoměřice

10) Jubilanti:

11) Ze vzpomínek pamětníků:

Ze starých novin o předcích kronikáře:

Zpravodaj československé obce hudebnické vycházel prvního každého měsíce. V roce 1938 byl jeho zodpovědným redaktorem Josef Špicl, redakce, administrace a expedice sídlila na Smíchově, Nádražní tř. 19. Měsíčník vlastnila a vydávala *Československá Obec hudebnická v Praze*. Jednotlivé číslo stálo jednu korunu, pro členy *Obce* bylo zdarma.

V jeho 8. čísle VIII. ročníku s datem a místem vydání v *Praze, 1. září 1938* na s. 2 vyšel článek pod názvem *Bratři Šimkové*. Z těchto čtyř bratrů Jan Šimek byl dědečkem z matčiny strany kronikáře Oldřicha Doskočila. Přepisujeme proto článek celý.

Bratři Šimkové

Josef Martínek

Šimkův rod pochází z Lipin v okrese příbramském, kde dědeček našich bratří hospodařil. Byl to zpěvák na tehdejší dobu ojedinelý, známý daleko za koláturou hříměždickou. Po 50 roků provázel procesí na Svatou Horu a svým zpěvem doprovodil za ta léta mnoho spoluobčanů na poslední pouti z tohoto světa.

Zemřel před 3 roky ve stáří 86 let a přežil svého syna Josefa, tatínka našich bratří, známého smíchovského kapelníka.

Otec Josef Šimek již bezmála 10 let odpočívá na smíchovském hřbitově Malvazinkách. Narodil se v roce 1872 v Lipinech u Dobříše, kde se u p. Pipoty vyučil hře na housle a trubku. Pipota byl v tehdejší době velmi známým kapelníkem v celém kraji. Chodili hrát do kostela v Hříměždicích, kde dědeček zpíval. Varhaník, pan řídící učitel Falc, který dosud žije, často na ně vzpomíná. Vychoval několik generací, a je osobností velmi váženou.

V roce 1891 přestěhoval se otec do Prahy, kde hrál s pražskými sbory a různými hudbami, až konečně založil svoji vlastní hudbu na Smíchově. Všechny čtyry syny nechal učit hudbě u různých učitelů, ale ani sám nelenil a po vši denní námaze a starostech, večer každého zkoušel a přiučoval. A byl na hochy velmi přísným, takže mnohá zkouška končila pláčem, ačkoliv jinak byl velice dobrým a se svými "kluky" býval srdce rozdělil.

Však i nemenší zásluhy nutno přičísti mamince, která se něco nastarala a napřičiňovala, aby z chlapců něco bylo. Dnes je jí 66 roků a její krásný stříbrošedý vlas zřejmě připomíná, co starostí prošlo její hlavou, obzvláště pak v době světové války, kdy nikde nic nebylo a četná rodina čekala. Budiž jí jí za to vše dopřáno dlouhé a spokojené žití, aby měla mnoho radostí ze zdárných synů a jich potomstva.

Josef (nar. 1897) hraje klarinet a housle. Klarinet se učil u p. Josefa Šurana, housle u Fr. Brejchy. Účinkoval v mnohých hudbách, nejvíce ovšem s tatínkem a teď hraje se svými bratry. Má již také mladého Šimka, kterého bratr Jan učí hudbě. Chce z něho mít řádného českého hudebníka.

Jan (nar. 1897)¹⁾ vyučil se hře na housle u Fr. Brejchy a na křídlovku u Fr. Janouše. V roce 1915 narukoval k hudbě byv. pěš. pl. čís. 51 v Praze, ale za nedlouho se ocitl na širých pláních Ruska, které po čase vystřídala slunná Adrie se svojí Sočou a pak kus dále v Itálii Piavou. V roce 1918 podnikl s plukem dalekou cestu do Francie, kde v blízké pevnosti Verdunu se konečně dočkal konce světové války. Tam také oslavil svoje 21. narozeniny, ovšem že způsobem zcela tichým, a nikterak okázalým, neboť se mu vedlo špatně - měl často hlad. O tom mu dá vysvědčení i pisatel tohoto článku, neboť tam byl s ním. Po příjezdu z války, aniž by si trochu oddechl po prožitých velkých útrapách, nastoupil v Praze k zeměbranceckému pluku čís. 8 na Pohořelci, odkud byl povolán k námořní hudbě do Litoměřic²⁾ (kapelník Elsnic), s tímto útvarem se pak přestěhoval do Bratislavy. Koncem roku 1820 byla

tato hudba přidělena čsl. pěšímu pluku č. 39 a to pod vedením kapelníka J. Dobeše. Po nedlouhé době, ačkoliv byl velmi nabádán, aby sloužil jako dělesloužící poddůstojník, odešel do civilu. Hrál s kapelou svého otce, s kapelníky Dobešem, Plachým, Grodeckým, v různých pražských biografech až do roku 1929, kdy po smrti tatínkově převzal vedení hudby vlastní.

Stanislav (nar. 1899) učil se na housle rovněž u Fr. Brejchy, který byl jak známo, kontrabasistou Národního divadla a trubku u Fr. Janouše. Roku 1917 narukoval k hudbě býv. pěš. pl. č. 29 do Chebu a odtud poslán na frontu do Albánie, kde jako mnoho jiných nebyl ušetřen zhoubné malárie. Po státním převratu narukoval k hudbě čsl. pěš. pl. č. 28, kde pod kapelníkem Elsnicem a později Gottwaldem sloužil v hodnosti poddůstojníka po dva roky. Pak účinkoval v různých pražských biografech. Nejraději vzpomíná na krásné doby, v bio Lucerna pod kapelníkem Marchartem. A teď jako ostatní, drží "basu" se svými sourozenci.

Nejmladší Václav (nar. 1908) se učil housle u Fr. Klimenta v Radlicích a bicí nástroje u J. Krupičky. V roce 1930 narukoval k hudbě pěš. pl. č. 5 v Praze, kde sloužil pod taktovkou štáb. kap. nyní majora a velitele vojenské hudební školy Jana Uhlíře. Teď je také v civilu a hraje - což je věcí samozřejmou - s bratry Šimky. A už má dokonce 2 další Šimky, o kterých plně doufá, že budou dobrými hudebníky.

To bychom tedy měli stručný popis známé smíchovské kapely bratří Šimků. Vzpomněli jsme i dědečka, výborného zpěváka, tatínka, dobrého hudebníka a předobrého člověka, veselé povahy, který by si byl považoval za hřích, kdyby měl někoho zarmoutit. Zanechal nám 4 syny - hudebníky, 4 sloupy české hudby, kterým je hudba největší láskou a pro kterou žijí. Buď země lehkou dědečkovi i tatínkovi, kteří dřímou věčný sen. Synové i vnuci dělají jejich jménu čest.

Hudba bratří Šimků je na Smíchově i v okolí dobře známa a velmi oblíbená. Nerozpakuji s říci, proč tomu tak je. Hudba jejich si získala velké obliby hraním českých skladeb a českých písní, které ráda i zazpívá. A to, prosím, i na obecnostvo, otrávené ufnukanými tangy a jinými poválečnými vymoženostmi - platí. Proto tam, kde hrají Šimkové, se táhnou návštěvníci - získávají pořadatelé - bývá dobrá nálada a velmi veselo.

Přejeme hudbě bratří Šimků mnoho zdarů v dalším působení.

1) Dědeček kronikáře.

2) Tento útvar se výrazně zapsal do dějin litoměřického divadla a divadelnictví. Jeho členové sestavili první český ochotnický soubor (r. 1919) po vzniku republiky a nastudovali i několik zpěvoher protože měli k dispozici vlastní hudbu. V orchestru, který při realizaci zpěvoher účinkoval, hrál Jan Šimek buď na housle nebo na křídlovku. K tomu více in: DOSKOČIL, O., Z dějin litoměřického divadla a divadelnictví, kapitola K počátkům českého divadla v Litoměřicích, Litoměřice 2002.

Článek je doprovázen dvěma fotografiemi. První je portrét J. Šimka, druhá představuje bratry Šimky zleva: Václav, Jan, Stanislav a Josef, který, podle vzpomínky jeho neteře Věry Šimkové - Doskočilové z Litoměřic hrál na housle v Národním divadle.

12) Co kronikář osobně viděl a prožil:

LEDEN

Schůzka s PhDr. O. Kotkovou z NG v Praze:

Ve středu 9. ledna jsem se setkal s PhDr. Olgou Kotkovou z Národní galerie v Praze - sbírka starého umění (gotikářka) s kterou již dva roky spolupracuji v souvislosti s restaurováním Dürerovi Růžencové slavnosti Johannem Grussem st. (1790 - 1855) a jeho synem Johannem Grussem ml. (1820 - 1901) v pražském klášteře premonstrátů na Strahově a nyní, protože jejím manželem je ředitel Městského muzea (Stadtmuseum Fulda) ve Fuldě, na výstavě a studiích dvou barokních sochařů z Čech usídlených ve Fuldě a podílejících se na plastikách tamějšího františkánského kláštera (Frauenberg Fulda), litoměřického rodáka Václava Marxe (1708 - 1773) a rodáka z nějaké vesnice poblíž Oseka na Teplicku Václava Neue (1708 - 1774).

Setkali jsme se v Bartolomějské ulici v čajovně, kde jsme si vyměnili přinesené: Já jsem dostal studie z padesátých let o zmíněných sochařích, Olze Kotkové jsem přivezl ještě nějaké starší svazky malířů Litoměřicka a první svazek edice Radobyl - František Doležal (1910 - 1989) - komorní výběr z díla. Pak jsem se dozvěděl, že článek o restaurování obrazu vyjde v Anglii už v polovině ledna, že má objednané separáty a že jeden dostanu. V poznámkovém aparátě je prý zmínka i o mě a seminární práci Marie Kašparové, kterou jsme před lety spolu dělali o J. Grussově starším. Pak došlo na litoměřický Grussův hrob a že prý pošle dopis městskému magistrátu, aby se o něho postarali protože v létě by ráda se zahraničními kolegy vzdala restaurátorovi poctu. Dohodli jsme se, že O. Kotková se svým manželem navštíví v této době Litoměřice, aby si prohlédli výstavní sítě muzea, galerie ve dvoře a Severočeské galerie výtvarného umění. Tu ovšem O. Kotková zná, protože před lety zde realizovala výstavu *Z pokladů litoměřické diecéze I.*

Pak jsme se přemístili do sousední hospody na oběd. Dali jsme si svíčkovou a prazdroj. A hovořili o možnostech spolupráce s Fuldou včetně výstav s česko - německými katalogy a zalitovali, že se nám Marie Kašparová někam ztratila.

Pak jsme se vsadili o cosi, co si prozatím ponechám pro sebe. Kdo prohraje, platí příští oběd.

Pro zajímavost: Manžel O. Kotkové a ředitel muzea ve Fuldě je polské národnosti, historik umění, mluví česky a spolu mají dvě malé holčičky.

ÚNOR

Převzetí knihy Z dějin litoměřického divadla a divadelnictví:

V sobotu 2. února kolem půl jedenácté dopoledne si přijelo nakladatelství OWALD z Prahy pro knihu *Z dějin litoměřického divadla a divadelnictví*. Helena Osvaldová a Petr Osvald přivezli i vítězku 1. ročníku festivalu grafiky a fotografie *Máchovy Litoměřice* Veroniku Patkovou, studentku 3. ročníku pražské FAMU, katedra fotografie. Důvodem bylo, že nafotografovala na zadní stranu knihy jejího autora s jeho dvěma nejoblíbenějšími herečkami Martinou Delišovou a Vandou Hýbnerovou (viz oddíl *Mácha a Litoměřice*) a šlo o to vybrat tu nejlepší pro reprodukování, což se také stalo. Předávání knihy trvalo dlouho, fotografií bylo přes 150 a P. Osvald byl nadšený z jejich kvality. Proto jsme také seděli v muzeu ve velké zasedačce, abychom to všechno mohli roztáhnout. Ale vše se zaseklo když bylo vytaženo asi 50 fotografií z Plesnického hry *Sborovští* hranou *ochotnickým spolkem K. H. Mácha* ve třicátých letech na Střeleckém ostrově. Autor z nich nic nevybral protože chtěl, aby si je Petr jako grafik vzal všechny a sám je vybral. Petr si prohlížel a prohlížel a prohlížel. Místo aby přebíral. Pak je sbalil všechny. Takže z toho bude

dvoustrana fotografií. Stejně to dopadlo se scénickými návrhy akademického malíře Josefa Fučíka z třicátých let pro hry *Máchovců*.

Potom jsme se kolem jedné hodiny odpolední všichni čtyři odebrali na oběd do čínské restaurace ve Velké Dominikánské. Měl jsem kuře Kung-pao a bylo dobré. Až na tu cenu. K tomu lahvou *Plzeň*.

Nakonec jsme se rozjeli na výlet. Nejprve vesnice a hrad Kamýk. Ale nejdříve jsme zastavili na křižovatce s odbočkou do vesnice Knobložka. Kvůli výhledu na České středohoří a dálkový pohled na hrad. Všichni byli nadšeni. Pak jsme na hrad vystoupili a potkali několik výletníků. Přestože bylo 2. února, počasí bylo jarní, teplota 13 nad nulou, prostě jaro. Jen byl silný opar, takže v dálce toho mnoho vidět nebylo. Ale zato to bylo fantaskní, neboť některé kopce vystupovaly v oblacích (Milešovka, Házmburk, Košťálov). Po sestoupení jsme si všimli, že na Obecním úřadě mají i pamětní síň B. Smetany. Dál jsme pokračovali na ústeckou silnici, odbočili na Litoměřice a krátce na to znova na okresní silnici na Michalovice, abychom tak k Radobýlu přijeli z druhé, západní strany. Když jsme hledali místo na zaparkování, překvapilo nás, kolik je tady aut. Prohodil jsem, že by lidé tak toužili po Máchovi? Petr Osvald prohlásil, že to bude asi díky četbě katalogů k festivalu Máchovy Litoměřice. Pochopili jsme to po vystoupení z auta. Byly totiž neuvěřitelně příznivé povětrnostní podmínky pro vypouštění leteckých modelů s motoriky a dálkově ovládaných vysílačkou. Sešla se tu prostě řada modelářů. Ale na cestě k Radobýlu jsme potkávali také mnoho výletníků. V obou směrech. Nejprve jsme ale na úpatí kopce odbočili k bývalému lomu. O této stezičce a následné plošině ví jen málokdo. Umělé varhany a výhled všechny šokovaly. Veronika fotografovala suť a kde co. Pak jsme se vydali na vlastní kopec. Po vystoupení jsme užasli. Pomalu jsme se na vrchol pro množství lidí nevešli. Pohled na krajinu byl stejně úžasný jako z Kamýku. Vyfotografovali jsme se u kříže a vrátili se k autu. Ještě jsme zašli do muzea pro knihu a nastalo loučení.

Dobrodružství v Praze v hospodě u Rudolfa:

Ve středu 27. února jsem vezl do Prahy obraz ze soukromého majetku paní Ireny Gutfreundové, olej na kartonu (50 x 40), portrét její maminky, koncertní mistryně Aurelie Kratochvílové - Gutfreundové (1892 - 1974) z roku 1918 od akademického malíře Hermanna Petera Münzberga (1889 - 1951) - viz. edice Malíři Litoměřicka sv. 2, Litoměřice 1997, s. 29 - 36, barevné repro díla v barevné příloze, k obrazu více s. 19. Důvodem bylo zhotovení kopie díla akademickou malířkou - restaurátorkou Janou Kremanovou. Obraz to nebyl velký, ale měl mohutný ozdobný rám, který jsem musel vzít také, aby se zhotovil dobově nějak podobný. V kapse jsem měl od paní Gutfreundové 10.tisíc Kč jako zálohu (celková cena zhotovení kopie 25 tisíc) a tak mi nebylo do zpěvu a chtěl jsem to mít všechno už předáno. Obraz se nesl nešikovně a navíc nebe bylo zatažené a sem tam spadla nějaká ta kapka. Vše bylo sice dobře zabaleno v nepromokavém obalu (tzv. publičkách), ale přece. Autobus i metro jsem zvládl, ale z Florence do Liliové 10 na Starém Městě je to pěkný kus cesty. Někde za náměstím Republiky mě napadla myšlenka dát si někde kafe abych si od břemena odpočinul. Ale nakonec jsem vytrval a udělal dobře. Jen jsem dílo a tašku postavil do průchodu abych mohl zazvonit, začalo lít jako z konve. Neuvěřitelné! Stačilo se opozdit o půl minuty a byl jsem pěkně promáčený.

Na schodech jsem chytil stěhováky. Svůj boj s majitelem domu o vystěhování

(získal ho v restituci a udělal z něho hotel) vzdala paní Chotvašová z 2. patra, jejichž manžel byl před listopadem 89 vedoucím expedice Melantricha, kde já pracoval jako redaktor Svobodného slova. Bratr Chotvaš, starý Národní socialista snící o starých zlatých časech, netušil, že až se jich zase dočká, umře z toho. Počátkem 90. let, když ho z bytu odváželi do nemocnice z které se už nevrátil, míjeli sanitáři na chodbě restituenta s právníkem a stavitelem.

Ve 2. patře, kde bydlí i J. Kremanová, jsem se stěží protáhl mezi vystěhovanými skříněmi. Jana mi vyšla naproti se slovy: *Tak jsem zde poslední nájemník!*

V bytě jsem ucítil vůni smažících se karbanátků. Bylo jich hodně, snědl bych jich deset, ale vzhledem k přísné kontrole své žravosti jsem jich snědl pouze tři. S chlebem a hořčicí. Jana si zatím prohlížela obraz a dala mi nějaké čtivo. Katalog Moneta z mnichovské výstavy na které byla a esej o současné krizi umění. Nakonec mi vnutila Fullera - *Filozofie fotografie*. Pak řekla, že kopii obrazu zhotoví do dvou měsíců. Nakonec jsem jí připomněl slíbeného básníka Jana Nováka (nar. 1938), jenž si říká pražský autor z Kyjova a jenž dostal nějakou literární básnickou cenu ve Francii. Kremanová mu tedy zatelefonovala a dali jsme si všichni schůzku v hospodě u Rudolfa, neboť to bylo přání básníka s odůvodněním, že tam mají dobré pivo. Podotýkám, že tam mají skvělý Prazdroj, asi jako ve slavné U tygra.

Básník tam už seděl a já mu vyprávěl o festivalu Máchovy Litoměřice atd. Pochopil velice rychle a přislíbil, že během dubna zašle sebe plus další čtyry své začínající básnické chráněnce. Pochopil, že žádný honorář pro nikoho nebude a vůbec chápal mnoho věcí. Dostali jsme se k L. Kunderovi, kterého označil za skvělého českého básníka a podivil se, protože to netušil, že L. Kundera v Litoměřicích maturoval a má k tomuto městu vztah a že tedy jeho patronace nad festivalem má tento fundament a nejde tedy o formalitu. A nakonec jsem mu slíbil Kunderovu Litoměřickou řeč děkovnou a další promluvy v 6. svazku edice Malířů Litoměřicka.

Když tak řeč plynula, objevil se profesor sochařského ateliéru pražské Vysoké školy uměleckoprůmyslové Kurt Gebauer a s ním hezká bruneta, čerstvá absolventka jeho ateliéru jejíž jméno jsem zapomněl. Podle Kurta je to prý největší talent co kdy měl. Snad ano, ale měl jsem pocit, že v tom bude ještě něco jiného. Ten se mnou po jejich odchodu sdíleli všichni přítomní, Kremanová i Novák.

Setkání v tuto hodinu to nebylo nijak zvláštní. Hospoda leží poblíž Filozofické fakulty, Uměleckoprůmyslového muzea, Židovského muzea a když se jde dál po nábřeží k Národnímu divadlu, tak tu je katedra fotografie AMU. Takže tu lze vždy někoho potkat.

Kurta jsem znal ze společnosti Kremanové ještě z dob totality, kdy nebyl profesorem a nikdo netušil, že jim kdy bude. Neviděl jsem ho minimálně 13 let. Potěšilo, že mě bez problémů poznal. Jana pouze očima naznačila, což byl důkaz, že mu a o mých problémech těch 13 let mnoho navyprávěla, a Kurt se obrátil ke své žákyni - akademické sochařce se slovy: *Tady ti to řekne*. Jen jsem odpověděl - *Grimm?* Řekl jsem básníkovi, ať poslouchá, abych mu to někdy nemusil vyprávět celé znovu a začal z gruntu od padesátých let - od Šrůtka, školní inspektorku Pisklakovou, generála Piskláka až ke Grimmům atd. Mladá sochařka jen zírala. Nakonec řekla, že je to škoda, že ten tunel je úžasná věc a že ona potřebuje ke své sochařské tvorbě tmavé pozadí. Tak jsem začal znovu, přes obecnou filozofii dějin a o místě umění v něm, a že toto má také nějaké poslání. A vše jsem nakonec uváděl příklady, z Litoměřic o umění Grimma manipulovat s veřejností. Například jak na jaře loňského roku byla na setkání spisovatelů u Grimmů (v Salva Guardě) mladá spisovatelka Barbara Nesvadbová, která přivezla i ministra bez křesla O. Březinu (ČSSD) jež se později

stal jejím manželem. Jenže tahle dvojice je pořád v bulvárním tisku, je tedy zmasmedializovaná, a tak se místní novináři zaměřili právě na ni. A jak já musel v hospodě poslouchat: *ten Honza Grimm ti dává na prdel!* A že lidu obecnému vůbec nejde o umění, ale o tyhle věci. Nakonec jsem dlouhé povídání završil, že skutečným umělcem bude nový český Balzak, jenže ten studuje ještě někde na gymnáziu 1. ročník v Litomyšli či ve Vysokém Mýtě. A jeden jeho román by se mohl jmenovat *Černé pozadí*. Teprve potom sochařka začala chápat a Gebauer se jen usmíval.

Když odešli, dali jsme si ještě pivo a řeč plynula. Básník mi věnoval své dvě sbírky: *GAYA GAYA* s podtitulem *Politický okres Kyjov v. v.* vydanou nakladatelstvím Kant (bez uvedení místa vydání) v roce 997 a *Kupé pro Marcela D. (Štvanice pražská. Omalovánky)* jež vydalo nakladatelství Zdeněk Cibulka za přispění Nadace českého literárního fondu v roce 2001. Do té první mi vepsal kontaktní spojení, v té druhé mne zaujala hned první báseň *Liliová ulice* věnovaná Janě Kremanové.

Nakonec jsme se rozloučili a já šel na autobus. Jel v 18.30 hod. Vezl jsem sebou od Kremanové i všechny podklady pro II. litoměřický, salon které Grimm rozeslal výtvarníkům po celé republice (viz. příloha této kroniky *Litoměřická kvítka*).

BŘEZEN

Vandalismus na zahrádkách:

V sobotu 30. března bylo po čtrnácti dnech konečně nádherné jarní počasí. Takže jsem vyrazil na zahrádku (při cestě na Richard). Jenže jsem se dočkal překvapení. Všechny zahrádky v kolonii "navštívil" vandal, který odmontoval vodoměry, kohoutky a uzávěry (včetně příslušenství trubek). Policie ho sice chytila s plnou taškou lupu, dokonce si ho nafotografovala, ale zase ho musela pustit protože ho nechytla při činu. Chytila ho proto, že podobného vandalismu se už dopustil v zahrádkářské kolonii na bývalé skládce u hřbitova při Michalovické ulici (v tomto prostoru už silnici). V průběhu týdne policie vše sepsala s přítomnými zahrádkáři, ale protože mě nezastihla, vyrazil jsem na městské oddělení státní policie v úterý 2. dubna. Přítomný policista, který měl lup v trezoru, ale nebyl přítomen. Nechal jsem jim tedy spojení s tím, že budu až v pátek protože jedu na Moravu (zapsáno 2. dubna). Když jsem odcházel, přišel další postižený zahrádkář. Trochu mne pobavilo když mi řekl, že pracuje v jedné z litoměřických bank.

DUBEN

S J. Kremanovou a V. Míčkem za L. Kunderou:

Ve středu 3. dubna se udělalo opravdu nádherně. O to s větší chutí jsem vyrazil ráno na autobus do Prahy odjíždějící v 7,25 hod. Bylo to zvláštní, ale v témže autobuse se sešli fotografka Andrea Horská, ředitel litoměřické galerie Honza Štíbr a přírodovědec přes kyticky docent RNDr. Karel Kubát působící na půl na ústecké univerzitě a na půl v našem muzeu. V Holešovicích jsem nasedl na metro a pokračoval na Florenc.

Odtud jsem šel pěšky do Liliové 10 k Janě Kremanové. U nádraží Praha střed jsem na refíži potkal historika umění Jirku Urbana čekajícího na tramvaj. Po výměně několika slov jsem pokračoval až na místo setkání s pocitem, s kým se dnes po ránu ještě náhodně uvidím. Nepotkal jsem už nikoho a tak jsem konečně dorazil do

Liliovky, kde jsem byl Kremanovou a akademickým malířem - restaurátorem Vladimírem Míčkem očekáván. Odjezd do Kunštátu na Moravě se trochu opozdil protože se Kremanina kočka zaběhla a dlouho se hledala. Nakonec se našla na půdě. Konečně jsme naložili obraz Bohdana Laciny *Akord* (olej, plátno, 55 x 70 cm, 1962) J. Kremanovou zrestaurovaný po průtrži mračen, pozůstatek to litoměřické výstavy *Skupina Ra - ohlédnutí za surrealistickou skupinou očima Ludvíka Kundery* na jaře roku 2001 v litoměřickém muzeu. Navrácení díla L. Kunderovi bylo skutečnou tečkou za loňskou výstavou a rovněž hlavním důvodem naší cesty za kunštátským literátem.

Jeli jsme po dálnici na Brno. Ale nudnost jízdy nás časem svedla na státní silnici na Humpolec. Pokračovali jsme na Žďár nad Sázavou, kde jsme v *Pivovarské restauraci* poobědvali. Já škvarkové knedlíky, Míčko guláš a Kremanová moravské vrabce. Pak jsme přes Nové město na Moravě pokračovali na Přibyslav. Zde jsme zastavili a koupili paní Kunderové květiny. Bylo asi půl druhé odpoledne, když jsme konečně dorazili do Kunštátu na Moravě.

L. K. nás přivítal s velkou radostí. Nejprve se předala květina, ale paní Kunderová musela odjet za dětmi a vnuky, takže ji pro manželku převzal samotný literát. Pak se rozbálil obraz, L. K. byl nadšený, ze stěny sundal obraz jiný a chtěl ho hned pověsit. Ale příslušný hřebík nebudil důvěru, spíše působil dojmem, že se pod těžším dílem vytrhne a tak se raději nevěšelo. Z nabídky jsme nejprve ochutnali čaj z indonéského ostrova Jáva, pak skvělé víno bílé a červené. V pokračování jsme se rozhodli pro bílé a k tomu přikusovali specialitu paní Kunderové - anýzové pečivo. Potom přišli na řadu jednohubky s křenovou pomazánkou.

Nejprve jsem vyřídil věci potřebné: Opsal jsem si přesný název ceny, kterou L. Kundera dostal na *Lipském knižním veletrhu* poslední březnový týden. Zní: *Leipziger Buchpreis zu Europäischen Vrständigung* (Lipská knižní cena za vzájemné srozumění - k tomu více oddíl *Mácha a Litoměřice*): Potom jsem vytáhl Korečkových 12 fokalků včetně jejich kopií (dostal jsem je darem od V. Míčka) s prosbou, aby mi je L. K. zařadil do jednotlivých cyklů. Další prosba byla, že je chci v roce 2004 vystavit v galerii Ve dvoře v souvislosti s festivalem *Máchovy Litoměřice*, a to v 1. patře. Do přízemí bych chtěl Viléma Reichmanna, jeho cyklus *Raněné město*, jenž se nejvíce hodí ke Korečkovi a skupině Ra. A k tomu pochopitelně katalog jako 6. svazek edice *Radobýl* s textem L. K. Odpověď spisovatelova byla, že ano a že si tento úkol zapíše zlatými písmeny do pracovního diáře.

A pak už bylo volné povídání a prohlídka sbírek jež skončila v domečku v úplně nejzadnějším traktu dvora, kde má umělec své hájemství a kam chodí v noci pracovat.

Nakonec bylo fotografování a rozdávání knížek a katalogů: Monografie L. Kundery o fotografovi Miroslavu Matouškovi *Voda, kámen, dřevo* (Žďár nad Sázavou 1996), *Dílo Františka Halase v tvorbě českých malířů a grafiků*, což byla drobná brožurka sestavená L. Kunderou a doprovázená jeho textem a jež vyšla k *Halasovu Kunštátu 2001* (Kunštát na Moravě 2001), program ke Kunderově hře *Totální kuropění* (Divadlo o mnoha obrazech, s mnohými osobami a jedním jazzbandem) vydané Divadlem pracujících v Gottwaldově (dnes Zlín) s premiérou 30. dubna 1988 a katalog k výstavě mladého grafika žijícího v Kunštátě na Moravě Víta Ondráčka *Krok zpět - daktylogramy 1997 - 2000* (nar. 1959 v Brně) s úryvkem z obsáhlejšího textu Miroslava Balašíka a úryvkem ze zahajovací řeči L. Kundery z vernisáže výstavy v Galerii Národního domu v Prostějově 2. 3. 2001. Grafík mě natolik zaujal, že jsem se rozhodl ho pozvat k účasti na 2. ročníku festivalu grafiky a fotografie *Máchovy Litoměřice 2003*.

S chutí jsem si také prohlédl drobnou monografii fokalků M. Korečka vydanou v Německu a kterou mi L. Kundera slíbil sehnat.

Odjížděli jsme asi něco po šesté večer. Ještě jsme ale zajeli na hřbitov, vyhledali hrob F. Halase a vzdali mu poctu.

Potom už jen cesta zpět. Na dálnici jsme jeli přes Nové Město na Moravě směrem na Jihlavu. Asi 70 km před Prahou jsme se stavěli v motorestu. Já a Kremanová jsme si dali hovězí polévku s knedlíčky. Byla mizerná (vyvařené fusekle!) a knedlíčky žádné. Chtěli za ní ale 23,- Kč plus pečivo. Míčko si dal jen kávu.

V Praze nás Míčko vyklopil poblíž nábřeží a uličkama s Kremanovou jsme dorazili do Liliovky. Rozhodl jsem se ještě zajít na chvíli do Blues klubu ve sklepě domu, kde Kremanová bydlí na jedno pivo. Hrál Jan Kořínek & Groove (Next Generation Blues Night) a hrál skvěle. Vstupné bylo 80,-Kč. Řekl jsem, že jsem tu náhodně, chtěl jsem jenom jedno pivo u pultu. Vrchní byl skvělý, pochopil, že nejsem ani pražák, natož cizinec a pivo mi u pultu natočil (desítka Gambrinus za 24,-Kč). Jenže za pultem byl také provozovatel klubu, dali jsme se do řeči, pak jsem si dal druhé pivo. Nakonec jsem byl hoštěn různými becherovkami a jinými, už nevím jakými, panáky na účet podniku. Barmanka se jmenovala Sandra a její otec byl Egyptan. Další jména jsem zapomněl. Po koncertě jsem si povídal i s šéfem kapely Honzou Kořínkem, který mi dal nakonec CD kapely.

Ke Kremanové jsem se vplížil v jednu v noci. Hluboce spala, u postele jsem měl připraven čaj a bábovku. Ráno jsem měl hlavu jako střep. Bylo to hrozné a vzal jsem si prášek. Dopoledne jsem ještě navštívil pár knihkupectví, ale nic jsem si nekoupil. A měl jsem pěknou kocovinu. Autobusem jsem do Litoměřic odjel ve 12 hodin a po jedné hodině odpolední jsem v tomto městě vystoupil.

SRPEN

Povodeň na Labi:

Poprvé jsem se šel podívat na Labe v pondělí 12. srpna v poledne. Sešel jsem po Jezuitských schodech, podešel železniční trať v Jarošově ulici a šel k ústí labského ramene Střeleckého ostrova. Cestou okolo parčíku (vlastně se jmenuje Husí pahorek, ale o tom dnes už nikdo nic neví) směrem na Lodní náměstí se už projít nedalo. Ale to bylo prozatím vše. Na Střelecký ostrov přes most pro těžká auta jezdící do mlýna to ještě šlo i když rameno bylo již dost plné. Pod Tyršovým mostem jsem sešel ze silnice a cestou pro zahrádkáře došel na břeh Labe. K vylití potřebovalo tak ještě půl metru. Proud byl ale pořádně silný. Jeden starší zahrádkář tu vyklízel chatku. Čas ukázal, že to bylo prozíravé.

Podruhé jsem se šel podívat na Labe ve středu 14. srpna v poledne. Tentokrát jsem šel na Tyršův most. Celý Střelecký ostrov byl pod vodou. Bylo tu také hodně zvědavců, kteří překáželi tak dost husté dopravě. Při vjezdu na most jsem spatřil, jak od Litoměřic jede s majáčkem dosti rychle městská policie. Lidé ale příliš vstřícní nebyli. Dokonce jsem zaslechl vedle sebe "vůdce smečky", "hlavu rodiny", jak vede děti a manželku na atraktivní podívanou. A velice se rozčílil na policajty, co že to právě oni jedou tak rychle a bezohledně. Prostě vůdce smečky, který si svou bezohledností kterou on sám pokládá za "moudrost" a "informovanost" chce potvrdit

své vůdčí postavení! Nebo spíše své vlastní sebevědomí. Přešel jsem na most a asi za sedm, osm minut titíž policisté jeli zpět. S majáčkem. Za nimi asi čtyři těžká nákladní auta s pískem směrem na Křešice. V té zácpě lidí a aut se prostě nemohly dost rychle dostat k potřebným. Měl jsem chuť onoho člověka znovu vyhledat a dát mu kopanec do míst, kde záda přestávají býti slušná.

Tentýž den vyjel kolega z muzea Martin Kolařík s fotoaparátem, aby pro náš archiv zdokumentoval povodeň na Litoměřicku. Vrátil se zdrcen. Do Roudnice na Labem se nedá z pravého břehu Labe dostat, v Lounkách se jezdí na lodičkách po návsi, Křešice jsou pod vodou. Lidé ve vesnicích, kam voda ještě nedošla, ale podle prognóz dojde, stojí před svými domy a valníky naloženými nábytkem atd. Neodcházejí a doufají, že prognózy se nenaplní. Jenže ony se bohužel naplnily už večer.

Ve čtvrtek 15. srpna jsem vyšel kolem deváté dopoledne. Začal jsem na parkánech u galerie Ve dvoře (gotické dvojče). Voda v Jarošově ulici sahala asi 10 až 15 metrů pod Máchovy schody, sklepy domů níže byly zatopeny. Na silnici k mostu voda vystupovala asi do jedné čtvrtiny, nízkým baráčkům dole asi deset centimetrů pod přízemní okna. Přes železniční trať se řeka ještě nedostala, pouze pod viadukty, kde zábrany nevydržely. Těžko odhadnout, kolik metrů chybělo od hladiny k vrcholu mostu, zhruba to odhaduji na dva až tři metry (velice to na tu dálku klame). Tyršův most byl uzavřen předcházející den odpoledne, vlastně jeho konec na protějším břehu končí v jezeře. Východ z parkánů na Jezuitské schody byl uzamčen. Zátaras byly i na Jezuitských schodech, v ulici Mostecká a na výpadové silnici na most už u nádraží Litoměřice - město. Pak jsem šel Dlouhou ulicí k nádraží. Voda vykukovala pod viaduktem, ale ještě se nepřelila ven. Na nádraží přijel osobní vlak směrem na Ústí nad Labem. Zeptal jsem se výpravčího, jak dlouho ještě budou vlaky jezdit. Odpověděl, že neví, ale že je to otázka času. Podchodem na druhé nástupiště nešlo přejít, prosakovala tam voda. Lidé chodili přes koleje. Přešel jsem také. Vodě na druhé straně chyběl asi tak ještě půl až tři čtvrtě metru k zalití tratě.

Z doslechu: Ještě ve středu 14. srpna byl evakuován preventivně Terezín (2 tisíce lidí). Labe přestalo přijímat vodu z Ohře a tak byly evakuovány litoměřická čtvrť Želetice, Mlékojedy, Brozany, Bohušovice nad Ohří atd. Moje sestra Helena Bitrichová při návštěvě své dcery Petry Smetanové v uličce Rybářské schody spatřila, jak letěly helikoptéry, z nich se spustili muži na utržený člun (nákladní vana), rozmístili (neuvěřitelně rychle) výbušniny, pak se znovu nechali helikoptéry vytáhnout. Člun byl vyhozen do vzduchu někde za Žalhosticemi. Slyšela už jen výbuch; Údajně se na rozvodněném Labi točil a narazil do pilíře litoměřického mostu a pak ještě do pilíře železničního mostu u Žalhostic (trať Lovosice - Litoměřice).

Zde také ráno 15. srpna už nejezdily vlaky; Okresnímu státnímu archivu v Litoměřicích se sídlem Lovosicích hrozilo od středy 14. srpna zatopení přízemí. Když volali do Prahy na Státní ústřední archiv, aby jim poslali lidi na stěhování do vyšších pater, řekli, ať se na to vykašlou, že se to prostě odepíše. Neuvěřitelné! Tak pracovníci (zástupce ředitele PhDr. I. Kotyzová) zavolali na krizový štáb do Lovosic. Ti okamžitě poslali čtyři vojáky a archiv byl zachráněn. Alespoň jedna trochu milá zpráva: V Ústí nad Labem z rozvodněné řeky vylezl bobr. Prošel se po městě a pak se zase vrátil do řeky.

Odpoledne kolem 15 hodiny jsem vystoupil s Martinem Kolaříkem (fotografoval) a RNDr. Lenkou Němcovou CSc. na novorenesanční věž (zvonici) katedrály sv. Štěpána na Dómském pahorku. Pohled to byl úděsný. Soutok Ohře s Labem zmizel, Terezínská kotlina jedno velké jezero (zda byl zatopen Terezín nebylo vidět, ale na druhý den jsem se dozvěděl, že tam je na náměstí dva metry vody), voda se táhla i

daleko do polí i za Mlékojedama až k silnici Lovosice - Terezín. Litoměřický most vypadal miniaturně, ale voda stále tekla pod ním. Teprve zde si člověk uvědomí, jak se vše u Porty Bohemiky slévá do kaňonu, nemá se kam rozlít a co čeká Ústí nad Labem a Děčín. Prohlíželo se tu z oken ale špatně, protože tu bylo příliš mnoho dalších zvědavců, kteří za výstup zaplatili 20,-Kč; Večer jsem doma četl když tu slyším silnou ránu z dálky. Vysoko v místech, odkud výbuch přišel, létala helikoptéra. V televizi jsem pak slyšel, že u Píšťan byl odstřelen další člen s drceným betonem. Takže to asi byla ta rána.

V pátek 16. srpna jsem vyšel kolem deváté dopoledne směrem k dolnímu vlakovému nádraží. Na autobusovém nádraží byla rozsáhlá kaluž vody, která se sem dostala kanalizací. Uzavřená byla i budova vlakového nádraží, na perón se mohlo vstoupit pouze postranním vchodem obejitím budovy (západní strana). Zde mne překvapilo, že jezdí osobní doprava, ale jen kam to jde. Když jsem se zeptal uniformované pracovnice na nádraží, odpověděla otázkou, že "tak kam chci jet?". Odpověděl jsem, že nikam, že jsem městský kronikář.

Podívala se na mne zle, že už toho má dost, že se lidé stále ptají a když se zeptá někdo jen tak, tak už je toho moc. Chápal jsem jí, asi bych už v takovém psychickém vypětí také někoho praštil, a odešel. V podchodu na druhé nástupiště bylo oproti předcházejícímu dni dvakrát tolik vody, téměř se vylívala ze schodiště na nástupiště. Přešel jsem koleje. Zde nebyl nárůst vody opticky tak markantní, zdálo se mi, že stále chybí asi půl metru. Ale to je ten subjektivní pohled. Potom jsem se vydal na parkány jako předcházející den. Bylo tam hodně lidí. Běhala fáma, že v noci se rozhodovalo o odstřelení litoměřického mostu, že je nahnutý atd. V Jarošově ulici voda vystoupila až k Máchovým schodům. Značka před odbočkou doleva na litoměřický most (její tyč) byla pod vodou do poloviny. Zahrádky plné vody. Ale na silnici z mostu do Jarošovy ulice už nebylo rozpoznat nic, jen jedno velké jezero, či přesněji, slepé rameno řeky. Tak to tady vypadalo. Baráky, které ještě včera měly vodu těsně pod přízemními okny byly pod vodou do poloviny těchto oken. Trať ale ještě byla volná a viděl jsem projet osobní vlak směrem na Ústí n. L. Kam až jezdil nevím. Po chvíli projela po druhé koleji opačným směrem (od Ústí n. L.) drezína. Asi kontrolovala bezpečnost trati. Oproti včerejšku mohla být hladina tak o tři, čtyři metry vyšší. Ale stále, byť už jen málo, se vešla pod oblouky mostní konstrukce. Po mostě jsem viděl projet dvě policejní auta.

V sobotu 17. srpna jsem dopoledne kolem deváté šel na svoji zahrádku na cestě k Richardu. U železničního přejezdu projel motorový osobní vlak. Důkaz, že železniční most u Žalhostic je v provozu. Později jsem se dozvěděl, že tento železniční most poškozen nebyl. V poledne kolem dvanácté jsem se šel podívat na parkány. Voda začala klesat, první zahrádka v Jarošově ulici už byla bez vody, voda se sice ještě nedostala pod přízemní okna, ale pokles byl znatelný. A neuvěřitelný zápach také. Na trati se pomalu od Velkých Žernosek na koleji poblíž města (jela proti směru) pohybovala drezína. Muži v ní kontrolovali stav železničního náspu a kolejnic.

Cestou na parkány jsem potkal redaktorku Deníku Litoměřicka Jitku Eretovou. Zeptal jsem se jí, co ví o poškození litoměřického mostu. Dozvěděl jsem se, že žádná loď do mostu nenarazila, že odborníci říkají, že byly v mostě slyšet zvuky a domnívají se, že je vydávající ložiska konstrukce a to z důvodů pnutí a tepelných rozdílů.

Zda je to pravda se mohou přesvědčit až potápěči. Ti tam ale vlezou až voda opadne o dva metry. Na dolní nádraží jsem se podívat nešel.

Na parkány jsem šel až v pondělí 19. srpna před devátou dopoledne. Byl jsem

překvapen jak voda rychle opadla a dokonce jak parné počasí (29 stupňů) a prudké slunce vše rychle vysušuje. Druhé překvapení bylo, že oproti sobotě 17. srpna jsem necítil vůbec žádný zápach. V Jarošově ulici už žádná voda nebyla, jen pod železničním viaduktem, kde ji ale už auto vodovodů a kanalizací vyčerpávalo. Hasiči čerpaly vodu ze sklepa domu v Jarošově ulici, zahrádky byly už bez vody a pomalu suché. Bez vody byl i pravý břeh Labe, most pro auta na Střelecký ostrov a silnice již byla bez vody. Pod ní ale voda ještě tekla a Střelecký ostrov byl tak ještě zatopen. Most byl průjezdný prozatím jen pro manipulační vozidla, ale v novinách už potvrdili, že je nepoškozen a pro veřejnost by měl být otevřen v pozdních odpoledních hodinách. Ale nevím, jak to vypadá za mostem. Zeptal jsem se městského strážníka a ten mi odpověděl, že to také neví. Na železniční trati projel pravidelný osobní vlak na Ústí nad Labem. Potom jsem šel k dolnímu nádraží. Autobusové nádraží bylo již bez své kaluže vody a suché. Ale stále ještě uzavřené. Obešel jsem jako obvykle nádražní budovu (ta stále byla ze silnice pro veřejnost nepřístupná). Na nádraží přijel ve směru do Ústí n. L. další pravidelný osobní vlak. Voda klesla i v podchodu. Dal jsem se do řeči s nádražačkou, byla to jiná žena než ta v pátek, tahle už byla v dobré náladě, že povodeň ustupuje a že jsme z toho v Litoměřicích vyvázli docela dobře. Pak mi vysvětlila, že voda v podchodu pomalu odtéká sama protože jsou tam kanálky. Odtéká podle poklesu hladiny. Pak mě ještě upozornila, kde mám přejít koleje a být opatrný protože má přijet vlak od Ústí n. L. do Mělníka, že jezdí, sice se zpožděním jenom osobní vlaky a žádné nákladní, ty prý až od Lysé nad Labem. Přešel jsem trať a viděl ten úžasný pokles hladiny. Nad vodou byla už i lávka na Střelecký ostrov, ale přes ostrov jako takový se stále ještě valila voda.

V úterý 20. srpna jsem se dostal na parkány až před jedenáctou hodinou dopolední. Byl jsem překvapen. Jarošova ulice včetně dalších byly už zcela suché a uklizené, v bývalé nádražní budově se už tvrdě pracovalo na odstraňování následků škod, v rodinných domech už byla voda ze sklepů všude vyčerpána. Prudké slunce a teploty téměř 29 stupňů stopy povodně rychle smazávaly. Labe se vrátilo do svého koryta, na Střelecký ostrov už bylo možné přejít po mostě suchou nohou. Také tu projelo na ostrov osobní auto. Litoměřický most vše vydržel bez úhony a pro veřejnou dopravu byl již otevřen. To byl panečku provoz! Stejně tak přežil i železniční most u Žalhostic. Bohužel jsem neměl čas sejít k dolnímu nádraží.

Ve středu 20. srpna jsem se naposledy vydal na obhlídku. Na parkánech nikdo nebyl, ulice suché, jen lidé pracovali na svých vytopených domech. Na zahrádkách v Jarošově ulici by nikoho nenapadlo, kdo by o povodni nevěděl, že tam ještě nedávno byla voda. Horké a dusné počasí (již několik dní je 29 stupňů a nebe téměř bez mráčku) vše rychle vysušilo a tráva na zahrádkách by div nepotřebovala zalít. Labské rameno Střeleckého ostrova si již poklidně bublalo. Pak jsem zašel na Tyršův most. Bylo těžké pro převelký provoz vůbec přejít. Zašel jsem téměř do jeho poloviny. Ve mlýně se pilně pracovalo na odstraňování náplav a důsledků povodní. Strašně dopadly zahrádky na ostrově. Z chatiček zbyly jen základy, ploty odnesla voda, ovocné stromy (většinou polokmeny) vyvrácené z kořenů. Zde musejí zahrádkáři, pokud budou mít chuť, začít na "zelené louce". Průtok Labe byl stále silný, ale v korytě. Dokonce už byl opět k rozpoznání soutok s Ohří. Z mostu jsem pak sešel k dolnímu nádraží. Hlavní vchod do budovy železniční stanice byl již přístupný, ale autobusové nádraží stále uzavřené. Pilně tam pracovali plynáři. Podchod na vlakové nádraží byl už také bez vody ale stále uzavřen. Přešel jsem koleje. Labské rameno si jen bublalo ve svém korytě. Místa vystavená slunci byla již téměř vysušená, jako kontrast působila místa, kam slunce nemohlo. Toho bahna! Před odchodem z nádraží z ampliónu hlásili příjezd zpožděného osobního vlaku od Ústí, který v Litoměřicích končil. Počkal jsem si na něho. Elektrická lokomotiva táhla tři vagóny a mimořádně přijela na první

nástupiště, tedy po koleji na Ústí n.L. Tohle byla moje poslední programová pochůzka v souvislosti s povodněmi.

Povodně tedy skončily ve středu 20. srpna. Jak rychle přišly tak rychle odezněly. Autobusové nádraží bylo znovu zprovozněno ve čtvrtek 22. srpna. Poškozeno výrazně nebylo, jen spodní voda v některých místech odplavila podloží. To se dorovnálo a znovu vydláždilo.

Do Dolní rybářské ulice, kam jsem se v průběhu povodní nedostal, se začal vracet život v průběhu týdne od 26. srpna. Ale obyvatelé, včetně ulic Zahradnická, Horní rybářská, Rybářské schody atd., neskutečně sužují komáři, kterých jsou tady mračna.

V pondělí 26. srpna jsem jel autobusem do Prahy v 9.00 hodin. Jel už z autobusového nádraží a poprvé jsem viděl situaci na levém břehu Labe. Spoušť začínala hned v Želeticích a pokračovala po obou stranách silnice až daleko za Terezín. Jak tohle popsat, nevím. Budoucí čtenáři, bylo to horší než umím vypsát. Všechno u silnice na Terezín zatopeno asi do dvou metrů, v polích ještě lokality vody a příšerný zápach. Před Terezínem na silnici jáma, v Terezíně jako po vybombardování. Těch předmětů vnesených před domy! Přitom se už tvrdě uklízelo několik dní, ale ani to nestačí. Bylo mi líto lidí, kteří zde pracovali. V šancích všude voda nebo příšerné bahno (šance ale vydržely), Národní hřbitov u Malé pevnosti jedna hrůza (V úterý 27. srpna zde byl tu spoušť shlédnout americký velvyslanec a slíbil pomoc Památníku). Hrůzy přestaly asi až dva kilometry za Terezínem (Kdosi mi říkal, že Terezín vypadá ještě hrůzostrašněji z helikoptéry. Působí autentickým dojmem jako by byl vybombardován). Autobus u Nové vsi nenajel na dálnici, ale pokračoval po staré silnici k Nelahozevsi a na Veltrusy. Vltava zde vystoupila až za silnici, před i za mostem přes Vltavu to bylo strašné. Veltrusy musely dopadnout příšerně. Po staré silnici jsme pak pokračovali do Kobyliš. Brzy jsem pochopil proč. Na křižovatce u bývalé Heydrichovy zatačky, tam, kde se z Kobyliš dá najet na magistrálu po které se normálně přijíždí, stála šňůra aut pohybujících se krokem a s častými zastávkami. Kam až z Prahy šňůra sahala nevím. Volný byl ale jízdní pruh pro hromadnou městskou dopravu. Tohle zřejmě řidič věděl. Co by ušetřil na dálnici, ztratil by tady, než by mohl vjet do pruhu hromadné městské dopravy. Projeli jsme relativně rychle a dobře (neukázněnost řidičů je neuvěřitelná) až do Holešovic. Na Trójském mostě (Most barikádníků) jsem spatřil umírněnou Vltavu, která se tvářila přívětivě. Ale po vystoupení z autobusu na mě dýchl podivný zápach. Došel jsem ke stanici metra v Holešovicích. Byla pustá, nevlídná, jako po konci civilizace. Metro zde nejezdí. Rád jsem se otočil a složitě hledal náhradní autobusovou dopravu X-C. Stanice byla až na hlavní od Trójského mostu. Autobus zrovna odjel, ale okamžitě přijížděl další, takže jsem dokonce seděl. Tohle bylo zvládnuto dobře. Ale byl to první den, kdy se opět v městské hromadné dopravě od povodní platilo. Takže cesta do Prahy se prodražila o dalších 8,- korun, protože autobusy zpět nejezdí z Florence, ale z Holešovic. Řidič linkového autobusu také tuhle skutečnost na můj dotaz, odkud zpět do Litoměřic už v Litoměřicích, zodpověděl (nebo okomentoval?), že teď se už nejezdí do Prahy, ale do Holešovic. Zastávky byly v Argentinské (jediná mimo stanic metra), ve Stanici Vltavská (tam to páchlo ze všech smradů v Praze, které jsem za ten den potkal, nejvíce), kde byl i z autobusu pohled to nevlídný (jako v Holešovicích), pak se najelo na magistrálu. Stanice Florenc byla zcela vynechána, autobus z magistrály nesjel (tam to musí vypadat!) a zastavil až u stanice Hlavní nádraží. Další zastávka byla Muzeum, kde jsem vystoupil a šel do Národního muzea. Ale protože jsem věděl, že 5. září sem pojedou pro výstavu České hrady a tvrže ze sbírky oddělení starších českých dějin Národního muzea v Praze a že rozhlasová stanice Svobodná Evropa je stále hlídána a

nájezd zde je nemožný, mávl jsem na hlídajícího ozbrojeného policistu. Ten ochotně přešel silnici a dotaz zodpověděl: Na magistrále za divadlem jsou vrata (od silnice je nájezd oddělen panely), zde budete prověřeni a pak můžete pokračovat. Do vrat vás pustí zdejší služba.

Po vyřízení důvodů mé cesty jsem zašel do prodejny Academia, která je ze shora po levé straně v polovině Václaváku. Utratil jsem zde mnoho peněz, sedl si v prodejní kavárně, dal čaj. Ale ani po tomhle posílnění jsem neměl odvahu pokračovat dál dolů po Václaváku na Můstek. Šel jsem opačně na stanici autobusu C-X na magistrálu za muzeem. V parčíku za muzeem jsem ucítil příšerný zápach (asi z kanalizace). Rychle jsem prošel, našel stanici a pokračoval do Holešovic. Ve 14.50 mi jel autobus. Byl ústečák, z Prahy to šlo dobře, takže jsme jeli po dálnici až k Doksanům. V Litoměřicích jsem vystoupil v 16.00 hodin a byl rád, že jsem tady.

V úterý 27. srpna jsem jel vlakem do Kralup nad Vltavou. V Litoměřicích na Horním nádraží jsem nastoupil do motoráčku 7,36 hod. V Žalhosticích jsem byl mile překvapen, že odtáhli (konečně!) odstavené vagóny. V posledních letech to na malých nádražích začalo vypadat jako na vrakovišti vyřazených vagónů. Přes železniční most jsme jeli krokem, ale jeli. Chemička vypadala strašně. Ale Lovosice také a to i za silnicí Praha - Lovosice. Spěšný vlak od Ústí, který měl přijet v 9,26 hodin, měl víc jak půl hodiny zpoždění. Tomu jsem se ani nedivil. Z Lovosic do Bohušovic se jezdí po jedné koleji (druhá tam prozatím kvůli stavbě železničního koridoru není). Z okna jsem pozoroval krajinu na obou stranách trati. Příšerné! Černá stojící slunečnice a kukuřice, velká jezírka nevyschlé vody. Doposud nefunguje signalizační zařízení a tak vlak před každým přejezdem už z dálky houká, zpomaluje a před přejezdem téměř zastaví. Ve vesnicích, kam povodeň zasáhla jen okrajově, se v bahně rochnila domácí zvířata, od slepic až po kachny a psy. Ale také jsem na "lagunách" v polích viděl plout labutě, na odpadcích se přiživovat havrany. Ostrov v Roudnici nad Labem vypadal jako po uragánu v tropech. Slavný roudnický sportovní areál na pravém břehu Labe zase jako po náletu. U Nelahozevsi jsem to už znal z předcházejícího dne z autobusu, ale opravdová spoušť začala před Kralupama nad Vltavou. Těžko vypsát. Bylo to horší než v Terezíně. Vlak končil v Kralupech (jako každý vlak v těchto dnech). Zde cestující do Prahy přesedali na vlak jiný do Prahy. Proč toto přesedání nevím, ale nějaký důvod to mít musí. Podchody na nádraží se ještě nesmělo chodit, pouze přes koleje. Ale už po vystoupení byl cítit mne už známý zápach z Prahy, ale zde byl silnější. Kralupy jsou na rovině a tak zde voda měla volnost. Zaplavila celé Kralupy, v centru bych to odhadl na dva a půl metru. Lidé pilně pracovali na odstraňování škod ve svých krámcích, aby je co nejdříve mohli dát do provozu. Nepřežila ani jedna hospoda a tak se dalo najíst pouze na nádraží. Zašel jsem za svým známým lékařem do jeho ordinace na náměstí u kostela. Má ji v 1. patře, přežil, ale dole i nahoře všechno otevřené - okna, dveře.

Chodby sice vypulírované, ale všude takový podivný, nepříjemný zápach. Když jsem vše vyřídil, šel jsem na nádraží. Rád. Vlak (rychlík) mi jel ve 13,57. Z Kralup vyjel sice přesně, ale do Lovosic jsme přijeli se zpožděním. Pochopitelným. V Litoměřicích jsem vystoupil na stanici Cihelna kolem 16.00 hod. Byl jsem doma ještě radši než předcházející den z Prahy.

Tlející lán zeleniny či brambor na levém břehu Labe zamořuje zápachem velkou oblast. Ale do Litoměřic nedolehne. Večer 29. srpna (čtvrtek) jsem ale při zavírání okna v bytě (Kamýcká 2) ucítil podivný, odporný a nasládlý zápach. Bylo mi přírodovědci a ekology vysvětleno, že je to z tlejících žížal, které jako při dešti, vylézají na povrch. V tak rozsáhlé zátopové oblasti jich muselo být utopeno milióny.

Tahle informace byla pro mne novinka. Stejně tak jako "sebevražda" německého ovčáka, který vyskočil z třetího patra v Litoměřicích a byl na místě mrtev. Pes byl z vesnice ze zátopové oblasti, majitelé žili v přízemním domku. Domnívám se, že nešlo o sebevraždu v pravém slova smyslu, ale o omyl psa. Stresované zvíře, které "zapomnělo", že není doma, vyskočilo v okamžiku, kdy se chtělo rozloučit se svými majiteli, kteří právě v autě odjížděli. Doma by pes vyskočil

z přízemního okna (asi to tak dělal), v Litoměřicích to ale bylo ze 3. patra; V jedné vesnici se zachránilo jediné prase. Voda v chlívků dosahovala jen tak vysoko, že když se prase postavilo na zadní a opřelo o "něco" co tam bylo, mohlo dýchat. Když ho záchranáři objevili, krmili ho do opadnutí vody. Prase přežilo i v této pozici. Prase je opravdu chytré zvíře.

Lidé u Labe si stěžují na příšerné obtěžování komáry.

V pondělí 2. září jsem se po desáté dopolední zašel podívat na parkány. Nebe bylo modré a přestože v noci k ránu ze soboty 31. srpna na neděli 1. září značně přšelo, nebylo to nikde znát. Labe bylo přívětivé, po parných dnech nikde žádné bláto, jen v přízemních budovách bývalého nádraží se pracovalo. Byl také první školní den a tak parkány byly plné dětí a mladých lidí. Žádní komáři (ty jsou zřejmě až o něco níže), žádný zápach, Tyršův most v plném provozu. Idyla. Kdybych před pár týdny neviděl na vlastní oči tu hrůzu, nenapadlo by mne, co se tady dělo.

ZÁŘÍ

Po srpnových povodních:

Ve čtvrtek 5. září jsem kolem osmé ráno vyjel autem s Aloisem Kučerou pro výstavu České hrady a tvrze na starých vyobrazeních ze sbírky oddělení starších českých dějin Národního muzea v Praze. Počasí bylo příjemné, obloha zatažená. Z litoměřického mostu vypadal soutok Labe s Ohří poklidně. Labe má sice zvýšený průtok, ale dělá dojem přívětivé řeky. Jeli jsme na Terezín, ale už v Želeticích nás zdržela fronta aut. Důvodem byly dva silniční přeryvy pro hadice na odčerpávání vody po povodních. Stále ještě bylo co z polí odčerpávat. Nejvíce to bylo vidět na silnici směrem na Lovosice. Za odbočkou na Nové Kopisty jsme ucítili odporný zápach z tlející zeleniny na polích. V lánech vzrostlé kukuřice nebyly laguny vidět, ale muselo to tam být příšerné. Zápach byl na zavření pootevřeného okýnka auta. Obrovské laguny, které se sice už značně zmenšily, ale stále existují, jsou i přes odčerpávání vody, rozsáhlé. Sídlí na nich rackové (asi v nich ještě bude mnoho mrtvých ryb), ale na některých jsem viděl i plovoucí divoké kachny. Na odbočce na dálniční přivaděč před Lovosicemi je na silnici ještě hodně vody. Rovně dál na Lovosice se jet nedá. Je tam val z hlíny a rýha přes silnici pro odtok vody z polí. Při odbočování na silniční přivaděč, kdy se projíždí vodou, Kučera najel tak, aby odbočil v co největším pravém úhlu a v rychlosti, která vodu příliš nerozčeří. V tom okamžiku ale jiný šofér se silným autem nás bezohledně předjel vnitřním obloukem. Voda vycákla do značné výše, i na naše auto. Neuvěřitelná bezohlednost. Vlevo od silničního přivaděče bylo vidět bagry vybírající zeminu, aby tak vznikla strouha pro odtok vody. Zápach a spoušť přestala teprve u terénního přeryvu, kde přivaděč stoupá vzhůru. Po dálnici to šlo dobře. Při přejezdu přes Vltavu jsem srovnával situaci s 26. srpnem, kdy jsem se tudy vracel odpoledne autobusem z Prahy. Letní vedra udělala své, nebylo to už tak zlé, ale že se tu něco dělo, bylo ještě značně patrné. Poklidná Vltava nenaznačovala, že ještě před několika týdny byla zlou, divokou řekou. Ale o několik kilometrů dále,

kde nejprve spadl sloup elektrického vedení, pročež byla naštěstí zastavena doprava na dálnici. Naštěstí proto, že potom se probořil i dálniční most nad okresní silnici, která v těchto místech zcela zmizela z povrchu zemského. Je to neuvěřitelné, protože je to už dost daleko od Vltavy, na jejím levém břehu, hlavní proud tudy nešel. Ale nějaká silná vlna se sem nějak dostat musela. Vlastní most přes Vltavu vydržel a tenhle "můstek" nikoliv. Na dálnici se už daleko před mostem provoz stahuje do jednoho pruhu (ve směru na Prahu levého). Přes vlastní most se ve velice krátkém úseku jezdí jen jedním směrem. Důsledkem je kolona aut pohybující s (pokud jede) rychlostí 40 kilometrů za hodinu. Před vlastním mostem je ještě umělý hrbol na silnici. To kdyby třeba v noci při malém provozu někdo nerespektoval značnický. Mohl by ublížit sobě, ale také dělníkům, pokud se tu dělá 24 hodin. Zdržení je tu asi tak 15 až 20 minut. Podle intenzity provozu. Nakonec jsme projeli. Na opravě mostu se mohutně pracovalo, ale viditelné vylepšení oproti 26. srpnu tu ještě nebylo, což je zcela pochopitelné. Do Prahy to pak po dálnici šlo dobře. Až asi v polovině cesty mezi Kobylisemi (mírné serpentiny z kopce za Heydrichovou zatáčkou) a Trójským mostem jsme se museli zastavit a zařadit do těžko postupující fronty automobilů. Přískoky jsme se pak přes Holešovice a Argentinskou dostali po magistrále až ke Smetanovu divadlu. Tam jsme najeli z levého pruhu před závoru. Vypadalo to tady jako v době stanného práva. Už den předem je třeba se nahlásit v Národním muzeu, že přijedeme. Číslo auta, značku, jméno řidiče. Pak přijde policista v plné zbroji. Zavolá do Národního muzea, ti vše znovu potvrdí. Pak si policista prohlédne přístrojem auto. I pod podvozkem. Kufřík a zadní sedadlový prostor musí být otevřen. Řidič se prokáže občanským průkazem. Když je vše v pořádku, jako v našem případě, může se pokračovat. Ale nejprve se musí odbočit na chodník (v cestě napříč stojí osobní automobil), kde jsou sloupky. Ty jsou elektricky zasunuty do země a teprve potom je cesta volná. Objeli jsme bývalý parlament, dnes rozhlasovou stanicí Svobodná Evropa, kvůli které to tady všechno je jako důsledek útoku na americká obchodní centra 11. září loňského roku. Bezpečnostní opatření nebyla omezena ani po povodních.

Když jsme se konečně objevili na Vinohradské třídě mezi Svobodnou Evropou a vjezdem na nádvoří Národního muzea, čekalo nás další překvapení: U vjezdu stál německý kamión, na silnici jeho prázdný vleč. Nakládala se výstava. Časová to shoda neuvěřitelná. Vystoupil jsem z auta, protáhl se kolem kamiónu a nakládajících Němců a Čechů, prošel na nádvoří a vyhledal PhDr. Vladimíra Brycha, archeologa oddělení starších českých dějin, který mi měl výstavu vydat. Vše se obešlo bez problémů. Zpět jsme vyjízďeli opět přes závoru, ale už bez kontrol. Bylo to na severní straně za muzeem a Svobodnou Evropou. Najeli jsme tak rovnou na magistrálu směrem opačným. Zpočátku to také byly přískoky, ale už ne tak krátké. Za Holešovicema to už šlo. Vraceli jsme se stejnou cestou a před muzeem na náměstí v Litoměřicích jsme zastavili už v 11.15 minut.

"Dobré jitro" na stanici Český rozhlas 2:

Všechno začalo už v úterý 8. října, kdy mi v práci zazvonil telefon a ženský hlas oznamoval, že ve čtvrtek 10. října bude jejich stanice "Český Rozhlas 2 - Praha" vysílat pořad mezi šestou a osmou hodinou ranní "Dobré jitro z Litoměřic", ve středu 9. října že bude zkouška, že jsem jim byl doporučen panem starostou Landou jako vhodný pro povídání v Máchově a o Máchově světničce na Vikárce. A že zároveň

posílají fax paní ředitelce muzea. Ten skutečně přišel za několik minut po položení sluchátka: *Vážená paní ředitelko, Český Rozhlas 2 - Praha vysílá 11. 10. 2002 přímý přenos z Litoměřic. Žádáme o vstup do vysílání (mezi 6:00 – 8:00 hod.), čas upřesníme. Rádi bychom udělali rozhovor s dr. Doskočilem. S pozdravem za Redakci Dobrého jitra Olga Procházková, produkční.* Ve čtvrtek 11. října se kolem jedenácté skutečně v muzeu objevilo pět lidí (dva muži a tři ženy). Prohlásil jsem, že snad nechtějí ráno v šest vysílat něco sentimentálního. Souhlasili, že to bude uvolněné. Zeptal jsem se, kdo se stará o duchovní náplň pořadu. Přihlásila se jedna z žen. Dal jsem jí tedy šestý svazek edice Malíři Litoměřicka s tím, že od II. přílohy je to všechno o Máchovi a že je z toho může časem něco inspirovat. Pak se jelo do Máchovy světničky (přesněji jen šofér, který byl zároveň technikem a jeden redaktor, ten byl pro mne ten hlavní, a jedna redaktorka). Pak se šlo na oběd do Kalicha v Lidické ulici, kde se probral zítřek. Dozvěděl jsem se, že začínám v šest ráno jako první, z čehož jsem měl "ohromnou radost". To vstávání! Příslušný hlavní redaktor v budoucím rozhovoru se mnou mi řekl, že mu to všechno okolo Máchy v Litoměřicích připadá Zimmermannovské. Tak jsem mu přihrál, že tu máme Máchovu knihovnu, Máchovo divadlo, Máchův pomník, Máchovy schody, Máchovu ulici, Máchovu světničku a že by tohle všechno měl vyjmenovat a zakončit otázkou, že jsme v Máchově světničce, kde jsou panely Mácha a ženy, Mácha a hrady, Mácha a... A zda to není všechno tak nějak Zimmermannovské. A já že mu odpovím a všechno to otočím. A to jsem mu ještě nenapověděl o všech těch živých "akcích" pod hlavičkou chudáka Máchy. Pak jsem se dověděl, že po mě bude rozhovor u U-rampy po povodních (byla zatopena), pak že se vysílá ze zvonice na Dómském pahorku u katedrály sv. Štěpána (rozhovor s ekologem o krajině) a ještě že bude rozhovor v bytě legendárního litoměřického kapelníka pana F. Honzáka, který zavzpomíná na nedávno zesnulého litoměřického komika Felixe Holzmannu. U oběda s námi ještě byl kolega z muzea Martin Kolařík o kterém jsem tvrdil, že je moje druhé Já. Příšerné na tom všem bylo, že večer v Severočeské galerii výtvarného umění Litoměřice se v 17.00 hod. konala vernisáž litoměřického malíře, docenta Karla Kleina, kam jsem jít musel a chtěl. Už proto, že si na výstavu malíř zapůjčil obraz z mé sbírky.

Z vernisáže se mi podařilo odejít asi v půl osmé, tedy včas, abych ráno nezaspal. V pátek 11. října jsem se vzbudil už ve čtvrt na pět ráno. Raději jsem vstal a v klidu se připravil. Vyšel jsem už před půl šestou. Tma jako v ranci, nikde ani živáčka a což teprve na Dómském pahorku a v Máchově ulici. Otevřel jsem dvoranu Vikárky, vyšel po schodech a otevřel Máchovu světničku a rozsvítil. A pak čekal, jestli někdo někde vyleze a bude se domnívat, že tu jsou zloději. Ale kdepak. Všude hrobové ticho. Šel jsem tedy před hlavní vchod na Vikárku, zapálil si a čekal na další dění. Po celou dobu tu neprošla ani noha. Asi za deset minut šest přijel vůz Českého rozhlasu a vystoupili oba redaktoři.

Šofér a technik v jedné osobě si nás tři ještě krátce před zahájením vysílání vyfotografoval v Máchově světničce. Pak se vysílaly zprávy, potom byla písnička a pak to přišlo: Otázka byla přesně taková, jak jsme ji vymysleli u Kalicha. A já odpověděl, že se v Litoměřicích opravdu hodně máchá. Ale že chci být k tomuto městu spravedlivý už proto, že ho mám rád. A že v dobách, kdy Mácha ještě sloužil jako kult pro soudržnost a sebevědomí českého národa, máchal tento národ celý. A pak jsem parafrázoval, jak ryzí Máchovec František Halas psal ryzímu Máchovci Jiřímu Mahenovi v roce 1936, kdy se konaly oslavy k 100. výročí Máchova skonu, že celý národ máchá a zda by se s tím něco nemělo udělat. A jak mu ryzí Máchovec Mahen odpověděl, že dokud budou politici křepčit své tanečky okolo Máchova totému, tak se s tím nedá nic dělat. A že se musí počkat až dokřepčí a vymáchají v

tom celý národ a pak že se do toho dáme. A že se dali a to s úspěchem. A pak jsem ještě uvedl příklad studenta litoměřického gymnázia v roce 1936, který se jmenoval Ludvík Kundera, a že tento jako reakci na to máchání napsal manifest Anti-Mácha, ale dřív, než ho vypustil do světa, tak přečetl celé Máchovo dílo, pamflet zničil a stal se z něho ryzí Máchovec, kterým je dodnes. A že je to takový stálý zápas mezi Máchovým kultem a fenoménem a že ono kultovníctví odrazuje mladé lidi od Máchy, ale že skutečné osobnosti, kteří se s Máchovým odkazem seznámí, tu oficióznost nakonec prorazí. Pak bylo ještě několik šteků a vymezených pět minut bylo zakončeno soutěžní otázkou, z kterého to vrchu že to Mácha běžel k požáru v Litoměřicích:

Z Radobýlu, Řípu nebo Lovoše (Možná, že ten třetí kopec nebyl Lovoš ale Milešovka, nejsem si jist, nějak jsem pozapomněl). Zajímalo by mne, zda někdo reagoval. Pak se ještě vysílaly zprávy o počasí, ze záznamu se pustila reportáž ze srpnových povodní jako jejich připomínka a pak štáb odjel k U-rampě. Ještě před odjezdem, pro inspiraci, jsem oběma redaktorům věnoval 6. svazek Malířů a a 3. a 4. svazek edice Radobýl. Třeba se chytanou. Vše jsem pozamykal a po půl sedmé ráno jsem byl na pracovišti. Jako první! Nikdo mi nikdy neřekl, že by toto vysílání slyšel. Ještě jsem dostal od redaktorky vizitku: Praha - Český rozhlas 2, Zuzana Vojtíšková, Vinohradská 12, 120 99 Praha 2.

Přednáška ve Spolku Adalberta Stiftera v Mnichově **Deutsche Maler in Leitmeritz (Němečtí malíři z Litoměřic):**

Do Mnichova jsem vyjel 27. listopadu 2002 v 6.00 hod. ráno autobusem do Prahy. Pršelo, bylo nevlídno a vůbec se mi nechtělo. V Praze - Holešovicích jsem byl už v 7.00 hod., metro už jezdilo a tak jsem se na Florenci ocitl velice brzy. Autobus do Mnichova jel až v 9.00 hod. takže jsem stačil posnídat hemenex a čaj. Vyjelo se přesně. Na cestu jsem si zakoupil Literární noviny č. 48 s datem 25. listopadu. A ejhle: Na straně 15 velký titulek *Sudetští Němci druhé a třetí poválečné generace?* s podtitulem *Rozhovor s Evou Habelovou*, což je dáma po čtyřicítce, její rodiče pocházejí z tzv. Sudet, ale ona sama vyrostla ve Waldkraiburgu, dnes pětadvacetitisícovém městě, založeném po válce na zeleném drnu. Netušil jsem, že na druhý den bude právě tato dáma jednou z prvních, s kterou si podám ruku.

Zastávka v Plzni a pak už hranice. Zde jsme byli odbavováni dlouho. Zdrželi nás cizinci, především jeden Bulhar, kteří byli německými celníky důkladně prohledáni. K lidem s českým pasem se však chovali korektně. Před Mnichovem byla pěkná zácpa, takže místo v 16.00 hod. jsme dorazili před 17.00 hod. Tajemnice Spolku Adalberta Stiftera (Adalbert Stifter Verein e. V.) Anna Knechtel (původním vzděláním bohemistka) tu ale trpělivě čekala. Pochopila, že potřebuji po té cestě kávu a zakouřit si (svým kouřením a ničením si svého zdraví jsem už pověstný i za hranicemi) a tak jsme zašli do nejbližší kavárny. Byla italská. Později jsem zjistil, že restaurace, ale hlavně kavárny, jsou v Mnichově hlavně v rukou zde žijících Italů. Dostal jsem od Anny 40 Eur diet na první den a permanentní třídní jízdenku na městskou hromadnou dopravu. Jeli jsme metrem a potom tramvají do centra do hotelu. Když jsem se ubytoval, zašli jsme na večeři do řecké restaurace s pravými Řeky.

Měl jsem jehněčí stehno a bylo vynikající. Spát jsem šel relativně brzy, jen po rozloučení s Annou jsem si ještě zašel na kávu do kavárny (opět italská). Snídaně v hotelu se podávala v podobě švédských stolů a bylo toho nebezpečně mnoho na výběr.

Od bylinkových čajů přes různé druhy salámů a sýrů a kompotů, džusy a kávu až po müsli. Najedl jsem se přímo nezdravě. Bylo asi devět, měl jsem hodinu čas a tak jsem vyrazil do okolí. Došel jsem ke slavné (je na všech prospektech) Frauenkirche (kostel Naší Paní), po našem Panny Marie, prohlížel si jarmark, předvánoční výzdobu a lidi. V deset jsem se vrátil, přišla Anna a tramvaj č. 18 jsme jeli na Hochstrasse 8, sídla to většiny spolků majících něco společného s českými zeměmi. Objektu se říká *Sudetoněmecký dům*. Je to novostavba konstruovaná pro tyto účely, takže je zde sudetoněmecký archiv a knihovna, společenské sály atd. Ostatním organizacím, jako je Společnost Adalberta Stiftera, se pod jednu střechu s Ladmanschaftem nechtělo, ale nakonec převážily praktické zájmy (moderní vybavení) nad politickými rozpory.

Nejvíce času jsem strávil s archivářem v archivu (prošel jsem složku Leitmeritz, z osobností Rudolfa Veita) a na rozloučenou dostal *Jahrbuch für sudetendeutsche Museen und Archive 1995 - 2001*, vydanou *Sudetendeutsches Archiv - München*. S Annou jsem poobědval v jakési lidové jídelně. Pak mě zavelkla do Hallo kavárny. Kvůli servírce ze Sardinie. Stálo to za to. V těchto chvílích vždy lituji, že nejsem malíř. Kněžka z antického chrámu. Velice se mi věnovala a zopakovala po mě několik českých slov. Bylo to milé. Anna mě ubohého opustila a nechala mne v kavárně samotného. I s tou řeckou bohyní. Dojmy ze sudetoněmeckého archivu byly zcela vymazány, nejráději bych tu zůstal a nechal přednášku přednáškou. Ale zvítězila povinnost (po litém boji, kdy jsem si uvědomil, že reprezentuji český národ, Město Litoměřice a naše muzeum. Ale také jsem věděl, že můj postoj neocení ani český národ, ani představitelé Města, ani vedení muzea) a já se odešel připravovat na večerní přednášku. Ostatně, proto jsem také přijel!

Posluchači byli z poloviny potomci sudetských Němců, většina z nich se už narodila v Německu, z poloviny čeští emigranti z roku 1968 z Litoměřic a jeho okolí. Takže česky tady mluvil kde kdo. Přednáška byla úspěšná, pak se trochu popíjelo víno a šlo se domů. S Annou jsem ještě zašel na večeři do lidové pivnice.

V pátek 29. prosince jsem se nechal vzbudit recepčním polské národnosti, bohatě posnídal a tramvaj č. 18. vyrazil na hlavní nádraží. Jel jsem vlakem do Norimberka, rychlost 160 km za hodinu, ale cestující v pohodlném kuřáckém vagóně nepoznal ani rychlost, ani kouř z cigaret. V Norimberku jsem měl na přestup 8 minut. Ale žádný problém to nebyl. Vše perfektně označeno, takže rychlík směr Praha nebyl problém nalézt. Vystoupil jsem v Chebu. Zde už byl problém nalézt šourák do Karlových Varů. Když jsem do něho vlezl, byl pěkně špinavý. Přestoupil jsem na rychlík v Karlových Varech, pak ještě v Ústí nad Labem na spěšný vlak a v 17.00 vystoupil v Litoměřicích - Město (Dolní nádraží). To byla úleva.

PROSINEC

Dopis Anně Knechtel po přednášce:

Litoměřice 2.prosinec 2002

Titl.
Anna Knechtel
Adalbert Stifter
Verein
Hochstrasse 8
81669 München

Milá a drahá Anno,
děkuji za všechnu Tvoji péči o mou maličkost v době mého pobytu v Mnichově. Ještě jsem plný dojmů a špatně se mi o nich píše. Potřebuji trochu času, až se mi vše

trochu usadí a srovná ve vědomí. Příkládám jízdenky: Z Mnichova do Karlových Varů a potom tu z Karlových Varů do Litoměřic, která stála 184,- Kč.

Cestovalo se mi perfektně, z hotelu na nádraží to nebyl problém, v Norimberku také ne. Za hranicemi jsem se už orientoval, takže jsem byl lehce po 17.00 hod. v Litoměřicích.

Také příkládám prozatím nepublikovanou esej, která je tak trochu o tom, o čem jsem hovořili. Pro pochopení všeho musíme ještě "před to", do 19. století. Napiš mi, prosím, co tomuto textu říkáš.

A ještě jedna prosba: Když jsi mi nabízela katalog k výstavě paní baronky o labském toku, neuvědomil jsem si v této chvíli, že by to mohl být vhodný dárek oné akademické malířce - restaurátorce. Jestli Ti to nebude dělat potíže, pošli mi ho poštou. Když to nepůjde, tak se nic neděje. Díky. Zdravím Tebe a všechny ostatní, s kterými jsem se v Mnichově a především v Hochstrasse 8 setkal.

Olda
Doskočil

Dopis A. Knechtel z Mnichova:

Adalbert Stifter Verein e.V.

Vážený pan
Oldřich
Doskočil
Vlastivědné
muzeum
Mírové
nám. 171
CZ-412 01

4.12.02
Litoměřice

Milý Oldřichu,
ještě jednou ti chci poděkovat, že jsi přijel ke spolku "Adalbert Stifter Verein" do Mnichova na přednášku a doufám, že pobyt tady byl i pro Tebe zajímavý!
Jaká byla cesta zpátky, našel jsi všecko, stihl jsi vlaky?
V příloze najdeš stránky ze SÜDDEUTSCHE ZEITUNG s upozorněním na Tvou přednášku.

Kromě toho také oficiální dohodu o honorář. Prosím Tě o podpis a o to, aby jsi mi originál zaslal zpátky. Kopii si můžeš nechat pro svou vlastní byrokracii...

A ještě něco: nezapomínej, prosím, poslat jízdenku za metro/tram a vlakovou jízdenku z Karlových Varů do Litoměřic! Pozdravuj všechny v L. - a přeji Vám všem krásou oslavu 18. 12.!!!! Snad se uvidíme v dubnu na Labi k oslavě Baroniny knihy!

Srdečně zdravím

Anna Knechtel

Dopis O. Doskočila A. Knechtel:

Vážená paní
Anna Knechtel
Adalbert
Stifter Verein
e.V.
Hochstraße 8

Litoměřice 11.12.02

81 669 München

Milá Anno,

přikládám originál smlouvy s mým podpisem. Jízdenky, obě, jsem zaslal již v dopise s datem 2. 12., doufám, že vše v pořádku došlo. Prosím, potvrď příjem obou dopisů pro klid mé duše. Prozatím s poštou potíže nebyly. Bylo by nemilé, kdyby problémy začaly v okamžiku, kdy se posílají důležité byrokratické dokumenty. Mám nyní plnou hlavu 18.12., ještě vstřebávám pocity z Mnichova. A ještě něco: V lednu budu mít v Českém rozhlase 2 - Praha rozhovor (20 minut) na téma česko-německých kulturních vztahů, pochopitelně se zmíním i o Adalbert Stifter Verein e. V.

Jak dopadla valná hromada (velká schůze) 29. 11. Spolku A. S.? Napiš mi, prosím, něco o nové předsedkyni.

Zdravím a těším se na další dopis.

Olda
Doskočil

13) Litoměřická kvítka:

ÚNOR

Jan Grimm a spol. zachránci české výtvarné kultury:

Akademický malíř Jan Grimm rozeslal profesionálním výtvarníkům pozvánku na II. salon českých, moravských a slezských malířů a sochařů (Litoměřice, srpen - září 2002). Obálka obsahovala:

- 1) *Průvodní dopis - Rejstřík profesionálních výtvarných umělců*
- 2) *Dopis občanského sdružení SALVA GUARDA*
- 3) *Závaznou přihlášku*

Reakce umělců Grimmovy generace byla zcela negativní. Prostě se odmítají zúčastnit. Mladí nic nevědí a tak se ptají. Největší zájem o vystavování mají amatéři, protože ti jednak nic nevědí, ale i kdyby věděli, pak jsou rádi, že někde mohou vystavovat.

Rejstřík profesionálních výtvarných umělců

Unie výtvarných umělců České republiky vede od 1. dubna 1997 na základě dobrovolnosti pro dokumentační, informační a úřední potřebu Rejstřík profesionálních výtvarných umělců působících na území České republiky. Jeho aktuální podoba je veřejně přístupná na internetové stránce www.uvucr.cz.

V rejstříku jsou automaticky zařazeni členové spolků UVU a individuálně jsou v něm vedeni všichni profesionální výtvarní umělci, kteří o to požádají a vyhoví stanoveným podmínkám. Zařazení do rejstříku je spojeno s vydáním mezinárodně

uznávané identifikační karty profesionálního výtvarného umělce IAA/AIAP (UNESCO).

Profesi, kterou se snažíme reprezentovat, nelze sevřít zákonem stanoveného systému komor. O to důležitější je, aby profesionální výtvarní umělci sami příslušnost k profesi deklarovali. Počet výtvarných umělců ve svobodném povolání proti výchozímu stavu roku 1990 poklesl. Někteří působí současně jako učitelé, jiní mají vlastní firmy, jsou společníky firem nebo některé (neautorské) činnosti provozují na základě zákona živnostenského. Profese svobodného výtvarného umělce - profesionála zmizela ze statistiky a tím i z prognostických úvah. Šance prosadit zákonné úpravy, které by specifičnost profesionální výtvarné umělecké činnosti odrážely, se velmi snížila.

Vyzývám všechny profesionální výtvarné umělce, kteří dosud v rejstříku zařazení nejsou, aby se touto formou k profesi přihlásili a pomohli tak zvýšit autoritu UVU ČR při jednání s orgány státní správy i samosprávy. Bližší informace zašle zájemcům Informační středisko UVU ČR, Malinovského nám. 2 (Dům umění), 602 00 Brno.

Tel./fax: 05-4121 3555, GSM: 0602 - 846 522, e-mail: uvucr (zavináč) nextra.cz-
<http://www.uvucr.cz>

Občanské sdružení
SALVA GUARDA
Mírové náměstí 12, 412 01
Litoměřice
Tel. 0416/732596 Fax: 0416/732798
E-mail: hotel.restaurant (zavináč)
salva-guarda.cz

Litoměřice, leden 2002

Vážení přátelé, kolegyně a kolegové!

V červenci roku 2000 naše Občanské sdružení Salva Guarda zorganizovalo I. SALON ČESKÝCH, MORAVSKÝCH a SLEZSKÝCH MALÍŘŮ a SOCHAŘŮ v Litoměřicích. Po delším čase se tak zrealizovala myšlenka možnosti setkání činných profesionálních výtvarných umělců z celé České republiky. Expozice hostujících Slovenských umělců dotvořila rámeček této přehlídky.

Díky vstřícnému postoji litoměřické firmy VOD-KA jsme získali nové, trvalé možnosti pro realizaci SALONŮ. Sám výstavní prostor je jedinečnou zajímavostí. Je jím památkově technická stavba 19. století - železniční tunel, ležící pod historickým jádrem Litoměřic, přímo ve středu města. Tento originální prostor, vyhovující všem výstavním podmínkám, jehož předností je i délka trvání výstav po dobu dvou měsíců, umožní většímu počtu diváků tyto výstavy shlédnout.

Míníme, že návštěva tohoto objektu sama o sobě přinese zajímavý zážitek, zvýší zájem divácký i mediální, který posílí již založenou tradici přehlídek současného výtvarného umění.

Součástí SALONU bude samostatná výstavní expozice pozvané hostující země. Tentokrát to jsou výtvarní umělci Spolkové republiky Německo.

II. SALON se uskuteční ve výstavních prostorách Tunelu v srpnu a září tohoto roku.

Na základě závazné přihlášky a zaplaceného účastnického poplatku zašleme do konce června t. r. podrobné propozice. Podle stanov SALONU každý ze zúčastněných, abecedně řazených vystavujících, obdrží k dispozici stejnou výstavní plochu (malíři 3x2,5 m², sochaři 2x2x6m výšky), možnost prodeje vystavených děl, 1ks katalog, 2 vstupenky, pozvánku k účasti na slavnostní zahájení a možnost svozu a rozvozu exponátů z určených míst. Bude vydán reprezentativní barevný katalog velikosti A4, kde každý vystavující bude uveden ve formátu A5 svým portrétem, podpisem, životopisnými daty a barevnou reprodukcí svého díla.

V době trvání SALONU se uskuteční řada doprovodných divadelních a hudebních pořadů -Bolek Polívka, Boris Hýbner, Drážďanská pantomima, jazzová posezení.

Výstava bude prezentována v našich i zahraničních sdělovacích prostředcích.

Jménem pořadatelů Vám děkujeme za Váš zájem a těšíme se na účast a společné setkání při slavnostním zahájení II. SALONU ČESKÝCH, MORAVSKÝCH A SLEZSKÝCH MALÍŘŮ A SOCHAŘŮ v Litoměřicích.

Za Občanské sdružení Salva Guarda

Jan Grimm, ak. malíř

ZÁVAZNÁ PŘIHLÁŠKA
II. SALON ČESKÝCH, MORAVSKÝCH A SLEZSKÝCH MALÍŘŮ A
SOCHAŘŮ
LITOMĚŘICE /SRPEN - ZÁŘÍ

Prosíme, vyplňte čitelně a zašlete společně s fotografiemi na adresu:

PhDr. Dušan Sedláček,
Cukrovarnická 39,
160 00 Praha 6 - Střešovice,
nejpozději do 15. března 2002

Jméno a příjmení
(titul).....

Den, měsíc, rok a místo
narození.....

Adresa trvalého
bydliště.....

PSČ.....Tel./Fax/E-
mail.....

Studia-přesný název školy (pouze umělecký směr)
.....

Rok ukončení
studia.....profesor.....

Ceny a
uznání.....
.....

Současně přikládám podklady pro katalog:

1. svoji osobní fotografii /na zadní straně vlastnoručně podepsanou, podpis bude použit v katalogu/
2. výhradně barevnou fotografii /diapozitiv svého díla/ na zadní straně uveďte jméno, název díla, rok vzniku, techniku, rozměry V - S). Nemusí být totožná s vystavovaným dílem

Současně беру на вѣдомі, že nesu zodpovědnost za veškeré údaje, uvedené v této přihlášce, která je podkladem pro připravovaný katalog. Pořadatel si vyhrazuje právo ve výjimečných případech text zkrátit.

Tato závažná přihláška bude pořadatelem akceptována po zaslání účastnického poplatku ve výši 1300,-Kč poštovní poukázkou na adresu: Občanské sdružení Salva Guarda, Mírové nám. 12, 412 01 Litoměřice a to nejpozději do 15. dubna tohoto roku.

V.....dne.....2002

.....
.....
Vlastnoruční
podpis autora

Vyřizuje: PhDr. Dušan Sedláček
Telefon / Fax: 02 - 33330487
Mobil: 0723-440396

Na základě Vaší závazné přihlášky a zaplaceného účastnického poplatku Vám zašleme propozice výstavy včetně podkladů pro katalog.

BŘEZEN

Informace a diskuse k pokračování causy PIONEER na 5. zasedání Městské

radu 7. března:

V loňské kronice jsme cause PIONEER věnovali značnou pozornost v rubrice *Různé*. Na 5. zasedání Rady Města 7. března se k tématu mnoho diskutovalo. Starosta města pan J. Landa seznámil přítomné s obsahem dopisu od Policie České republiky Litoměřice o odložení případu podezření ze spáchání trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku ing. M. Kadeřábkovou. Zastupitel pan Zelenka (ČSSD) doporučil projednat další postup týkající se uložených finančních prostředků ve fondu PIONEER, finanční výbor připraví návrh jak s prostředky nakládat do ZM. Pan Hamele řekl, že již dávno dával návrh buď akcie dále držet v fondu PIONEER nebo peníze okamžitě vybrat a uložit na jiný fond/banku. Ztráta k dnešnímu dni dosahuje cca 40 miliónů Kč. Pan Zelenka pak prohlásil, že váhání v této záležitosti stojí velké peníze a navrhl poradit se s analytiky na dalším postupu.

DUBEN

Causa PIONEER:

Rada Města Litoměřic na svém 6. zasedání 21. března doporučila nevysílat zástupce města na výroční valnou hromadu investičního fondu PIONNEER Investments, s. r. o. Praha v Dublinu konané dne 28. 3. 2002.

14) Přílohy:

Trh práce v Litoměřicích

Zkratky:

UOZ - počet evidovaných obyvatel města Úřadem práce

MNZ - míra nezaměstnanosti ve městě

VPM - volná pracovní místa hlášená Úřadu práce

VPP - veřejně prospěšné práce

ZPS - uchazeči se změněnou pracovní schopností umístěných v chráněných dílnách

AP - absolventská praxe

SÚPM - společensky účelná pracovní místa

SVČ - samostatně výdělečná činnost

ROK 2000

V jednotlivých měsících v roce 2000 byla situace na trhu práce ve městě následující:

<u>měsíc</u>	<u>UOZ</u>	<u>MNZ</u>	<u>VMP</u>
leden	1652	11,83	72
únor	1665	11,92	85
březen	1695	12,14	59
duben	1613	11,55	59
květen	1547	11,08	63
červen	1515	10,85	63
červenec	1553	11,12	63
srpen	1591	11,39	63
září	1591	11,11	102
říjen	1496	10,71	102
listopad	1528	10,94	90
prosinec	1554	11,13	90

V rámci politiky zaměstnanosti použil Úřad práce následující finanční prostředky pro občany Litoměřic:

<u>Nástroj APZ</u>	<u>počet OUZ</u>	<u>finanční prostředky</u>
VPP	253	6 724 730,- Kč
Rekvalifikace	202	900 000,- Kč
ZPS	22	2 170 000,- Kč
AP	105	3 513 000,- Kč
SÚPM	19	1 091 091,- Kč
SVČ	17	1 005 000,- Kč
Celkem:	618	15 403 821,- Kč

dne 11. února 2002 v Litoměřicích.

Zpracoval Luděk Veselý,
oddělení trhu práce Okresního úřadu
práce Litoměřice

ROK 2001

V jednotlivých měsících v roce 2001 byla situace na trhu práce ve městě následující:

<u>měsíc</u>	<u>UOZ</u>	<u>MNZ</u>	<u>VMP</u>
leden	1588	11,37	84
únor	1548	11,09	84
březen	1526	10,93	136
duben	1463	10,48	130
květen	1426	10,21	140
červen	1423	10,19	149
červenec	1423	10,19	120
srpen	1409	10,09	104
září	1437	10,29	85
říjen	1389	9,95	80
listopad	1363	9,67	85
prosinec	1445	10,35	93

Ve srovnání s předchozím rokem se situace na trhu práce mírně zlepšila. V rámci aktivní politiky zaměstnanosti použil Úřad práce následující finanční prostředky pro občany Litoměřic:

<u>Nástroj APZ prostředky</u>	<u>počet UOZ</u>	<u>finanční</u>
VPP	282	11 829 242,- Kč
Rekvalifikace	214	920 000,- Kč
ZPS	12	1 070 000,- Kč
AP	89	2 068 386,- Kč
SÚPM	35	2 630 291,- Kč
SVČ	10	645 000,- Kč
Celkem:	642	19 162 919,- Kč

dne 11. února 2002 v Litoměřicích.

Zpracoval Luděk Veselý,
oddělení trhu práce Okresního úřadu práce
Litoměřice

ROK 2002:

V jednotlivých měsících v roce 2002 byla situace na trhu práce ve městě následující:

	UOZ Uchazeči o zaměstnání	MNZ míra nezaměstnanosti	VPM volná pracovní místa
Leden	1550	11,5	89
Únor	1488	11,1	89
Březen	1434	10,7	128
Duben	1383	10,3	132
Květen	1294	9,6	126
Červen	1302	9,7	202
Červenec	1327	9,9	186
Srpen	1357	10,1	178
Září	1282	9,5	119
Říjen	1240	9,2	146
Listopad	1258	9,4	142
Prosinec	1346	10,0	97

V rámci aktivní politiky zaměstnanosti použil Úřad práce následující finanční prostředky pro občany Litoměřic:

Nástroj	Počet uchazečů	Finanční prostředky
Veřejně prospěšné práce	222	10 210 613,-Kč
Samostatně výdělečná činnost	9	453 500,-Kč
Absolventi – praxe	72	1 385 000,-Kč
Zdravotně postižení Společensky účelná pracovní místa	44	1 760 000,-Kč
Rekvalifikace	82	4 581 341,- Kč
Celkem	146	690 000,- Kč
	575	19 080 454,- Kč

Zpracoval 18. 12. 2002

Luděk Veselý,
oddělení Trhu práce Úřadu práce
Litoměřice.

Obyvatelstvo podle náboženského vyznání v Litoměřicích
podle sčítání obyvatel k 1. březnu 2001:

Obyvatelstvo celkem:	25 073
Bez vyznání:	19 019 (75,9 %)
Věřící celkem:	4 005 (16 %)
Církev římskokatolická:	2 955
Českobratrská církev evangelická:	287
Československá církev husitská:	174
Ostatní:	589
Nezjištěno:	2 049

Nejbližší obce u Litoměřic:

Kamýk:

obyvatelstvo celkem:	123
Bez vyznání:	88 (71,5 %)
Věřící:	17 (13,8 %)
Církev římskokatolická:	13
Českobratrská církev evangelická	0
Církev československá husitská:	1
Ostatní:	3
Nezjištěno:	18

Miřejovice:

Obyvatelstvo celkem:	175
Bez vyznání:	127 (72,6 %)
Věřící:	27 (15,4 %)
Církev římskokatolická	24
Českobratrská církev evangelická	0
Církev československá husitská	0
Ostatní	3
Nezjištěno:	21

Michalovice:

Obyvatelstvo celkem:	146
Bez vyznání:	112 (76,7 %)
Věřící:	27 (17,5 %)

Církev římskokatolická:	22
Českobratrská církev evangelická:	1
Církev československá husitská:	4
Ostatní:	0
Nezjištěno:	7

Mlékojedy:

Obyvatelstvo celkem:	187
Bez vyznání:	119 (63,6 %)
Věřící:	42 (22,5 %)
Církev římskokatolická:	24
Českobratrská církev evangelická	1
Církev československá husitská:	2
Ostatní:	15
Nezjištěno:	26

Žitenice:

Obyvatel celkem:	1319
Bez vyznání:	975 (73,9 %)
Věřící:	192 (14,6 %)
Církev římskokatolická:	149
Českobratrská církev evangelická:	4
Církev československá husitská	16
Ostatní:	23
Nezjištěno:	152

Žalhostice:

Obyvatelstvo celkem:	485
Bez vyznání:	350 (72,2 %)
Věřící:	87 (17,9 %)
Církev římskokatolická:	65
Českobratrská církev evangelická	3
Československá církev husitská:	10
Ostatní:	9
Nezjištěno:	48

Velké Žernoseky:

Obyvatelstvo celkem:	476
Bez vyznání:	368 (77,3 %)
Věřící:	99 (20,8 %)
Církev římskokatolická:	83
Českobratrská církev evangelická:	1
Církev československá husitská:	5
Ostatní:	10
Nezjištěno:	9

Píšťany:

Obyvatel celkem:	180
Bez vyznání:	138 (76,7 %)
Věřící:	29 (16,1 %)
Církev římskokatolická:	19
Českobratrská církev evangelická	0
Církev československá husitská:	0
Ostatní:	10
Nezjištěno:	13

Trnovany:

Obyvatel celkem:	292
Bez vyznání:	232 (79,5 %)
Věřící:	45 (15,4 %)
Církev římskokatolická:	27
Českobratrská církev evangelická:	4
Církev československá husitská	4
Ostatní:	10
Nezjištěno:	15

Obyvatelstvo podle národnosti v Litoměřicích k 1. březnu 2001:

Obyvatelstvo celkem:	25073
Národnost česká:	23554
Národnost moravská:	160
Národnost slezská:	1
Národnost slovenská:	373
Národnost německá:	86
Národnost polská:	19
Národnost romská:	7
Ostatní a nezjištěno:	936

Poznámka kronikáře:

Počet Rómů 7 neodpovídá skutečnosti. Zřejmě se řada obyvatel romské národnosti v Litoměřicích ke své národnosti nepřihlásila a cítí se být Čechy, Slováky a pod. Většina z nich bude schována v rubrice "ostatní a nezjištěno".

Domovní a bytový fond v Litoměřicích k 1. březnu 2001:

Domy v Litoměřicích úhrnem:	2 350
Trvale obydlené:	
celkem:	2 223
z toho rodinné domy:	1 368
Neobydlené (absolutně):	127 (5,4 %)

Byty celkem:	10 304
Trvale obydlené byty:	9 766 (94,8 %)
Neobydlené byty:	538 (5,2 %)

Volby do parlamentu 2002:

V pátek 14. června od 14.00. hod. do 22.00 hod. a v sobotu 15. června od 8:00 hod. do 14:00 hod. proběhly volby do parlamentu České republiky. Krajané mohli odevzdat hlasovací lístky na 25 zastupitelských úřadech v 16 státech. Kvůli časovému posunu proběhly volby v zahraničí dříve. Do 5. května, kdy vypršel termín registrace zahraničních voličů, projevil podle ministerstva zahraničí zájem o volby jen asi 2200 občanů.

O přízeň voličů usilovalo 29 stran a hnutí a jedna koalice. Jedna strana potřebovala pět procent hlasů, aby se dostala do Sněmovny, Koalice KDU-ČSL a US-DEU musela získat deset procent. V tabulce uvádím kandidující strany. Číslo jim byla přidělena losováním státní volební komisí.

1. Národně demokratická strana
2. Demokratická liga
3. Česká strana sociálně demokratická
4. Balbínova poetická strana
5. Občanská demokratická aliance
6. Volba pro budoucnost
7. Humanistická aliance
8. Akce za zrušení Senátu a proti vytunelování důchodových fondů
9. Naděje
10. Nové hnutí
11. Republikáni Miroslava Sládka
12. Cesta změny
13. Česká strana národně sociální
14. Romská občanská iniciativa ČR
15. Strana zdravého rozumu
16. Strana venkova - spojené občanské síly
17. Československá strana socialistická
18. České sociálně demokratické hnutí
19. Česká pravice
20. Republikáni
21. Sdružení nezávislých
22. Občanská demokratická strana
23. Komunistická strana Čech a Moravy
24. Moravská demokratická strana
25. Koalice Křesťanská demokratická unie - Česká strana lidová a Unie

- svobody - Demokratická unie
- 26. Strana za životní jistoty
- 27. Pravý blok
- 28. Strana zelených
- 29. Strana demokratického socialismu

Některé strany kandidovaly pouze v některém z krajů. Například Strana demokratického socialismu (28) pouze v Praze, České sociálně demokratické hnutí (18) na severu Čech, Československá strana socialistická (17) na Moravě. Ta ale nakonec nedodala včas kandidátky a tak byla z voleb vyřazena.

Výsledky parlamentních voleb:

1. Česká strana sociálně demokratická (ČSSD)	30,20 % 70 mandátů
2. Občanská demokratická strana (ODS)	24,47 % 58 mandátů
3. Komunistická strana Čech a Moravy (KSČM)	18,51 % 41 mandátů
4. Koalice (Křesťansko sociální unie - Česká strana lidová, Demokratická unie) - (KDU - ČSL, DU)	14,27 % 31 mandátů

Ostatní politické strany se do parlamentu nedostaly. Celkem získaly 12,55 procenta. Nejvíce z nich dostalo *Sdružení nezávislých* (2,78 procenta) a *Strana zelených* (2,36 procenta). Ostatní strany nepřekročily ani jedno procento: Republikáni Miroslava Sládka (0,97), Strana venkova - Spojené občanské síly (0,97), Strana za životní jistoty (0,86), Česká strana Národně sociální (0,81), Naděje (0,62), Pravý blok (0,59), Občanská demokratická strana (0,50) atd. Ani jedno promile nezískaly Strana demokratického socialismu a Nové hnutí.

Volební účast byla od roku 1990 nejnižší - pouze 58,0 %.

V ústeckém kraji získala	ČSSD	29,18 %
	KSČM	25,08 %
	ODS	24,21 %
	Koalice	7,81 %

V okrese Litoměřice získala	ČSSD	26,78 %
	KSČM	24,70 %
	ODS	24,39 %
	Koalice	19,05 %

Volba předsedy sněmovny:

Novým šéfem sněmovny se ve čtvrtek 11. července stal Lubomír **Zaorálek**. Volila ho zřejmě jen vládní koalice (ČSSD + Koalice: KDU - ČSL + US - DU). Jeho rival Václav Klaus (ODS) se dočkal podpory od komunistů. V. Zaorálek prošel až ve druhém kole tajné volby. Zaorálek dostal 101 hlasů, Václav Klaus 74, což je o 16 víc než má klub občanských demokratů.

Nová vláda:

V pondělí 15. srpna jmenoval na Pražském hradě prezident republiky Václav Havel novou vládu. Vláda ČSSD, Unie svobody - DEU a KDU-ČSL má 17 členů a je v průměru o dvanáct let mladší než Zemanův tým a její ozdobou jsou i dvě ženy. Vláda má čtyři vicepremiéry - prvním je Stanislav Gross (ČSSD), jenž je zároveň staronovým ministrem vnitra, Cyril Svoboda (KDU - ČSL), který je zároveň ministrem zahraničí, Pavel Rychetský (ČSSD), současně ministr spravedlnosti a Petr Mareš (Unie svobody - DEU), jenž je sice bez ministerstva, ale bude zodpovědný za nově vytvořenou oblast - vědu, výzkum a lidské zdroje. Novou vedoucí Úřadu vlády se stala Jana Gavlasová, která byla poradkyní Špidly a ministra školství Zemana. Současně z tohoto postu odvolala ministra Karla Březinu.

Volby do městského zastupitelstva Litoměřic ve dnech 1. a 2. listopadu 2002:

Složení nového zastupitelstva:

<u>strana:</u>	<u>Jméno:</u>	<u>Věk:</u>	<u>Počet hlasů:</u>	<u>Politická</u>
	1) Ing. Paroulek Čeněk	57	1499	KSČM
	2) PaedDr. Dušek Zdeněk	49	1498	KSČM
	3) Kadeřábek František	54	1448	KSČM
	4) Knotek Václav	55	1420	KSČM
	5) Punčochářová Ludmila	54	1336	KSČM
	6) Kessner Zdeněk	47	1257	KSČM
	7) PhDr. Štíbr Jan	52	1431	ČSSD
	8) Ing. Kestřánek Vladimír	36	1206	ČSSD
	9) Ing. Tunkl Josef	35	1178	ČSSD
	10) Ročková Iveta	28	1025	SNK -
Sport a zdraví	11) MUDr. Jiránek Miroslav	45	1419	SNK -
Sport a zdraví	12) Ing. Hrkal Jan	49	1339	SNK -
Sport a zdraví	13) Mgr. Červín Václav	32	1308	SNK -
Sport a zdraví	14) MUDr. Zímová Jiřina	54	1301	SNK -

Sport a zdraví

15) Landa Jiří	44	1718	KDU-ČSL
16) MUDr. Pražák František	65	1185	KDU-ČSL
17) MUDr. Zbořil Milan	67	1152	KDU-ČSL
18) Mgr. Chlupáč Ladislav	50	1823	ODS
19) MUDr. Kejř Pavel	49	1658	ODS
20) Ing.arch. Protiva Václav	49	1624	ODS
21) Terber Antonín	40	1622	ODS
22) Ing. Palán Ivan	43	1618	ODS
23) Veselý Luděk	59	1604	ODS
24) JUDr. Krupka Pavel	49	1595	ODS
25) MUDr. Brambaški Ivan	53	1517	SN
26) MUDr. Jílek Josef	63	941	SN
27) MUDr. Svoboda Pavel	40	889	SN

Vysvětlivky zkratk:

KSČM	= Komunistická strana Čech a Moravy
ČSSD	= Česká strana sociálně demokratická
SNK - Sport a zdraví	= Sdružení nezávislých kandidátů - Sport a zdraví
KDU-ČSL	= Křesťansko sociální unie - Česká strana lidová
ODS	= Občanská demokratická strana
SN	= Sdružení nezávislých

Do městského zastupitelstva se nedostala Unie svobody (US), Masarykova demokratická strana (MDS) a Republikáni Miroslava Sládka.

V Litoměřicích zvítězila pravice a nezávislí.

Počet mandátů:

ODS	7
KSČM	6
SNK - Sport a zdraví	4
ČSSD	3
KDU-ČSL	3
Sdružení nezávislých	3

V úterý 12. listopadu se v Domě kultury sešli na svém 1. zasedání nově zvolení zastupitelé města. Přítomno bylo všech 27 zastupitelů.

Starostou města byl zvolen	<i>Mgr. Ladislav Chlupáč</i> (ODS) -
16 hlasů,	
1. místostarostou (bývalý starosta)	<i>Jiří Landa</i> (KDU-ČSL) - 18
hlasů,	
2. místostarostou	<i>Mgr. Petr Herman</i> - 17 hlasů,
3. místostarostou	<i>Ing. Ivan Palán</i> (ODS) - 18

hlasů.

Dále byla zvolena 9 členná rada:

Mgr. Ladislav Chlupáč,
Jiří Landa,
Ing. Ivan Palán,
Mgr. Petr Herman,
Ing. arch. Václav Protiva,
MUDr. František Pražák,
Mgr. Václav Červín,
MUDr. Josef Jílek,
Ing. Jan Hrkal.

**Referát přednesený kronikářem Města Litoměřice Oldřichem Doskočilem
na semináři kronikářů a jejich zřizovatelů okresu Litoměřice
ve velké zasedací síni Okresního úřadu dne 5. června 2002:**

Vážení přátelé a kolegové kronikáři,
vážení hosté,

Nemohu tvrdit, že jsem prosbu, abych na tomto semináři kronikářů a jejich zřizovatelů vystoupil se svým koreferátem jako praktik, přijal s nějakým velkým nadšením. Obrňuji se také omluvou, že má promluva bude velmi osobní, zprvu možná i směšná. Směšná proto, že jsem byl požádán jako městský kronikář okresního města, města co do velikosti a počtu obyvatel v okrese největšího a k tomu ještě svým povoláním pracovník Okresního vlastivědného muzea Litoměřice. Tyto skutečnosti totiž vytvářejí zcela mylný předpoklad, že bych zde měl pronést něco zásadního, nezpochybnitelného, něco, co jsem za sedm let svého kronikářského působení objevil. Ať už z hlediska metody psaní kroniky, výběru informací či zkušeností mých předchůdců jakým byl například Heinrich Ankert. Vždyť jako pracovník Okresního vlastivědného muzea v Litoměřicích mám k těmto starým kronikám přístup a jako muzejnímu pracovníkovi mi spadá do jisté míry do mé pracovní náplně se těmito starými kronikami i zabývat a těžit z nich pro své odborné práce.

Jenže něco jiného je uvažovat v rovině teoretické a potom sepsat objemnou metodickou příručku jak by se to mělo dělat. A úplně něco jiného je podle takové příručky postupovat v dnešní uspěchané době, kdy kronikář ví, že by kronikářem být neměl protože na to prostě nemá čas, ale přesto to dělá, protože kdyby to nedělal, tak by to nedělal nikdo a kronika by prostě nebyla. Tenhle problém se mi jeví přímo úměrný s velikostí města - čím větší město, tím menší zájem o funkci kronikáře. Tento nezájem o kronikářství má ale dvě strany: Ta první je, že takový kronikář není spokojen s vlastní kronikou, ale víc prostě nemůže. Ta druhá, že když letopisecká komise vysloví pochybnosti o způsobu komentování nějaké události, může takový kronikář odpovědět, že když se jim to nelíbí, tak ať si najdou někoho jiného, že se toho rád vzdá. V tu ránu je kronika schválena i s pochybnými, podle některého z členů letopisecké komise, komentáři. Takový kronikář se, při všech nedostatcích, které jeho kronika má, stává neuvěřitelně svobodným nejen ve výběru zápisů, ale i v jejich komentování.

Ale vážně a k věci: Otázku, zda obecní a městské kroniky na počátku třetího milénia, kdy jsme zahlceni masmédií, celoplošnou statistikou ve které je zahrnuta i naše obec, řadou výzkumných projektů soustředěvaných v nějakém centru odkud budoucí badatelé také budou čerpat fundament pro své práce, mají ještě nějaký smysl, nebudu řešit. Odpověď na takovou otázku v tomto společenství je naprosto jasná a jediné možná. Jinak bychom zde neseděli s odhodláním pokračovat v práci na našich kronikách. Otázka pro nás zní zcela jinak. Jakým způsobem pokračovat dál. Každý, kdo se jen trochu danou problematikou zabývá, pochopil, že nemůžeme pokračovat v zápisech našich předchůdců v 19. století, ale ani ve století minulém a že stojíme na křižovatce. A není nikoho, kdo by ukázal jasný směr. O to víc musíme na té křižovatce o věci hovořit. Nebát se, že se zesměšníme, že řekneme názor, který je nepoužitelný, že se nedokážeme zcela přesně a jasně vyjádřit k tomu, co daleko jasněji v sobě cítíme. Začátek je vždy těžký. Ale není-li nějaký počátek, nemůže být ani smysluplný konec.

Čím menší obec, tím menší potřeba řešit další směr z pomyslné křižovatky. Je to přirozené. V malé obci se toho zase tak moc neděje, aby nemohlo být zaznamenáno všechno, a to pěkně tak, jak se událo v časové posloupnosti. Lze se zápisy počkat a s časovým odstupem pěkně úhledně, perem a archivním inkoustem vše krasopisně a pečlivě zapsat a pokud je kronikář výtvarně zručný, tak i doprovodit kresbičkou či nechat do pamětní knihy či na volný list pro přílohu kroniky podepsat účastníky události či získat i podpis nějaké významné osobnosti, která obec v souvislosti s událostí navštívila.

Jenže položíme si otázku, zda se takový zápis (a když, tak v čem), liší od zprávy v místním tisku, pokud tato událost byla masmedializována. Jistě, základní informace *kdo, co, kdy, kde*, musejí být shodné. Jenže zde se musíme ptát: není tohle argument pro odpůrce kronikářství? Můžeme náš zápis rozšířit o *proč se věc udála*? Noviny, rozhlas či televize, a dnes i internet, pokud jde o výročí, nám na ono *proč se událost v dané lokalitě děla*, odpovědí také.

Co nám, kronikářům, z hlediska zápisu, který by byl pro budoucí badatele přínosem, vlastně potom zbývá? Domnívám se, že nám toho zbývá velice mnoho, dokonce tak mnoho, že kdybychom se do věci pustili jak bychom měli, museli bychom pracovat jako kronikáři na plný úvazek a ještě hodně přesčas.

Uvedu příklad: Jsem členem poroty soutěže scénického šermu v Budyni nad Ohří *O budyňskou korunu*", která je, pokud je mi známo, jediná v republice a tudíž více než průkopnická. Zde skupinám historického šermu nestačí vystoupit a sklidit potlesk, zde musí vyslechnout i kritiku a mít odvalu, když jsem byl poslední, přijet příští rok znovu s odhodláním zlepšit se natolik, že budu alespoň předposlední a to ne s doufáním, že přijede ještě někdo horší. Takový přístup už vyžaduje kus odvahy a vnitřní kázeň, která je o něčem jiném než halasně dobývání hradu v davu před zraky mnoha diváků. O události vždy referuje místní tisk, všiml jsem si, že tam vždy někdo fotografuje pro budyňskou kroniku, v časopise Herold vycházejí pohledy různých recenzentů na soutěž včetně té mé.

Co v tomhle ještě zbývá budyňskému kronikáři, aby zapsal pro budoucího autora o šermu na Litoměřicku něco neopakovatelného, co by pro něho bylo přínosem, když se mu do toho ještě motá kronikář města Litoměřic, který ve své kronice v rubrice Co kronikář osobně viděl a prožil, o soutěži vede podrobné zápisy a to prostě proto, že sleduje šerm jako takový, včetně toho sportovního ve Slavoji Litoměřice a to zcela systematicky a programově a to právě proto, že je kustodem sbírky chladných zbraní

litoměřického muzea, členem oddílu sportovního šermu Slavoj Litoměřice a že se tedy touto problematikou zabývá.

Z hlediska objektivních informací ne moc ale přece jenom něco: kolik tam bylo platících diváků, kolik stánků a jaké nabízeli zboží, jaká byla nálada diváků a vůbec jaký byl doprovodný program, atd. Ale co je nejcennější a nezastupitelné, je jeho subjektivní pohled a postřehy a to i na vlastní soutěž. Například odposlechnutý rozhovor mezi šermíři, a to i s negativním hodnocením nějakého porotce včetně jeho zoologického zařazení či přímý dotaz na šermíře, nějakého porotce či diváka, aby se vyjádřil pro kroniku, zpověď třeba náhodně vybraného účastníka proč je tady a proč to dělá, to jsou zápisy, které budoucí badatel nikde jinde nenajde a bude takovému kronikáři velice vděčný. A je v tom i kus sociologie, kterou může budoucí sociolog využít ve svém oboru atd. Za padesát let takové zápisy mají o dané době silnou výpovědní hodnotu a nikdo jiný než my kronikáři je zanechat nemůže.

Tady se dostávám k jednomu z bodů nejzávažnějších. Tím je subjektivní pohled kronikáře, který osobně, z hlediska budoucnosti, pokládám za snad vůbec nejdůležitější. To objektivně dané, "kdo, co, kdy, kde", je všude stejné. Ale onen subjektivní názor kronikáře, třeba i velice a někdy i přehnaně citově podbarvený, je často ze zápisu to nejcennější. Vidím to sám při studiu starých kronik. Jednak tato citová podbarvenost, někdy až výkřik, vypovídá o době, do jaké míry tato byla svobodomyšlná. Takové zápisy nenajdeme v dobách totality, která vždy podřizovala vše své ideologii. A nemám na mysli jenom období té totality komunistické. Uvedu příklad z doby nedávné.

Je našim národním sportem bourání, přemísťování a stavění pomníků. Po listopadu 89 se tak za směšnou cenu prodala celá řada exteriérových plastik od předních českých sochařů do USA. Ale některé z nich skončily na smetišti. Takový osud měla i socha Rudoarmějce v jednom středočeském okresním městě. Jenže v roce 1995 se slavilo 50. výročí konce druhé světové války a do onoho středočeského okresního města přijeli zástupci americké armády i s kapelou americké námořní pěchoty. K překvapení místních radních chtěli vzdát poctu pomníku Rudoarmějce o kterém věděli, že tu stál, a to jako neznámému vojínovi a jako symbolu spojenecké armády v průběhu druhé světové války. Nevím, kdo jim prozradil, že Rudoarmějce je na smetišti. Faktem je, že Američané na to smetiště jeli, postavili se před sochu, která k nim byla otočena zády a čelem hleděla do potlučené zdi, vztyčili na vlastním přenosném stožáru americkou vlajku, vojáci srazili paty a zsalutovali, čestná jednotka vystřelila salvu a kapela zahrála - včetně hymny obou států - na smetišti. Celá scéna byla natočena a to i s detailními záběry pánů radních, jejichž obličej vyprávěl velice mnoho.

Natočený film profesionálním televizním štábem a také televizí odvysílaný, mi velice pomohl v mém boji za litoměřického Rudoarmějce v Jiráskových sadech. Toho měl, podle názoru některých tehdejších radních, potkat podobný osud. Litoměřickou anabázi jsem pečlivě zaznamenával v městské kronice a to i s osobními komentáři. Vždy se záznamem data, kdy kde co kdo a kdy kde co já pronesl. Včetně názorů členů Městské kulturní komise, které jsem byl tenkrát ještě členem.

Nevím, zda v onom středočeském okresním městě vedou kroniku a pokud ano, jakým způsobem kronikář celou causu uchopil. Od samotného odstranění pomníku až po tu celoměstskou ostudu s mezinárodním dosahem z okresního středočeského města až za velkou louži. Nechci zde rozebírat, jak v budoucnu, pokud se kronika dočlová, bude hodnocen sám kronikář a jeho kronika a jakou cenu jeho zápisy budou pro budoucího historika mít. Tato causa totiž přesahuje regionální horizont a s určitostí za pár let bude historiky používána jako příklad pro ilustraci společenského vědomí doby nejen v dané lokalitě. Včetně města Litoměřic.

A právě pokud v době odstranění pomníku kronikář zaznamenal víc než jen holý fakt odstranění, včetně nějakého výkřiku ať už někoho či svého, a to jakýmkoli směrem, pak největší cenu z jeho zápisu budou mít právě ty výkřiky.

Tenhle problém subjektivismu a tzv. pseudoobjektivismu v kronikářství není nic nového. Musel se s ním vyrovnat už sám Kosmas, který původně chtěl svoji kroniku ukončit dobou nástupu na knížecí stolec Břetislava mladšího, protože se tak dostal do současnosti. Kosmas svou druhou knihu uzavírá těmito slovy: *Proč jsem však uznal za dobré upustit již od dalšího díla, má svou příčinu. Neboť užitečnější jest, abychom docela pomlčeli o nynějších lidech nebo časích, nežli bychom mluvíc pravdu - a pravda vždy plodí nenávisť - neměli z toho nějakou škodu. Kdybychom se však uchýlili od pravdy a psali jinak, než jak se věci mají, upadli bychom nicméně ve výtku pochlebenství a lži, poněvadž jde o poměry skoro obecně známé. Vždyť lidé naší doby, jsouc svlečeni ze ctností, touží býti oblečeni samými chválami, a to jest největší jejich pošetilostí, chtít se těšiti z projevů uznání a nečiniti to, co zasluhuje uznání.*

Kosmas svůj vnitřní boj o pravdu vybojoval vítězně a začal psát s odvahou třetí knihu své kroniky, kde nešetřil nikoho. Ani samotného panovníka. Tato třetí kniha má pak pro historika cenu největší, protože syny slávy a iluzí své doby vykreslil mistrně.

Proto se domnívám, že například v mé kronice z toho množství rubrik, včetně té ze zasedání Rady a Městského zastupitelstva, bude mít v budoucím čase své nedocenitelné a velice vyhledávané místo a hodnotu zcela osobní rubrika Co kronikář osobně viděl a prožil. Zaznamenávám v ní i osobní setkání a to i mimo Litoměřice. Například všechny návštěvy u čestného občana města Litoměřice a patrona literárního a výtvarného festivalu Máchovy Litoměřice Ludvíka Kundery v Kunštátě na Moravě. Ale také přepisují do kroniky všechnu pracovní korespondenci s L. Kunderou, která není malá. V tomto ohledu pokládám za budoucí přínos i další pracovní korespondenci zaznamenanou v kronice. A to ať už se dotýká dějin města Litoměřic či soudobé politické, sportovní či kulturní spolupráce. Například se Spolkem Adalberta Stiftera v Mnichově, kde budu mít 28. listopadu přednášku o litoměřickém malířství, či se synovcem grafika Rudolfa Veita a vnukem hudebního skladatele Václava Jindřicha Veita, profesorem architektury na Technické univerzitě v rakouském Grazu Dr. ing. Martinem Friedrichem či Dr. Birgit Schubarthovou, redaktorkou největší soudobé výtvarné encyklopedie Allgemeines Künstlerlexikon vycházející současně v Lipsku a Mnichově, pro kterou píšu některá encyklopedická hesla. Je to celá plejáda tuzemských i zahraničních osobností a jejich dopisy skutečné poklady pro dějiny minulé v Litoměřicích, ale i současné a budoucí.

To jsou všechno věci, které budoucí historik nenajde v žádných masmédiích a díky této korespondenci pochopí mnohé z toho, co v budoucnu vystoupí na povrch, porozumí souvislostem oněch zákonů pohybu, které nakonec vynesly na hladinu nějakou událost či čin, ať politický či kulturní. Tohle všechno ale nevyplývá ani tak z toho, že jsem kronikář, ale z charakteru mé profese a mých zájmů. Jako kronikář toho všeho pouze bohatě využívám. Proto například v mé kronice jsou pečlivé zápisy o oddíle sportovního šermu Slavoje Litoměřice, ale už ne ani řádka o litoměřickém hokeji či kopané. A tady se dostávám konečně k vlastnímu tématu inzerovanému na pozvánce: Kudy dál v kronikářství větších měst?

Ten otazník na konci je oprávněný. Vyjadřuje totiž skutečnost, že to nevím, že hledám už sedm let nějakou optimální cestu, ale že se mi to příliš nedaří. Důvodů je několik. Ve městě s 26 tisíci obyvateli, ale určitě podobné problémy budou mít i ve městech menších jako jsou Roudnice nad Labem či Lovosice, se děje velké množství

událostí. Zaznamenat je všechny je prakticky nemožné. Ale ani potřebné, protože by v takové kronice bylo příliš mnoho informací vytvářejících příliš mnoho informačního šumu. Základní klíč k výběru je v našem případě skutečnost, že zřizovatelem kroniky je město Litoměřice, tudíž že jde o kroniku městskou. Jádro zápisů by tedy měly být události vycházející bezprostředně z úřadu městského magistrátu, jeho zastupitelských orgánů a odborných komisí. Dále pak těch událostí, na kterých se Město podílí nebo které podporuje, ať již finančně či jen symbolicky převzetím záštity či patronátu. Mezi takové patří například Litoměřické varhanní léto či literární a výtvarný festival Máchovy Litoměřice.

Ve větším městě působí řada spolků a různých organizací. Některé z nich si vedou pečlivě vlastní kroniky. V Litoměřicích vím o některých zpěváckých spolcích, oddílu sportovního šermu Slavoje Litoměřice a litoměřické vojenské posádce, která v loňském roce s touto prací začala. O ostatních nevím, zda vůbec mají nějaký archiv, natož kroniku. Pravidelně mi jakousi svodku (a to velice kvalitní) pro městskou kroniku dodávají sportovní šermíři, u ostatních se mi občas podaří něco vymandelit, ale není v tom pravidelnost. Hovořím o tom proto, že by se mi líbila pravidelnost jakýchsi svodek určených pro zápis v městské kronice od různých spolků. Ale doba je taková, že lidé s kronikářem ve větších městech nespolupracují. Vychází to z atmosféry doby, která je nekreativní, bez touhy duševní a duchovní potřeby, tudíž i bez potřeby zanechat za svým životem nějaký podpis, záznam, paměť.

Stejně se setkávám s neochotou pro naplňování rubriky Ze vzpomínek pamětníků. Když najdu každý rok jednoho, který mi něco napíše, pokládám to za veliký úspěch. Jsem si vědom, že memoáry nemají pro historiky, z hlediska vzpomínaných minulých reálií, valnou hodnotu. Ale je třeba si uvědomit, že memoáry nevypovídají ani tak o době o které se domnívají, že vypovídají, ale vypovídají především o pamětníkovi samotném a době, ve které jsou zaznamenávány. To je paradox, který si pamětník neuvědomuje, ale sociologové, přesněji, biografická sociologie, právě pracuje s memoárovými texty na této bázi. A zde může kronikář zanechat pro tento mladý vědní obor pravé poklady.

Některým specifickým aktivitám ve městě věnuji samostatnou rubriku. Jsou to například rubriky Litoměřické varhanní léto, Mácha a Litoměřice a pod. Stejně tak svoji rubriku mají přátelské vztahy města Litoměřice k jiným městům či dokonce v jednom případě ke státu. Tak vedu rubriku Fulda a Litoměřice, dále Míšeň a Litoměřice či Filipíny a Litoměřice. Pro zajímavost: nevím nikde v republice o vztahu města se státem. Tato svým způsobem ojedinělá aktivita vyplývá z toho, že v Litoměřicích učil na reálce a později byl jejím ředitelem orientalista a filipinolog světového jména Ferdinand Blumentritt (1853 - 1913), který byl osobním přítelem filipínského národního hrdiny popraveného Španěly, MUDr. José Rizala, jenž při svých postgraduálních studiích očního lékařství na univerzitě v Lipsku Blumentritta v Litoměřicích navštívil. Filipínské velvyslanectví v Praze tak státní svátek Filipín slaví v Litoměřicích a jeho velvyslankyně, nyní dr. Salasová, vždy na Blumentrittův hrob pokládá věnec.

Zvláštní kapitolu naplňuje oddíl Přílohy. Je to především statistika. O nezaměstnanosti ve městě, o počtu svateb, pohřbů, narozených atd. Je to něco, co by mělo být v každé kronice i když z praktického hlediska pro budoucího badatele jsou tyto údaje nejméně zajímavé. A to prostě proto, že bude pro něho rychlejší a snazší si je vyhledat z centrální evidence statistického úřadu. Aby tohle všechno mělo v naší kronice pro budoucnost smysl, domnívám se, že by mělo být doplněno oním subjektivním, třeba zповědí nezaměstnaného apod. Ale někdy právě strohá statistická

čísla mohou být pěkně ošemetná. Například v publikaci Předběžné výsledky sčítání lidu, domů a bytů 2001 je uvedeno, že v celém litoměřickém okrese žije 85 Rómů a v samotných Litoměřicích sedm. Přitom stačí zajít kterýkoliv den do kterékoliv hospody, kde se schází Rómové a určitě jich tam, pokud jde o Litoměřice, bude sedět víc než sedm. A tohle už od kronikáře, pokud takovou statistiku přepisuje do kroniky, vyžaduje nejen hutný komentář a vysvětlení, ale přímo volá po jakémisi odvážném vstupu mezi Rómy. Zakopaný pudlík bude zřejmě v tom, že příslušný formulář vyplňoval každý sám a svobodně se k nějaké národnosti přihlásil. Rómové se v tomto směru spíše hlásili k národnosti české či slovenské. A najednou je kronikář pro budoucno, pokud zanechá v kronice slušný zápis o skutečném stavu ve své obci či městě, zatraceně nezastupitelný.

Tlačí mě čas a vím, že dlouhé projevy začínají být od určité chvíle otravné. Dalším rubrikám už proto nebudu věnovat pozornost.

Také vím, že v mém koreferátu oproti předřečníkům nějaký vyvážený systém nebyl a někdy mohl působit zmatečným dojmem. Svým způsobem to ale byl i můj záměr, protože právě v takové pozici, se podle mne, nachází kronikářství větších měst.

Je trochu paradoxem, že u těch měst největších, jako je například Praha, jako by se kruh uzavíral v podobě malých obcí. Zejména v jejich okrajových částech. Domnívám se, že kronikář nějaké specifické čtvrti uvnitř města, jako je například Malá strana v Praze, nebo na okraji tohoto města jako je Velká Chuchle, je na tom o mnoho lépe než kronikář Roudnice nad Labem nebo Lovosic či Litoměřic. Tam jsou úplně jiná specifika než na venkově - je lépe být kronikářem čtvrti Ústí nad Labem s názvem Střekov, což je svým způsobem uzavřená enkláva, než vnitřního města a sledovat jeho děje z městské radnice v centru.

Závěr mám jediný: Kronikářství stojí na křižovatce. Nemám odvalu ani naznačit, která cesta z oné pomyslné křižovatky je ta správná. Ale čas, sice pomalu, ale nezadržitelně, spěje k rozhodnutí. Ale než ho uděláme, musíme o věci důkladně hovořit. A nebát se ztrapnění. Ono je například hezké vědět, že kronika psaná do počítače, jak to dělám já, je poněkud zneuctění tradice. S tím souhlasím. Z technického hlediska víme, že pokud se taková kronika vytiskne a sváže do kůže, za sto let ta kůže bude stejně kvalitní, ale písmenka vyblednou a za dalších padesát let zcela zmizí. Doporučení, že by se každá kronika měla přepsat je sice smysluplné, ale kdo bude přepisovat mých téměř 200 stránek ve Wordu, a to zdarma, protože peníze nejsou. Uchovávaní textu v počítači je také omezené a na disketách nespolehlivé. Snad jednou technika poposkočí natolik, že vytištěný text vydrží více než ručně psané středověké rukopisy. Nebo nám chemie pomůže už vytištěná písmenka zafixovat ne na 200, ale 1000 let a těm pobledlým zase vrátit zdravou svěží barvu.

Kronikářům měst jako jsou Litoměřice se může vytýkat mnoho. Jenže kritici by si měli uvědomit jednu věc: Většina z nich to dělá proto, protože nikdo jiný není. A pokud by se někdo jiný našel, tak mu kronikářství rádi předají, protože sami toho mají až nad hlavu. Jenže takový někdo jiný není. Takže když se naštvou a nechají toho, pak to nebude dělat nikdo.

Proto doporučuji: I když nevím, kdo by takový celostátní, alespoň dvoudenní seminář, zorganizoval. Chtělo by to sejít kronikářů, alespoň některých a to ve třech sekcích. Malých obcí, měst velikosti Roudnice, Lovosic a Litoměřice, a pak super měst, přesněji jejich čtvrtí jako je v Praze Velká Chuchle, Malá Strana či v Ústí nad Labem Střekov a pod. Polovinu času pak na takovém semináři věnovat referátům, třeba na první pohled i zmatečným jako je ten můj, druhou pak diskusi. A pak by

musel vyjít sborník z těchto referátů sestavený. To by mohl být začátek hledání nějakého konsenzu pro konečné rozhodnutí, kterou cestou se z té křižovatky vydat dál. Jinak hrozí nebezpečí, že budoucí cestu vyznačí administrativní příslušného ministerstva. Tato cesta pak může být v teoretické oblasti sice krásná, ale v praxi neschůdná a o to víc bude zájemce o kronikářství od této činnosti odrazovat.

Na závěr se chci vrátit opět ke Kosmovi. Nejen kvůli jeho výkřiku, výkřiku velice krásnému protože hluboce lidskému, ale také jako výzvy a pocty všem kronikářům, kteří přestože se narodili již o něco dříve, pracují dál. Je to vlastně pocta určená právě jim:

Kosmas v 59 kapitole 3. knihy emotivně zvolává: *Sličná rádkyně má, dej nyní, múzo, mi radu, mám-li ti zarazit kotvu u břehu, či, ač dosud burácejí větry, mám rozestříti plachty k plavbě na širé moře. Vždyť ty, jež nikdy nestárneš, neustáváš mne, starce, pokoušet k jinošským studiím ač dobře víš, že ve mně jako v každém starci jest dětinská mysl a slabý duch. Kéž by mně, již osmdesátiletému, Bůh vrátil chtěl ta minulé léta.*

Kosma, již osmdesátiletý, překonal i tuto krizi a v psaní kroniky mu zabránila až smrt.

Všem kritikům svým, a tím všem kritikům kronikářů budoucích, Kosmas napsal pronikavou obranu: *A kdo mě, starce, haníš, když sám jsi moudrý, poklad své učenosti vynes na světlo a tento můj neumělý spis pokládej za pouhou látku.* Děkuji za pozornost.

V říjnu vyšlo 5. číslo nepravidelníku *Kroniky a kronikáři (Zpravodaj pro obecní kronikáře a vlastivědné pracovníky)* s vloženou přílohou *Sborník referátů ze semináře kronikářů a jejich zřizovatelů okresu Litoměřice* konaného dne 5. června 2002 ve velké zasedací místnosti Okresního úřadu v Litoměřicích. Obsah: Stanislava Dvořáková - kronikářská práce, Mgr. Oldřich Doskočil - Kudy dál v kronikářství větších měst?, Tomáš Hromádka - Teorie a praxe kronikářské činnosti, využití počítačů a informačních zdrojů, Otázky a odpovědi.

Titulní strana vlastního periodika oslovuje čtenáře: *Vážení čtenáři, nastal podzim, dny se krátí a zároveň končí další rok. Rok, který se do dějin mnoha obcí a měst zapíše opět jako rok katastrofálních povodní, jaké ani dávní pamětníci nepamatují. Snad právě v této době si mnozí uvědomí význam nás všech kronikářů, nás, kteří často do nejmenších detailů zapisujeme události pro budoucí generace. Přichází k Vám další číslo kronikářského zpravodaje plné zajímavostí, novinek, ale také výzev a nabídek. Jak je využijete, záleží na Vás. Mj. informujeme o soupisové akci pražského archivu, se svými kronikami Vás seznámí kronikářky pražských městských částí Modřan a Hostivaře. Výzvou je článek Mgr. Oldřicha Doskočila - Jak dál v kronikářství větších měst?*

Časopis vychází z iniciativy kronikáře pražské části Velká Chuchle, kontakt U bažantnice 13, 159 00 Praha 59.

Zaplavené obce na Litoměřicku při srpnových povodních:

Obce zcela zaplavené a zničené:

<u>Název obce:</u>	<u>Jméno starosty:</u>
Černěves	Jaroslav Chvosta
Hrobce	Václav Kříž
Křešice, Nučnice	

a Třeboutice	Ludmila Juřková
Libochovany	Ivana Sklenářová
Libotenice	Ing. Vlastimila Škodová
Mlékojedy	Vladimír Kopřiva
Píšťany	Milan Šedina
Terezín, České Kopisty a	
Nové Kopisty, Počáply	Růžena Čechová
Velké Žernoseky	Ludmila Pafelová
Žalhostice	Alena Vacková
Židovice	Dušan Polák

Obce zaplavené z části:

<u>Název obce:</u>	<u>Jméno starosty:</u>
Bohušovice n. O.	Ivo Hynl
Brzánky	Jaruška Nechybová
Brňany	Petr Paul
Dobříň	Ing. Emil Filippi
Keblice	Luboš Drbohlav
Kyškovice	Josef Šilar
Lhotka n. L.	Jaroslav Pošva
Litoměřice	Jiří Landa
Lovosice	Jan Kulhánek
Lukavec	Josef Hlaváček
Malé Žernoseky	Ing. Petr Liška
Polepy, Okna	Stanislav Drahota
Prackovice n. L. a Litochovice	Josef Kodýtek
Štětí, Račice	Antonín Böhm
Roudnice n. L.	Antonín Rous
Trávčice a Nučnický	Emil Příbyl
Vědomice	Václav Tyl
Záluží	Jiří Mrázek

Škody na území Města Litoměřice po srpnových povodních:

Škody v katastru Města Litoměřice po srpnových povodních byly vyčísleny na 605 milionů 499 tisíc Kč. Z tohoto čísla z majetku městského magistrátu je to 32 milionů.

Škody v nejvíce postižených obcích na Litoměřicku:

Téměř polovina škod, které napáchaly povodně v ústeckém kraji, připadá na okres Litoměřice. Z devíti nejpostiženějších obcí v kraji jich sedm připadá na Litoměřicko:

	<u>Největší škody: (v mil. Kč)</u>
Lovosice	995,6
Terezín	779,4
Křešice	296,4

Štětí	271,3
Mlékojedy	210,6
Polepy	189,6
Žalhostice	159,8
Chodouny	154,0
Píšťany	150,9

Oltáře pod vodou (ještě k srpnovým povodním):

Příloha deníku Právo - Právo Magazín - přinesla v říjnu zajímavou reportáž Pavla Čírteka o kostelích zaplavených při srpnové povodni na Litoměřicku (plus kostel v Hřensku na Děčínsku). Přepisují ji zde v plném rozsahu.

Čírtek, P., Oltáře pod vodou. IN: Příloha deníku Právo Právo Magazín, 5. října 2002, s. 14. - 15.

Bible praví: Já pak, aj, uvedu potopu vod na zemi, aby zkaženo bylo všeliké tělo, v němž jest duch života pod nebem. Cožko-li bude na zemi, umře.

Upřímně řečeno, když jsem objížděl kostely litoměřické diecéze, zatopené tisíciletou povodní, čekal jsem, že jejich duchovní správci budou právě na paralelu s biblickou potopou jako trestem božím poukazovat. Ale například páter Valík, jehož fara a kostel sv. Vojtěcha v Počáplech u Terezína byly zatopeny do třímetrové výše, tvrdí, že chápat povodeň jako trest boží by byl příliš zjednodušený pohled. On sám to považuje spíše za projev boží přející lásky. Na otázku, jak souvisí povodeň s boží přející láskou, použije příměr rodičů s dětmi, kteří, jsou-li milujícími rodiči, sem tam musí použít i výchovný pohlavek a napomenutí.

Tento výchovný pohlavek, žel, nešetřil ani místa zasvěcená duchovní službě, takže pod vodou se při povodni ocitlo jen v litoměřické diecézi sedm kostelů a několik far.

Počáply u Terezína

Když začaly vesnicí projíždět hlídky vyzývající k evakuaci, páter Radim Valík, jedena sedmdesátiletý místní farář, se pouze přestěhoval do svého bytu v patře fary.

Nečekal jsem tak velkou vodu. Při minulých povodních sahala maximálně ke schodům kostela.

Takže ještě čtrnáctého srpna přespal na faře a z okna viděl, jak voda už dávno zatopila schody, potom vzaly za své zdi přilehlého hřbitova, kde i ty nejvyšší náhrobky zmizely pod hladinou. A potom i vchodové dveře do kostela sv. Vojtěcha. Z oltářů odnesl svátosti a náčiní, ale vše ostatní, mobiliář i výzdobu oltářů zaplavila voda, na jejíž hladině plavaly sochy Panny Marie a sv. Antonína. Voda dosáhla až k vzácným barokním vyřezávaným oltářům, vysadila dveře z pantů - nedávno obnovené omítky potáhla bahnem.

Patnáctého srpna už z fary nebylo úniku, ve čtvrt na šest večer přijeli pro kněze farníci, zkoušeli ho dostat ven oknem po žebříku, ale to se ukázalo nemožným. Nakonec vjeli lodí do fary (jako Jonáš do velrybí tlamy) a pana faráře nalodili přímo ze schodů z patra.

Když jej vezli evakuovanou vesnicí, jejíž domy byly zatopeny po střechy a všude okolo byla jezerní hladina, prý v tu chvíli o žádném trestu božím nepřemýšlel.

Tady chodí na mši do kostela jen pár lidí. Přes týden ji sloužím sám pro sebe na faře, v neděli v kostele. Tady je málo lásky k Bohu, povzdechne si pouze farář a potom přece jenom dodá, že je prý příliš mnoho pýchy, násilí, neděle se nesvětí, bují zločinnost a egoismus.

Hřensko

Jak by to nebylo z vůle boží, říká mi jeden z dělníků opravující zpusťovaný penzióu v zatopeném Hřensku. Copak tady někdo chodil do kostela? Tady vládne jen mamon, a ukazuje na štíty vytopených hotelů a restaurací. Majitelka penzióu nedaleko kostela sv. Jana z Nepomuku, z jejíhož podniku zůstaly holé zdi, se netají přesvědčením, že boží rámě zasáhlo.

Tady jsem věřící jenom já. Do kostela nikdo nechodil. Na bohoslužby dojížděl farář z Děčína, ale ono nebylo pro koho sloužit mši. Nikdo tam nechodil. Tady nikomu nevadilo, když farář pronajal kostel Vietnamcům a oni si z něho udělali skladiště na zboží. Když v něm pak věšeli prádlo a visely tam podprsenky, už jsem to nevydržela a začala jsem si stěžovat. Tak ten pronájem zrušili, ale kostel stejně chátral, nikdo se o něj nestaral.

Hřenský kostel byl zatopen odhadem do čtyřmetrové výše. Stánek boží tak sdílel osudy většiny domů v údolí, kterými se prohnala voda a po ní zůstala jen zkáza.

Když mi starosta Hřenska JUDr. Zdeněk Pánek vystavoval povolenku ke vjezdu do zpusťované obce, připadalo mi, že se za osud kostela trochu stydí.

Víte, ten kostel si zaslouží naši úctu, i když tady u nás mnoho věřících není. Když se to stalo s tou povodní, chtěli bychom ten kostel zrenovovat, zpočátku tam dělat třeba koncerty nebo výstavy, časem by se lidi naučili tam chodit, snad by mohl být vrácen svému účelu, praví skoro omluvně.

Buď jak buď, opravit kostel si vyžádá značné prostředky. Je patrně iluzorní očekávat, že to spraví sbírka místních podnikatelů. Ti mají nyní dost starostí sami se sebou a, jak praví ten kopáč - když na kostel kašlali doposud, po povodni to nebude jiné.

Křešice

Křešický mariánský kostel vznikl na základě legendy o litoměřickém řeznickém tovaryši Köcherovi, který kdysi v osmnáctém století těžce onemocněl. Začal s modlit k obrazu Panny Marie, který kdesi našel, a zázračně se vyléčil. Ten obraz potom zavěsil na olši za Křešínem a pod tou olšou potom vyrazil zázračný pramen. Kroniky uvádějí, že tento pramen způsobil do roku 1764 na dvě stě zázračných uzdravení, z nichž osmnáct bylo jako zázrak uznáno dokonce oficiální církevní komisí.

Bohužel, pro zavěšení obrazu si Köcher vybral dost nešťastné místo. Nešťastné v tom smyslu, že je v dolíku pod úrovní okolního terénu, a proto srpnová povodeň dosáhla v kostele výšky přes čtyři metry.

Já myslím, že je to kvůli prokletí, které prý vyslovili Němci při odsunu, soudí jeden z mála místních věřících Petr Petrák, který se o kostel stará jako místní dobrovolník. Osídlenci, kteří přišli po Němcích, byli většinou neznabohové.

V Křešíně jsou dva kostely. Druhý, zasvěcený sv. Matouši, stojí na vyvýšenině, takže povodeň, která vytopila většinu obce až po střechy, do něho vnikla zhruba do

metrové výšky. Protože mariánský kostel v devadesátých letech neodolal nájezdům vandalů a postupně se měnil v ruinu, slouží se mše svatá u sv. Matouše. I tady zejí lavice při bohoslužbách většinou prázdnotou. Jen při slavných mariánských poutích se scházejí lidé ze široka daleka. Ale po povodni se nenašel nikdo z místních, který by zatopenému mariánskému kostelu přišel na pomoc. Následky povodně likvidovalo dvacet dobrovolníků z Moravy, které zorganizoval kněz z Vranova nad Dyjí.

Lidi mají dost práce se svými domovy, říká smířlivě Petr Petrák, a znáte to, na Boha myslí většinou tehdy, když je potká něco zlého.

Jenomže vzápětí přiznává, že počet přítomných v kostele nezvýšila ani zkušenost povodně.

Za oltářem mariánského kostela je studánka se zázračnou vodou, propojená s prameništěm za zdi. Nyní tam zeje jáma naplněná smrdutou břechkou a její obsah zcela evidentně léčivý není, spíš naopak. A přesto, něco jako zázrak prý znamená skutečnost, že soše Panny Marie před kostelem zůstala nad hladinou vody alespoň hlava.

Štětí

Tam se nedostanete, to je zamčený. Pan farář je prej marod, volá na mě kolemjdoucí paní venčící psa, když беру za kliku kostela sv. Šimona ve Štětí. Za dveřmi ale slyším hukot sušáků zbavujících zdi kostela labské vody.

Tady to snad ani nefunguje, vždyť se koukněte, jak vypadá fara, jen si to vyfoťte, ukazuje ke zdevastovanému objektu naproti. To je škoda, vidíte, takovej pěkněj kostel. Dcera se vdávala v Mělníce, chtěla tady, ale prej to nešlo. Když jsem byla malá, tady bylo plno lidí. Dneska?, mávne rukou.

Může za tu povodeň pánbůh, ptám se. Jo. Svádět to na pánaboha... Lidi jsou blbí, žádnej pánbůh. Ten se na to, chudák, už asi nemoh dívat. To aby měl svatou trpělivost.

Inu, je-li povodeň trestem božím, jsem se nikde nedozvěděl. Asi to ví opravdu jen pánbůh.

Seznam mateřských škol v Litoměřicích k 10. září 2002:

1. mateřská škola Litoměřice, Eliášova 1
4. mateřská škola Litoměřice, Nerudova 4
5. mateřská škola Litoměřice, Stránského 3a/1710
6. mateřská škola, Baarova 2
8. mateřská škola Sluníčko Litoměřice, Alšova 33
11. mateřská škola Litoměřice, Mládežnická 11
12. mateřská škola Litoměřice, Revoluční 30
13. mateřská škola Litoměřice, Plešivecká 17
14. mateřská škola Litoměřice, Masarykova 30
16. mateřská škola Litoměřice, Ladova 1

Zpráva Státního památkového ústavu v Ústí nad Labem za rok 2001 **o péči na nemovitých památkách ve městě Litoměřice:**

V Městské památkové rezervaci pokračovala náročná oprava fasád kostela Všech svatých, financovaná převážně ze státního příspěvku z PRM. Byla obnovena severní fasáda objektu včetně restaurování kamenných a štukatérských prvků, opravena prejzová krytina a oplechování a odstraněny drobné závady na jižní fasádě, jež byla opravována minulého roku.

Na jezuitském kostele Zvěstování Panny Marie, který je v majetku Severočeské galerie výtvarného umění Litoměřice, byla zahájena náročná oprava fasád z prostředků Galerie a Ministerstva kultury. Po postavení lešení byly ve spolupráci se SÚPP (ing. Petr Macek) upřesněny odstíny a rozvržení fasádních nátěrů, opraveny či vyměněny okapy a střešní svody. Neopravitelná omítka musela být v poměrně velkém rozsahu na severní straně odstraněna a nahrazena novou. Dále byla opravena kritická místa ve zdivu na něž zatékalo.

Kanovnický dům čp. 7 na Dómském náměstí, kde kvůli nestabilnímu sprašovému podloží docházelo k závažným trhlinám ve zdivu, byl v suterénních prostorách staticky zajištěn. Na rozdíl od předchozích návrhů uplatňujících technologii hlubinného zakládání a celoplošné vyztužení stěn a kleneb torkretováním se zde přistoupilo dle návrhu ing. Fautyše k jednoduchému vestavění subtilních železobetonových rámců, jež umožní převážnou část historického zdiva ponechat pohledově přístupnou a přirozeně větratelnou, průběžně sledovat její stav a případně ji dle potřeby kdykoliv opravit.

Na kanovnickém domě čp. 8 byl staticky zajištěn krov, který vodorovnými tlaky způsoboval trhliny v obvodovém zdivu. Realizace se uskutečnila díky státní dotaci ve výši 1,2 miliónu Kč.

Na renesančním domě čp. 12 *U Černého orla* byly se státní dotací z PRM obnoveny uliční fasády, atiky s renesančními štítky, opraveny omítky a byla zrestaurována černobílá renesanční sgrafita. Na západní fasádě, kde se sgrafito nedochovalo, a proto byla doposud opatřena pouze hladkou omítkou s neutrálním šedým nátěrem, se vlastníkům podařilo citlivě realizovat výtvarný návrh firemního označení hotelu "Salva Guarda" v technice sgrafita a skloubit jej s historickým detailem.

Zamyšlená oprava střechy barokního domu čp. 132 ve Velké Dominikánské ulici se vinou pasivního přístupu vlastníka neuskutečnila, takže příspěvek z PZAD zde nebyl vyčerpán a musel být vrácen na ministerstvo kultury.

Stávající křižovatka ulic Na Kocandě, Mezibraní, Dlouhá a Na Valech dosud jako jediná v Litoměřicích řízená světelnými semaforey byla přestavěna na malou okružní křižovatku. Po ověření propustnosti byla náležitě tvarově upravena a technicky dořešena.

Restaurátorské akce v Litoměřicích v roce 2001:

Restaurátorské práce v okrese byly v roce 2001 realizovány především díky podpoře jednotlivých programů ministerstva kultury ČR, nejvýznamnější místo zaujímal Program restaurování movitých kulturních památek. Ve velmi omezené míře

se projevovaly přímé příspěvky z rozpočtu Okresního úřadu Litoměřice. Financování přímé - bez využití státních podpůrných programů - se téměř neuplatňuje. Z nejvýznamnějších restaurátorských počinů v Litoměřicích lze jmenovat:

Kostel Všech svatých, 1717 - 1724, architekt O. Broggio, štukatérské práce F. a M. Tollingerové - komplexní obnova severní fasády, restaurování štukové, sochařské a kamenické výzdoby.

Kostel Zvěstování Panny Marie, 1704 - 1731, architekt O. Broggio - zahájení restaurátorských prací na štukové a kamenické výzdobě jednotlivých průčelích kostela.

Mírové nám. čp. 15 - dům "Pod bání" (dnes Městský úřad), druhá polovina 16. století, donátor: Jan Samuel Mráz z Milešovky - restaurování renesančních omítek a maleb se staro i novo - zákonnými výjevy. II. etapa restaurátorských prací.

Socha sv. Jana Nepomuckého, okolo pol. 18. století - náročnější konzervační restaurátorský zásah.

Hrad, 14. století - jižní průčelí, zajištění poškozených kamenických prvků, ostění, portál.

Přehled dotací a příspěvků poskytnutých z programů ministerstva kultury

ČR

v roce 2001 pro památkově chráněné objekty na území města Litoměřice:

Čp. 3 - 8 kanovnické domy - statické zajištění sklepu čp. 7 a statické zajištění krovu čp. 8 (Vlastník: Katedrální kapitula sv. Štěpána v Litoměřicích) - 1 2000 000,- Kč.

Poslední den v roce, v úterý 31. ledna, se v Litoměřicích nic zvláštního nepříhodilo. Byl značný mráz, snad proto půlnocní vítání Nového roku nebylo tak bouřlivé. Různých dělobuchů a další zábavných třaskavin bylo podle kronikáře využito o půlnoci daleko méně než v předcházejících letech.

Kronika roku 2002

ukončena v pondělí

6. ledna 2002